

Giới thiệu Từ Nay Về Sau, Cùng Anh Lưu Luyến

Truyện Từ Nay Về Sau, Cùng Anh Lưu Luyến của tác giả Hoa Gian Thụ Lý là một truyện ngôn tình hiện đại. Mọi người hỏi Cổ Hàng, lúc trước theo đuổi nữ thần như thế nào?

Dẫn đi ăn, rửa mặt, giúp cô ấy đắp mặt nạ. Mọi người hỏi Nhan Giai, lúc trước nam thần theo đuổi như thế nào? Đưa đi ăn, quét thẻ, giúp cô gỡ mặt nạ. Nhưng nghe nói sự thật là: Quân chúng: Cổ Hàng này, bạn gái của cậu đúng xinh tựa nữ thần mà...

Bạn đang đọc truyện *Từ Nay Về Sau, Cùng Anh Lưu Luyến* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Chương 1.1

Edit: Qín + Tiểu Cún

Beta: Sabj

Nguyên nhân tiêu chảy trên đời có rất nhiều kiểu, có kiểu là do cạnh tranh độc hại có sẵn trong gen, ví dụ như vừa ăn hết KFC đã chuyển sang ăn McDonald, vừa uống hết cà phê Costa vani lại đi uống Starbucks cappuccino.

Đường Hân thông cảm nhìn cái bụng bẹp dí của Nhan Giai, không hiểu vì sao vừa nãy cô gọi cà phê thì không lên tiếng, hại cô thiếu chút nữa trở thành hung thủ mưu sát nữ thần của học viện báo chí D.

“Tao cứ tưởng mình có thể kiên trì được chứ...” Cô nữ sinh nằm úp sấp trên chiếc bàn tròn gỗ như con cá chết, trên móng tay kiểu Pháp có sơn hình trái tim màu hồng.

“Không thì mua chút thuốc xổ nhé?” Đường Hân tay chống cằm, miệng nhả nhả uống hết một ly Latte, người mới trở về từ Hàn Quốc như cô cảm thấy thật may mắn vì trong nước vẫn còn Starbucks, vừa hay hương cà phê có thể gột rửa mùi lầy trên người, mười giây sau, cô gặp biến không hoảng đón nhận mùi nước hoa nồng nặc trong không khí, đồng thời ung dung lau màu son YSL trên môi.

Nhan Giai cào cào mớ tóc mái phủ trước mặt, nhìn chăm chú vào môi của Đường Hân, “Đây không phải là màu son hôm qua, hôm nay có hồng hơn chút. Để tao đoán coi, là YSL màu 49 đang hot, màu hồng tím? Đúng không?”

“Woa, không hổ là biên tập mới ~ Hôm qua tao nhìn không được có ghé qua Sephora, còn mua mấy thỏi màu đỏ đầu năm mới đang hot ở nhà D nữa cơ.” Đường Hân vừa nói, vừa quét mắt một vòng quanh bảng màu make up YSL, thuận tay sửa lại mái tóc bị vò rối của Nhan Giai.

Đường Hân là một người luôn ám ảnh cường chế, luôn có quan điểm giáo huấn bắt buộc: Cô nương nếu mày là nữ thần, phải làm sao để không có lỗi với hai mắt của người nhìn, mặt mày rạng rỡ lên được không hả?

Nhan Giai à ờ, cào cào mái tóc dài của mình, cô nhớ đến trong túi trang điểm của Đường Hân đã có sáu thỏi son, “Mày mua nhiều son như vậy dùng có hết không?”

“Thì để tự sướng chứ sao...”

“...”

“Được rồi, nói về vụ xem mắt vừa rồi của mày đi, lại dám đem tao ra làm bia đỡ đạn, không phải chỉ đi gặp đàn ông thôi sao, có cần khủng bố như thế không?” Đường Hân đem bảng màu đặt lại vào túi trang điểm, hất mái tóc sassoon của mình, ánh đèn vẽ một đường cong lên mái tóc sáng mềm của cô.

Nhan Giai bắt đầu dùng sức quơ quơ, “A a a quá mức xấu hổ, vô cùng xấu hổ, có thể thăng lên làm chuyện xấu hổ top two (hạng hai) được rồi!”

“Thế chuyện xấu hổ (hạng nhất) của mày là gì?”

Nhan Giai im lặng ba giây, “Ngày đầu tiên đến công ty thực tập lại lỡ đánh rắm trong thang máy...”

Ngay lập tức Đường Hân cười phá lên, rồi rồi rồi, cô nhớ lại hôm đó ở ký túc xá đã quá nửa đêm mà Nhan Giai cứ nằm khóc chưa ngủ, mọi người còn tưởng cô ngày đầu tiên thực tập mà đã bị chinh chứ.

“Quan trọng là trong thang máy chỉ có tao với tổng thanh tra Laker ý, càng quan trọng hơn chính là tao không biết chú ta là tổng thanh tra, tao còn học trong phim Mỹ nhún vai, ồ ồ hai tiếng, nghĩ làm thế là có thể hóa giải xấu hổ...” Nhan Giai hối hận không ngót, lại đem mái tóc dài của mình vò rối, Đường Hân tiếp tục nhắc nhở cô chú ý đến kiểu tóc, “Thế còn sau đó, sau đó thì sao?”

“Sau đó lúc tổ trưởng Pecy dẫn tao đi gặp tổng thanh tra, tao còn có thể cảm nhận được cái câu nằm trong lồng ngực người ta kia, cô chính là người đã ‘ồ ồ’ phải không?”

Đường Hân đã cười gục xuống bàn không bò dậy nổi, nữ thần Nhan Giai ơi, mày sao lại ngốc nghếch như thế chứ! Nếu mày cứ ngốc như thế, đừng trách mày ‘không người hỏi thăm’, ‘tình sử yêu đương là tờ giấy trắng’, ‘dựa vào xem mắt đều không thể cứu được’ đâu. . .

Trường đại học báo chí D cũng biết ký túc xá 218 năm 3 có một nữ thần, nhưng không biết nữ thần là một cô nàng ngốc. Cũng chính vì nữ thần toàn khiến phần lớn nam sinh chỉ có thể đứng nhìn từ xa không dám đến gần, nói cách khác, tất cả mọi người đều nghĩ nữ thần đã có chầu là cao phú soái mỗi ngày đều mở cửa Porsche chờ cô đi hóng gió, cho nên... không ai dám theo đuổi.

Nam sinh xuất hiện bên cạnh Nhan Giai chỉ có thể có hai kiểu: một kiểu là cùng cô nói chuyện không ngừng, toàn là gay, còn thích trang điểm hơn cả con gái, một kiểu khác chính là các bạn học chưa bao giờ nói chuyện với cô, chỉ có thể khi người khác đang bàn chuyện nhắc đến nữ thần thì sẽ mở một tấm ảnh trong điện thoại ra nói, nữ thần của anh đây đáng về cũng không tệ đâu.

Cho nên... đến nay nữ thần vẫn chưa nói chuyện yêu đương bao giờ.

PS, học kỳ sau sắp bước vào năm thứ tư, là giai đoạn cà chua chín muộn, nhưng mình vẫn là một quả táo trắng nõn nà, càng không có người đến hỏi thăm. . .

Trên thực tế, đối với mấy chuyện yêu đương này Nhan Giai cơ bản không thêm đề bụng, dù sao cũng độc thân lâu như vậy rồi, không có gì là không tốt cả. Cũng đến quán cà phê, cũng đi xem phim, hằng năm cũng vui vẻ đi du lịch. Ngoại trừ một vài ngày đặc biệt phải nhìn ngắm mấy món quà số lượng có hạn, thì ngắm lại chỉ bằng cho Niên Khê mặc đồ nam, cùng cô ấy chơi thắng vài hoạt động để nhận được gấu hồng Dorothy còn hơn.

Niên Khê là nữ sinh đàn ông nhất trong ký túc xá, sau khi nghe xong thật đúng là định lên sân khấu thử xem, kết quả người chịu trách nhiệm cũng không phải ngồi không, cần giấy xác minh nhận dạng nhé cô nương.

“Ài ~ Giai Giai nếu muốn thì mày cứ nói, tao có thể tìm Vũ Triết nhà tao đến tham gia, sau đó giúp mày giành giải nhất ~” Đệ nhất tiện Tiểu Tiện Tiện của ký túc xá, Ninh Tiểu Tiểu hồ chút là thường xuyên chơi trò ân ái với bạn bè, là cô bạn cùng phòng khiến người ta hận không thể mỗi giây mỗi phút đều muốn kéo vào danh sách đen, động một chút là gào to đòi dọn bánh ngọt, đặt phòng KTV, làm mũ sinh nhật, thổi bong bóng... quả thật còn vượt xa party Giáng Sinh, đúng là một cô nương có nhiều yêu mến.

Những cô gái có đối tượng thông thường đều mang trong người năng lượng – Lời này là đến từ mẹ Triều của Nhan Giai, mẹ Triều vừa nhìn danh sách bạn bè của mình, vừa xúi Nhan Giai giúp bà đổi ảnh đại diện thành tám ảnh đứng một chân mà năm đó bà tham gia thi khiêu vũ.

Nhan Giai nhìn bức ảnh ngọc của mẹ già mình năm đó, cả người run lên, cúi thấp đầu nghe mẹ cô than thở, “Lúc trước học cấp ba, mẹ không cho mày yêu đương là vì muốn tốt cho mày, bây giờ lên đại học rồi, mẹ cho phép mày hẹn hò đây. Nhưng mày lại ngược lại, năm thứ tư đến nơi rồi mà vẫn chưa có một mối nào, nói ra cũng sợ người ta cười vào mặt, thật uống công nuôi mày lớn lên xinh đẹp như thế này!”

“Vâng vâng vâng, đều là lỗi của con, là lỗi của con.” Nhan Giai gật đầu như gà mổ thóc.

“Biết sai rồi thì mau đi gặp người này đi!” Mẹ Nhan Giai tiện tay chỉ vào một người trong danh sách bạn bè, nhất định lại là con trai của dì út của cậu hai của bạn làm ăn với ba rồi... Nhan Giai nhúc nhích đi xem mắt, mới được nửa đã gửi tin nhắn WeChat cho ba đưa bạn cùng phòng: thật sự chờ không được rồi, không khí lạnh đến muốn chết, mau gọi điện đến giải cứu tao đi.

Lần trước là xà tinh bệnh* Ninh Tiểu Tiểu đến kéo Nhan Giai đi, vừa khóc vừa la, ông nội sắp không xong rồi, mày mau đến bệnh viện thăm ông đi. Kết quả mấy ngày sau đối phương còn hỏi Nhan Giai, có muốn anh ta bảo người đưa vòng hoa đến không?

*蛇精病 [Shéjīngbìng]: xà tinh bệnh và 神经病 [Shénjīngbìng]: ‘đồ thần kinh’ phát âm khá giống nhau.

Khi tin WeChat này được người đang ăn uống điên cuồng ở Myeong Dong, Seoul nhìn thấy, cô cảm thấy có chút ghen ngào. Lúc này Niên Khê còn đang kéo tên kia vào danh sách đen, thuận tiện vỗ Ninh Tiểu Tiểu còn đang ai oán xem đi đâu ăn, Ninh Tiểu Tiện, người cứ nghỉ ngơi đi, gần đây người diễn nhiều rồi, lần này để Hân mama lên.

Kết quả sáng hôm nay nữ vương Đường Hân ra trận, Nhan Giai nhận được điện thoại thì trong lòng cảm thán, Hân mama ra tay, màn diễn lần này tốt không cần hỏi. . .

“Con bốn bánh của ông đây bị tắc sưng mù ở vành đai ba rồi, má nó mày mau tìm người đến nâng xe cho ông ngay!”

Khí thế ấy, không thể không dựng ngón cái được. Một giây sau, Nhan Giai tạm biệt ông anh mặt lạnh đến xem mắt, ngồi trong quán Star Buck nhìn cô gái quần đỏ hung hăng đi vào, sau mấy giây ngồi xuống hít thở sâu, tình cảnh nhanh chóng biến thành tâm cung của Hoa Phi nương nương.

“Nói đi, hôm nay anh trai đó đã làm gì mày.” Đường Hân neho đôi mắt sắc liếc nhìn đáng vẻ đáng thương của Nhan Giai. Chắc chắn, không phải là đàn ông thôi sao, cũng không phải thi CET cấp 6, cái mặt nhăn nhó như thế thật có lỗi với ngày nắng đẹp hiếm thấy này, ông trời cũng mở mắt rồi, mày hậm hực cái gì.

Nhan Giai ngoại trừ xấu hổ thì vẫn là xấu hổ, nghĩ thầm nếu là Tiểu Tiểu thì thật tốt, bất luận ở đâu cũng có thể tạo ra một đồng chuyện. Bình thường Nhan Giai đẹp, nhưng tính cách hơi chậm chạp, cũng hơi sợ người lạ, hơn nữa lần này đối phương nói cũng không nhiều. “Tao cúi đầu soi bàn, anh ta uống cà phê nhìn điện thoại, khỏi nói lúc đó khó chịu thế nào...”

“Mẹ mày không thể giới thiệu người nào khuôn phép hơn chút được ư? Chỉ ít cũng phải nghe ngóng đối phương rõ ràng mới được chứ.” Đường Hân nghĩ đến mẹ Nhan Giai vào lần đầu tiên đến trường, mấy cái túi trên vai bà quả thật dọa cô đi ngủ thấy ác mộng, phải biết cái túi đó thuộc loại cháy hàng, nhờ anh em bạn đi mua còn chẳng được, nói không chừng đến mấy mình tính chưa chắc đã có, thật không nghĩ sao Nhan Giai lại khiêm tốn đến thế.

“Mẹ tao dò la rõ lắm rồi, nghe nói nhà anh ta là tư sản.” Đối với sự đề tâm của mẹ Nhan, Nhan Giai chỉ có thể thờ dài.

Đường Hân ngẫm hiểu gơ năm ngón tay, thấy Nhan Giai gật đầu rồi lại lắc đầu, khiến Đường cường hào rất là tò mò, “Lần này rốt cuộc là cấp bậc gì? Dù sao cũng phải có năm triệu chứ.”

“Không, không phải, lần này là năm mươi triệu...”

“OMG, mẹ mày lúc này cũng liều mạng thật đó, quyết tâm muốn đem mày chôn sống ấy mà.”

Nhan Giai bắt đầu đi giải thích, chuyện bắt đầu là do mẹ mua nhà tân hôn cho em họ, cảm thấy cần phải đề cao con gái, khi đó xem mắt đương nhiên cũng có cấp bậc cao hơn. Ngân vạn lần không thể giống Nhan Giai được, là kiểu người gì vậy chứ! Chị xem xem, Vương Nhã Kỳ chúng ta mới xem mắt một lần đã chọn được, lại còn là thiếu gia nhà giàu giá mười triệu đó nha!

Sau khi mẹ Nhan Giai biết việc này, tức giận la hét ngay trong phòng khách, nếu không phải vì luật hôn nhân mới, bà sẽ cho Nhã Kỳ mua nhà sao? Số tiền đó cũng là của nhà mình, còn là cấp mười triệu, Nhan Giai của chúng ta nên sớm dùng mới phải! Con gái nhà tôi mạnh mẽ hơn nhà cô bao nhiêu! Giai Giai xinh đẹp, học giỏi, tính cách cũng rất tốt, vì sao chồng phải kém hơn chứ!

Thế là mẹ Nhan Giai tức giận đến mức từ chối toàn bộ công từ nhà giàu một triệu, trực tiếp ra khẩu hiệu, muốn xem mắt thì phải mười triệu, nếu không không chọn! Nhan Giai cũng thật muốn quỳ lạy mẹ, lúc này quanh quẩn mấy bà mới chọn được, cô cùng người ta hàn huyên không đến nửa giờ đã chuẩn đi. Bây giờ cũng không dám trả lời mấy tin nhắn mẹ ném bom trong WeChat.

“Nói cho mẹ mày biết, tên mười triệu lần này còn không khuôn phép hơn mấy tiểu tử một triệu lúc trước, cũng không biết tốt chỗ nào, lại còn cong nữa.” Công ty thực tập của Đường Hân là khu quảng cáo 4A, phóng tầm mắt ra nhìn thì chỉ toàn thấy gay, cô dĩ nhiên đón nhận kiểu tình yêu thứ ba này.

Cậu trai đó là công sao? Nhan Giai cẩn thận nhớ lại, đáng tiếc cô mất mù, ngồi nửa ngày cũng không nhớ ra được dáng vẻ của người đó, chỉ nhớ được quần áo là Givenchy kiểu dáng mới của năm nay, trên góc áo còn đính ngôi sao kim loại để trang trí. Tuần trước cô vừa mới trở thành thực tập sinh biên tập của tạp chí thời trang BI, có chút để ý đến phong cách ăn mặc của anh ta, đến nỗi ngoài anh ra... “Ít nhất người này lần này không có vừa chơi game vừa nói chuyện với tao.”

Nhớ lại không ít lần xem mắt không khuôn phép, Nhan Giai căn bản không dám chờ mong gì vào tình yêu, thậm chí còn thất vọng. Hoặc là loại đàn ông đeo vòng vàng còn to hơn xích chó, hỏi Nhan Giai muốn đi du lịch kiểu gì, Nhan Giai nói Đông Nam Á đã đi hết rồi, người nọ bảo, anh ta đang mua mấy hòn đảo ở Thái Lan. Nhan Giai nói tiếp, sang năm muốn đi Italy chơi. Người đó đáp, trong quán bar anh đây còn uống hết một chai rượu đỏ Pinot Nior. Điều hấn quan tâm không phải là cô, mà là đang khoe giàu.

Hoặc không thì là kiểu phú nhị đại bất cần đời, ngày đầu tiên gặp mặt sẽ đưa cô đến Shin Kong Place lượn một vòng, tặng cô một đồng tử giấy Chanel, LV siêu bụi, nhân tiện ném chìa khóa xe cho cô, để cô lái Ferrari của hấn mà về.

“Trời ạ, hấn không biết Giai Giai của chúng ta thì phải mất ba giờ, lúc xuống xe quên đóng cửa xe bị huấn luyện viên yêu cầu thi lại lần nữa, còn lúc quay Mark Six* lại rút được thi vào buổi tối, từ đó trở đi toàn ngày không mưa cũng sương mù, đến giờ vẫn chưa thi qua...” Đường Hân lại một lần vô tâm nhắc nhở Nhan Giai, khi nào thi lại đi báo danh thi, nói không chừng đại thúc huấn luyện viên rất nhớ mày đó nhé.

(*Nguyên văn 六合彩/Lục hợp màu, là số xổ hợp pháp của Hồng Kông.)

Bạn đang đọc truyện *Từ Nay Về Sau, Cùng Anh Lưu Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Chương 1.2

Edit: Qin + Tiểu Cún

Beta: Sabj

Nhan Giai không nói gì. Quan trọng không phải có bằng lái xe hay không, mà là cô chưa từng lái xe thể thao bao giờ!

“Hấn nghĩ bạch phú mỹ* khắp thiên hạ đều có kỹ thuật lái xe thể thao tốt nhất sao? Cũng vì bạch phú mỹ trong thiên hạ này đều thích tự sướng với xe thể thao à?” Đường Hân đặt tách cà phê xuống, cười ha hả.

(*bạch phú mỹ: người đẹp da dẻ trắng mịn, tướng mạo xinh đẹp, gia cảnh tốt)

“Nhưng đó vẫn chưa được tính là khoa trương nhất đâu. Lần khoa trương nhất chính là cái người mới trong buổi gặp đầu tiên mà đã đưa tao đến khách sạn cơ, lúc ấy tao sợ đến mức chân tay mềm nhũn luôn. Tên đó còn bảo không sao, chúng ta không phải là chơi đùa sao?”

“Mày nên cho hắn một đập mới phải.” Đường Hân nhắc nhở, mẹ kiếp ánh mắt của đám đồng nghiệp cũng thật chẳng ra sao.

Nhan Giai lắc đầu, nhắc tay làm chuyện này, về cơ bản cô không thể. Cô chôn chân tại chỗ, ngay cả lời đều nói không ra hết, “Mấy câu chơi đùa này, sao hắn có thể tùy tiện nói ra chứ?”

“Đừng để ý đến mấy thằng thờ ra cặn bã đó, Giai Giai chúng ta là cô gái vừa ngoan vừa dịu dàng nhất.”

“Nhưng mấy câu đó của hắn làm tao thất vọng quá. Hắn nói ông trời cho gia thế tốt, bằng cấp, diện mạo thì sẽ không cho tình yêu nữa. Quan hệ của chúng ta không màng yêu đương, ông trời rất công bằng, chỉ cho có nhiều đó thôi. Cho nên chỉ có thể tuân theo, trước khi kết hôn với người mình không thích, nếu thấy vừa ý thì chơi đùa với nhau, thế là đủ rồi.” Nhan Giai chờ mong ngày mình được mặc áo cưới, nhưng nếu sau khi kết hôn không vui, vậy tại sao phải kết hôn?

“Gã kia vậy mà nói cũng có đạo lý đấy, nhưng không được đầy đủ rồi, bởi vì hắn căn bản không thích hợp với cô gái đứng đắn tốt, Giai Giai của chúng ta tương lai nhất định sẽ gả được mẽ tốt!”

“Hân mama à, mày dễ thương quá...”

“Ồ, vậy lấy chồng rồi vẫn phải tốt phải yêu đương mãnh liệt với tao đó nhé?”

“Ha ha ha ha...” Nhan Giai im lặng bắt đầu cười phá lên như con điên.

“Đột chút, sao tao cảm thấy người phía sau cứ nhìn chằm chằm mày vậy.” Đường Hân nghiêng đầu nhìn chàng trai cao gầy phía sau, “Là người quen hả? Hay là ngôi sao nhỏ trong danh sách xem mắt bị mày quên rồi? Đừng cười như điên nữa, mất hình tượng nữ thần quá.”

“Nào có ngôi sao nhỏ gì chứ, không biết, chưa gặp.” Nhan Giai quay đầu lại nhìn, càng khẳng định, không quen.

“Quên đi quên đi, dù sao mày cũng đang ở trong phạm vi của bọn tao, đều là người khác quen mày, mày không biết người ta.” Đường Hân Cúi đầu xoay xoay mấy hạt gỗ đàn hương trên vòng tay, tiếp tục an ủi Nhan Giai, “Mấy hôm trước, mẹ tao đi dâng hương, có hỏi pháp sư nhân duyên của tao. Vị pháp sư đó nói quá tuyệt vời. Pháp sư bảo, thuận theo tự nhiên. Người thời nay làm chuyện gì cũng gấp gáp, ngay cả chuyện kết hôn cả đời này cũng vội vàng như cướp tiền, không sợ xe chạy sai đường sao?”

“Nhưng tao không muốn yêu không muốn yêu, cũng không biết đối phương là hạng người gì, sau này mỗi ngày ở với nhau, chỉ nghĩ thôi đã thấy đáng sợ rồi.” Nhan Giai càng nghĩ càng thấy khủng bố, ép lấy hai má như một cô nhóc, “Một chút kinh nghiệm cũng không có, ngay cả nắm tay cũng chưa từng, ờ như gặp phải người không yêu thì phải làm sao...”

Đường Hân nghe thấy thế, suýt chút nữa cười phá lên. Nữ thần Giai Giai của chúng ta đúng là một cô gái chưa trưởng thành mà.

Nhưng mà, ban đầu của ban đầu, nữ thần cũng chỉ là một cô bé.

Cô gái chờ mong tình yêu lại không dám yêu có chút luống cuống, hai tay ôm đầu gục xuống bàn, Đường Hân kiên nhẫn sửa sang lại tóc tai rối loạn của cô, hùng hồn lớn tiếng nói, “Giai Giai mày đừng lo, mày chưa từng yêu ai cũng có làm sao, đây người cũng chưa yêu bao giờ kia kia, không tin tao giúp mày hỏi mấy cô nàng phía sau.”

Vừa dứt lời, trên đỉnh đầu vang lên giọng nói của một chàng trai, nhã nhặn mà ôn hòa.

“Xin hỏi... có phải Nhan Giai không?”

Cô gái bị gọi tên bỗng ngẩng đầu, quan sát người trước mắt, vẻ mặt ngạc nhiên ‘ngài là ai’, Đường Hân cũng không để ý, trong lúc vô tình liếc mắt một cái, ủa! Đẹp trai quá đi!!!

Phối hợp trắng đen gọn gàng, cả người chàng trai toát lên khí chất trong lành, đầu tiên tuy có cảm giác khoảng cách lạnh như băng, nhưng nam sinh cao hơn một mét tám mặc áo sơ mi trắng này nhìn rất khá, hơn nữa ngũ quan tinh xảo, dáng người thon dài, đôi chân dài cực kỳ bắt mắt, không chỉ đẹp trai, mà là rất đẹp trai, đặc biệt đẹp trai.

“Không nhớ tôi sao?” Nam sinh thoát nhìn không có vẻ tức giận, cả người thản nhiên đứng đó, nhưng lại đẹp trai đến muốn chết con nhà người ta.

Á... Về mặt Nhan Giai mờ mịt.

“Tôi là người vừa rồi ngồi trò chuyện với cô ở Star Buck đấy, Cố Hàng.”

Người tên Cố Hàng này chính là người Nhan Giai đi xem mắt nửa giờ trước, cũng là công tử mà mẹ Nhan Giai dặn dò cả ngàn lần là không được bỏ qua xuất thân mười triệu đó, nhưng mà đáng vẻ đẹp trai trước mắt này cô có quen sao? ? Nhan Giai gật đầu, ừ một tiếng.

Cố Hàng nhìn khuôn mặt ngẩn ra thì im lặng chốc lát, “Tôi nhớ lúc này cô bảo muốn đi giúp bạn kéo xe trên vành đai ba, có cần tôi giúp không?”

“...”

Nhan Giai đỡ trán không nói gì, nháy mắt với Đường Hân cả nửa ngày, nhưng vị nữ vương đại nhân này đã ở trong WeChat nhóm 218 khen nam sinh Nhan Giai vừa xem mắt 360 độ không ngớt, ngoại hình khí chất đều không chê vào đâu được, quan trọng nhất là... Bạn trai siêu việt của người nào đó không có, đôi chân dài.

Nhan Giai gần như có thể nghe thấy chuỗi hét của Ninh Tiểu Tiểu: A a a a a.

Đường Hân đắm chìm vào mớ tin tức oanh tạc trong WeChat, cô gái này không hề quan tâm Nhan Giai đã đành, lại còn không đưa tay ra giúp, cuối cùng để lại câu chúc phúc, chủ động cáo từ: Ganbatte yo*, Giai Giai fighting nha~ Muốn dễ thương muốn phong tao thì tốt hơn hãy lợi dụng 34D của mày nhé~

(*từ tiếng Nhật nghĩa là cổ lên nhé.)

Nhan Giai đầu đầy vạch đen nhìn theo Đường Hân đi xa, còn lại mình cô độc không ai trợ giúp nhìn WeChat nhảy lên tin nhắn mới: Giai Giai mới cập nhật đối tượng xem mắt là nam thần có giá trị nhan sắc cao, nhất định phải nắm cho chắc nha – Đến từ điện mừng của 218.

Đẹp trai thì có ích gì, còn không phải vẫn lúng túng như cũ sao... Cô ném điện thoại lên bàn, không có tâm tư trả lời. Nhận thấy người này chưa có ý định rời đi, thậm chí còn kéo ghế bên cạnh ngồi xuống, cô kinh ngạc, cả người đều viết rõ “làm sao anh vẫn chưa đi thế”.

Đang lúc bị phát hiện nói dối, lại không nhận ra đối phương, thật sự không phải phép chút nào. Nhan Giai thành thật giải thích.” Xin lỗi anh, lúc này là tìm có... Chỉ là, tôi không hay nói nhiều với người lạ, cảm thấy... nói chuyện mệt quá, nên muốn đi.”

“Ừ, tôi cũng mệt.” Cố Hằng xoa cằm suy nghĩ, sợi tóc ở bên mặt nhẹ nhàng rũ xuống.

Sự thăng thấn của anh khiến Nhan Giai vô cùng bất ngờ, cô lắp bắp kinh hãi. Sau đó cả hai không hẹn mà cùng quay đầu nhìn ngã tư đường ngoài cửa sổ, đầu xuân ở Bắc Kinh, người đến người đi.

Yêu nhau không dễ như thế, cả hai ta đều là người xa lạ.

“Tình huống kiểu này không phải là lần đầu tiên tôi gặp, chắc cô cũng không phải.” Cho nên, thăng thấn mà nói chuyện, có lẽ tốt hơn. Cố Hằng thu tầm mắt, hai tròng mắt trầm tĩnh xuất hiện đáng vẻ sừng sốt của cô.

Nhan Giai dùng sức gật đầu như cực kỳ đồng ý quan điểm của anh, nhưng cô rất ít khi tiếp xúc khoảng cách gần như thế với con trai, không đến ba giây, cô bắt đầu mất tự nhiên cúi đầu chọc chọc bàn.

Xong rồi, đây chính là thời khắc xấu hổ chuẩn hàng top 1 từ lúc cô sinh ra cho đến nay. Nhan Giai không tìm được chủ đề gì nữa, muốn chấm dứt sự xấu hổ này, lại không biết phải chấm dứt ra sao. Nghĩ tới nghĩ lui, bỗng nhiên cô nghĩ đến, “Nếu vậy thì nói về... chuyện xấu hổ gần đây nhất xảy ra nhé?”

“Hả?” Giọng nói trầm thấp phát ra từ cổ họng, Cố Hằng gật đầu, “Được.”

Vậy, người nào nói trước đây? Nhan Giai lần thứ hai khó có thể mở miệng, đành đề nghị, “Tôi đếm một, hai, ba, cùng nhau nói nhé?”

“Được.” Nam sinh khẽ gật đầu, trong đầu hiện lên vừa rồi là ai đã nói, không yêu đương thì sẽ thế nào?

Ba giây trôi qua, câu trả lời của hai bên là...

“Thật ra hôm nay tôi không gọi đầu.”

“Tôi vừa phát hiện mình cài sai nút áo.”

Hai người xấu hổ để lộ ra biểu tình sững sờ giống nhau, à, thì ra anh/cô cũng thế. Cô cào mấy lọn tóc, móng tay kiểu Pháp đính kim cương bị kẹt vào sợi tóc, anh đưa tay nói lỏng cổ áo sơ mi, một lần nữa đính lại khuy.

Bởi vì cả hai đều trải qua xấu hổ, nên dường như Nhan Giai thoải mái hơn một ít, nhưng hôm nay cô uống nhiều cà phê quá rồi, “Cái đó... Bây giờ tôi muốn đi vệ sinh, lần này thật không có lừa anh.”

Cố Hằng dứt tay vào túi lấy điện thoại ra, hai con mắt dán chặt vào màn hình, không nhìn cô, lãnh đạm nói, “Nếu tôi nói, tôi không thích bị người khác lừa, hơn nữa sau này cũng không định tin cô, cô có hối hận vì lời nói dối ban nãy không?”

Ánh mắt đột nhiên trở nên nghiêm túc nhìn thẳng vào mắt cô, sống mũi tinh xảo của nam sinh phản chiếu lên một bên mặt.

Nhan Giai nào có công phu mà quần sau này có hối hận hay không chứ, cô quả thật khóc không ra nước mắt. “Vậy anh muốn tôi ở chỗ này... giải quyết sao?”

Cô mở to hai mắt vô tội, không gấn lông mi giả, cũng không có đeo lens, buổi sáng bị mẹ gọi dậy bảo trang điểm sao cho thể hiện sự tôn kính với đối

phương, sau đó còn nghe theo đề nghị của mẹ, mặc áo đầm Snidel màu trắng. Ngồi trước bàn trang điểm mở hộp phấn màu mắt Chanel ra, kẻ mắt mèò tự nhiên, má hồng thêm khí sắc, bước cuối cùng, son Dior để có một đôi môi bóng sắc hồng. Đáng tiếc không có thời gian gội đầu, sấy khô nên tóc trở nên quăn hơn. Tạm biệt tóc fringe nhé, tao không muốn đến muộn đâu.

Vậy là cứ thế. Hôm nay Nhan Giai rất ‘nghiêm túc’ đi xem mắt.

Nói xong câu nói không phù hợp với tiêu chuẩn thực nữ kia, Nhan Giai xấu hổ cười một tiếng, ánh nắng rớt lên đôi môi khê cong của cô, như viên kẹo bọc đường ngọt ngào. Lúc này trong quán cà phê đang phát bài “Fairytale Love” của A Pink, nam sinh khê nghiêng mặt qua một bên, khê miệng khê kéo lên, nở nụ cười rất sâu.

Bạn đang đọc truyện *Từ Nay Về Sau, Cùng Anh Lưu Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Nam Thần Như Thế, Mà Gả Cho Người Ta Đi!

Edit: Qin

Beta: Sabj

Bất luận hôm nay thiên thời địa lợi nhân hòa đến đâu, kết cục lần xem mặt này của Nhan Giai chỉ có hai kiểu, hoặc là cô “không có sau đó”, hoặc là đôi phương “không có sau đó”. Lần xem mặt hôm nay đã không thể nào tưởng tượng nổi rồi, sau vài lần chiến đấu hời hợt dạn dày, cô muốn anh ta mau mau bắt đầu “không có sau đó” quá, đôi lại là cô, cô cũng không muốn chỉ mới nói được đôi ba câu đã bắt đầu yêu đương...

Nhan Giai quyết định nhanh chóng rút lui ㊦, nhưng mẹ cô lại như thần giao cách cảm gọi đến, “Giai Giai, vừa rồi mẹ đã giúp con nghe ngóng cẩn thận rồi, cậu này là du học sinh trao đổi Mỹ vừa mới về, trong nhà nói có không ít đối tượng đâu, nhưng đều bị từ chối hết. Mẹ cậu ta vừa nghe thấy con học ở đại học D, lại là con một, thì nhanh chóng đáp ứng đó. Mẹ bảo này Giai Giai, con phải thể hiện thực nữ đi đấy nhé, ăn com xong thì đi xem phim, đến cuối tuần thì hẹn hò, nếu cậu ta muốn đi dạo phố với con thì cứ đi theo đi, nếu cậu ta mua đồ cho con, con cũng đừng có như cầm bom mà bảo không cần đấy. Ngoan nhé.”

Cô cũng thật biết điều nha. Nhan Giai dạ dạ rồi tắt máy.

Cũng cùng lúc đó, Cố Hàng ngồi đối diện đã nghiêng đầu nghe điện thoại, dường như là cuộc gọi của người quen, cả người trên dựa vào sau ghế, đôi chân dài duỗi dưới bàn tròn trước mặt, trong lúc không để ý đụng phải ghế ngồi của Nhan Giai.

“A, xin lỗi.” Cậu nam sinh lễ phép nhận lỗi, đồng thời đưa điện thoại ra xa.

“Không sao không sao.” Ngữ điệu vô cùng khách khí, Nhan Giai đặt hai tay lên bàn rồi lại buông xuống.

Giọng nói ở đầu dây bên kia cũng tạm dừng, “Tiểu Hàng, có phải con lại từ chối ý tốt của con gái nhà người ta không...”

Cố Hàng không trả lời, người phụ nữ trong điện thoại tiếp tục giảng đạo, “Tiểu Hàng này, cô gái này học cùng trường con đấy, đáng về cũng rất dễ nhìn, con người cũng không tệ. Nghe bảo đã từ chối rất nhiều đối tượng mà trong nhà giới thiệu rồi đấy. Mẹ con bé nói là tính cách nó có chút hướng nội, không thích đến gần con trai. Tiểu Hàng con phải tỏ ra galant đấy, con hãy đi ăn com rồi đi xem phim với con gái nhà người ta đi, cùng con bé đi dạo phố, rồi để nó chọn trang sức vòng cổ gì đấy, con gái ai cũng thích thứ này cả. A, đúng rồi, về điểm này thì mẹ nghĩ nó...”

Cố Hàng ừm một tiếng, rồi cũng tắt điện thoại.

Sau đó hai người một nhìn bàn, một nhìn ra ngoài cửa sổ, tiếp theo nên làm gì nhỉ? Ăn com? Xem phim? Hay đi dạo phố?

Nhan Giai lại gãi tóc, không chịu được bầu không khí quý dị này, “Tôi... còn có việc, phải về trường một chuyến.”

“Được, tôi tiễn cô.” Đứng dậy kéo ghế vào chỗ cũ, Cố Hàng thuận tay đưa túi quà mà mẹ anh đưa để tặng Nhan Giai – Bánh Macarons của Pháp.

“A?” Nhan Giai sững sờ.

“Cô ở đây chờ, tôi lái xe đến đây.” Ngữ khí bình thản, nam sinh khê nghiêng đầu, dưới ánh đèn hàng lông mi rủ xuống tạo thành một lớp bóng.

Nhan Giai tròn mắt há hốc mồm nhìn một chuỗi động tác này của anh, tay cô còn đang đặt trên ứng dụng Taxi DiDi Calling*. Khoan đã, tôi định gọi xe tự về mà. Theo dọc đường tất nhiên phải nói gì đó, nhưng tán gẫu chuyện gì mới được, đột nhiên cô cảm thấy đau đầu.

(*Dịch vụ gọi taxi, chắc giống Grab Taxi ở VN. :))

Nhưng anh đã xách đồng hồ lên xe rồi, cô còn có thể làm gì đây. Dù sao đây cũng là buổi gặp mặt mà bố mẹ hai bên thúc đẩy, phụ huynh nhà trai cũng

đã dặn chàng trai tặng lễ vật của trường bối cho cô gái, rồi trường bối sẽ đánh giá văn bối khi đi xem mắt tặng quà cho nhau, nếu đôi phương không nhận, sẽ bị coi là biểu hiện của không lễ phép. Nói trắng ra là, cho dù con của bác có vô si cỡ nào, thì cháu cũng phải nhận lấy, e là mấy thứ này cũng chẳng phải tặng cho cháu, mà là cho bố mẹ cháu chút mặt mũi.

Mỗi lần Nhan Giai xem mắt xong trở về đều mang theo rất nhiều điểm tâm đủ các nước sản xuất, từ sô cô la Bỉ cho đến macarons Pháp rồi lại đồ ăn hoa quả Nhật, Ninh Tiểu Tiểu từng khiếm tốn nói cô không ít được lần nếm thử đặc sản của châu Nam Mỹ rồi, chỉ thiếu mỗi năm châu lục còn lại mà thôi, đến khi nào tập hợp đầy đủ quốc gia có khi còn nhận được ‘huân chương cao thủ xem mắt’ ấy chứ.~

Tổ tiên nhất định là mẫn cảm với chất ngọt, nên kiếp này mới muốn sưu tập đủ loại điểm tâm khắp thế giới. Nhan Giai quý gỏi nhận vận mệnh này. Nếu không phải vì mặt mũi của bố mẹ, cô cũng không muốn đứng đợi ngoài quán cà phê như thế này, tia nắng đầu hạ xuyên qua tán lá xanh dờn trên mặt cô, trên gương mặt có chút lo âu, không biết phải làm sao.

Chàng trai lái con Porsche Cayenne trắng đến, từ cánh cửa kính trong suốt nhìn về phía cô thì để lại ấn tượng như thế này, một cô gái với làn da rất trắng, tóc dài chân đẹp. Dáng vẻ thì không khác biệt nhiều lắm với những cô gái anh từng đi xem mắt, đủ loại người đủ kiểu dáng, hình hình sắc sắc.

Có người vì chịu không nổi tính tình lãnh đạm của anh, tức đến nổi hất mặt bỏ đi, cũng có người ngay từ đầu đã bám lấy anh không buông, ‘Anh cảm thấy tóc mái thưa đẹp hay rẽ giữa đẹp hơn?’, ‘Gần đây thích túi xách LV quá đi muốn mua quá đi.’ ‘Anh là trai thẳng thật hả?’ – Thế giới của cô gái này anh thật sự không muốn tìm hiểu sâu.

Nhưng mẹ anh lại rất cố chấp muốn sớm biết con dâu trông như thế nào, chờ mong có ngày cùng con dâu ngồi nướng bánh quy uống trà chiều lại có thể tâm sự đề tài của giới trẻ, đáng tiếc con trai bà từ trước đến nay chưa dẫn bạn gái về nhà lần nào. Thật sự uống công nuôi lớn một bộ mặt đẹp trai như thế! Vậy là Phu nhân Diệp Mỹ Vân mẹ anh mỗi sáng sớm lại về xóa lung tung lên gương mặt đẹp trai của đứa con trong tấm ảnh treo đầu giường.

Bị mẹ bắt đi xem mắt mấy cô gái mà bà đã chọn lựa, Cố Hằng cũng không có chờ mong gì nhiều. Khi anh đi xem mắt, kết cục chính là, có người muốn tiền anh về nhà, lại có người muốn đưa anh về nhà. Cô gái muốn đưa anh về nhà đó, cho đến bây giờ cũng không biết có thể gặp lại không?

Cố Hằng đưa mắt nhìn cô gái đang cúi người ngồi vào bên ghế phụ, nhìn nghiêng mặt rất đẹp, rồi sau đó trong chớp mắt, trong xe ngập tràn mùi nước hoa Chanel, mùi hoa quả ngào ngạt như hương vị trong ngày hè, trên mái tóc xoăn nhẹ, suy nghĩ của anh đã khẽ trôi đến mùa – đầu xuân, mưa rơi xuống.

Dưới chiếc ô che có mùi hương thoang thoảng. Hương đầu của bưởi, mộc qua, hương giữa của lục bình, hoa nhài, cuối cùng là hồ phách, xạ hương, tuyết tùng, diên vĩ.

Đây là mùi nước hoa của cô... Thì ra, cô tên là Nhan Giai.

(Sabj: Bắt đầu từ lúc này mình sẽ đổi xưng hô của Cố Hằng vs Nhan Giai là tôi – em vì Cố Hằng đã nhận ra Nhan Giai.)

Giật mình trong phút chốc, bên tai vang lên giọng nói vừa thận trọng lại mềm mại của cô gái, ‘Làm phiền anh quá rồi, thật ra tự tôi bắt xe về cũng được.’

‘À, không phiền đâu.’ Cố Hằng lấy lại tinh thần, đơn giản đáp, ‘Tiện đường mà.’ Lại tiện tay đem túi bánh macarons gác xuống chỗ ngồi phía sau.

Nhan Giai giờ tay thất dây an toàn, lại bị áo sơ mi trắng đột nhiên đập vào mắt làm cho hoảng sợ, hai cánh tay gầy của anh cách chớp mũi cô mấy tấc, tựa như có thể ngửi được hương vị mặt trời trên ban công nhà anh.

Cố Hằng tao nhã giúp cô gài khóa an toàn, vì do tay dài nên cơ hồ anh không cần đứng dậy đã làm xong.

‘Cám ơn.’ Nhan Giai cúi thấp đầu, co rụt lui lại về phía sau, cảm giác như vừa nãy suýt nữa bị khóa trong cánh tay anh rồi, lần đầu tiên gặp được đối tượng xem mắt vừa tri kỷ lại galant như vậy, cô nghĩ, có lẽ chàng trai này cũng không tệ lắm, chỉ là ‘không có sau đó’.

‘Không cần khách sáo.’ Giọng nói của nam sinh vừa nhẹ lại vừa lạnh, ánh mắt nhìn thẳng về phía trước. Anh chuyên tâm lái xe, còn cô gái ngồi bên ghế phụ hai tay đặt trên túi xách Kate Spade màu đen, túm chặt quai cầm.

Không nói câu nào là lại rơi vào tình cảnh xấu hổ...

Nhan Giai cúi đầu, nên nói gì đó chứ nhỉ, kiểu không khí cả hai người đều im lặng thế này, thật đúng là dày vò. Nên nói gì cho phải nhỉ? Trong lúc vô tình nhìn về đôi tay đặt trên vô lăng, da trắng như ngọc. Cả nửa ngày sau cô mới nói một câu, ‘Kỹ thuật lái xe của anh tốt thật đấy.’

Cố Hằng vẫn chăm chú nhìn thẳng, ‘Sau khi thi xong bằng ở trong nước, tôi lấy luôn bằng lái quốc tế.’

‘Lợi hại quá!’ Nhan Giai rất hâm mộ mấy người có bằng lái, lại còn hơn cả giấy chứng nhận bằng anh văn cấp 6, cả đời này cô thi không qua rồi.

‘Em thi sao? Thi bằng lái sao rồi?’ Vừa nghiêng đầu đã trông thấy dáng vẻ đột nhiên lo lắng của cô, Cố Hằng đánh tay lái, ánh mắt lại nhìn Bắc Kinh được ánh mặt trời bao phủ, hai bên vành đai xanh trồng đầy hồng trung hoa.

‘Tôi, tôi còn chưa thi lấy bằng.’ Nhớ lại trang lịch sử đen tối khó có thể mở miệng kia, Nhan Giai cảm thấy không nói là hơn.

Tối ngã tư thứ hai, đèn đỏ sáng lên. Đi vào vành đai Bắc số 4 cần phải đi qua các tuyến đường, hằng năm hỗn loạn, thời gian cuối tuần lại vừa đúng lúc sắp đến giờ cơm trưa, đưa mắt nhìn một cái, từng hàng kính chắn gió sáng lóe lên như vẩy cá trên sông. Nhan Giai cố rướn cổ nhìn về phía trước, cuối

cùng chứng thực một sự thật: Lại tắc đường.

Thật là ngột ngạt... Cô bắt lực hơi giữa đầu ra sau, dựa vào gối xe màu xám, cầu mong thời gian mau mau trôi qua. Bỗng nơi khóe mắt chợt thấy đầu của nam sinh đưa đến, cô ngẩn người, nhìn anh giống như muốn tìm phía sau chỗ ghế phụ gì đó, trong lúc vô tình trông thấy nơi cổ trắng nõn của anh, tóc hơi xoăn, là lông tơ mềm mịn.

Cô vội chuyển tầm mắt, ở bên cạnh anh một tay cởi cúc áo sơ mi trắng, lau đi mồ hôi trên trán, thốt ra một câu, “Em uống nước không?”

“A, cảm ơn.” Cô đón lấy chai nước soda, dùng hết sức vặn xoắn mở nắp ra, hộp một nhấp nhỏ. Trong lúc vô ý nhìn thấy tên chai nước, “Niên Khê cũng thích uống loại soda này lắm.” Đột nhiên nói ra như thế, Nhan Giai cảm thấy hơi đường đột, cúi đầu cắn môi.

“Ồ, lúc tập thể hình tôi toàn uống nước này.” Cô Hằng nói, anh thích nhất là thiết kế của loại soda không ga này.

“Niên Khê cũng thế! Niên Khê cũng thích tập thể hình!”

Đề ý đến ánh mắt đột nhiên phát sáng của cô, Cố Hằng mù mịt, “Niên Khê?”... Có trời mới biết Niên Khê là ai?

Nói đến mấy cô nương ở ký túc xá, Nhan Giai như tìm được công tắc nói chuyện, “Niên Khê lái xe giỏi lắm, ngay ngày đầu tiên nhận được bằng lái nó đã chở tôi đi hóng gió rồi, nhưng sau đó bị bố nó mắng ghê lắm...” — Nhưng cái đó với việc mày thi lái xe thì có liên quan gì? Có quan hệ gì với nước soda không? Cái gì với cái gì đây trời? Nhan Giai nói xong cũng hối hận.

Lúc này đã chuyển đèn xanh, dòng xe chậm rãi tiến về phía trước, Cố Hằng lùi số, thuận miệng hỏi, “Vì sao lại bị mắng?”

“Vi hôm đó nó lấy trộm xe bố nó đó. Bố Niên Khê nói, audi là bò nhí của ông ấy, không cho người khác mượn được. Niên Khê lại hỏi, thế rốt cuộc là con gái quan trọng hay bò nhí quan trọng hơn? Dám nói bò nhí quan trọng, nó sẽ bảo mẹ mua giày cao gót, đá văng bò nhí đi! Sau đó bố nó không nói được gì...” Nghĩ đến chuyện hôm đó liền bật cười, Nhan Giai cười cười, cuối cùng không cười nổi nữa...

Bởi vì, Cố Hằng không cười.

Không khí lạnh như ở Bắc Cực. Nhan Giai không muốn hàn huyên thêm, im lặng một lúc lâu.

Ngón tay đặt trên vô lăng khẽ gõ vài cái, Cố Hằng xoa huyết thái dương, “Niên Khê là ai?”

“Niên Khê là bạn ký túc xá của tôi.” Nhắc đến ký túc xá của Nhan Giai, giống như là nhắc đến bảo bối trân quý nhất trong 21 năm của cô vậy. Nụ cười nhanh chóng treo trên miệng, cô nhiệt tình giới thiệu mấy cô nương ký túc xá. Tiểu Tiểu, Niên Khê, Đường Hân, “A, vừa rồi chính là Đường Hân đó, xin lỗi anh, tôi quên giới thiệu mất, cô ấy là bạn cùng phòng của tôi.”

Cố Hằng không có ấn tượng gì, tiếp tục hỏi, “Bốn người ký túc xá bọn em, quan hệ đều tốt lắm hả?”

Từ khi cô bắt đầu nhắc đến ký túc xá, dọc đường đi luôn mang theo ngữ điệu vui vẻ, Cố Hằng nhìn không được tò mò quan hệ của nữ sinh, hình như rất là vi diệu. Anh ít khi trông thấy nam sinh nhắc đến các chàng trai ký túc xá lại dễ lộ ra vẻ mặt hạnh phúc như thế, thuộc nằm lòng các chi tiết nhỏ nhặt của bọn họ, rồi còn làm như không biết mặt.

Bạn đang đọc truyện *Từ Nay Về Sau, Cùng Anh Lưu Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Nam Thần Như Thế, Mày Gả Cho Người Ta Đi! 2

Edit: Qín

Beta: Sabj

Nhan Giai nói, bọn em là khuê mật, giống bạn bè lại như người thân, nhưng đôi khi cũng có cãi nhau.

“Cãi nhau?”

“Chung quy cũng có vài mâu thuẫn.” Bởi vì không ai giống nhau, “Nhưng rồi cuối cùng cũng giải quyết được hết, Tiểu Tiểu sẽ mời bọn tôi đi ăn, rất nhanh lại hòa thuận.”

Cố Hằng đắc đạo, “Thì ra tình hữu nghị của nữ sinh là xây dựng dựa trên đồ ăn.”

“Áy... Cũng không hẳn là thế.” Nói như cả ký túc xá 218 đều thích ăn vặt không bằng. Nhan Giai nghiêm túc giải thích, cãi nhau xong thì mọi người đều rất ngại khi mở miệng trước, nhưng Tiểu Tiểu không như thế, cô sẽ lại bắt chước một động tác hoa tuyệt thế chọc mọi người cười, rồi yêu cầu mọi người

nạp chất béo với cô. Tối nay tức giận với bạn, sáng mai cô ấy lại nhảy nhót nói cười trước mặt bạn, “Bởi vì Tiểu Tiểu là tiểu thiên sứ.”

“Tiểu thiên sứ?”

“Vâng... Niên Khê là học bá, Đường Hân là nữ hoàng. Tiểu Tiểu là tiểu thiên sứ.”

“Em thì sao?”

Tôi há... Nhan Giai nghĩ ngợi, tất cả mọi người đều gọi cô bằng cái từ nữ... nữ thần này, tự mình nói ra thì có hơi mặt dày quá. Cô nói không nên lời, tiếp tục cẩn thận ngấm lại, cảm giác mình cũng không có gì đặc sắc.

Không có vẻ anh tuấn của Niên Khê, cũng không có khí phách như Đường Hân, cũng chẳng có được sự đáng yêu nghịch ngợm có thể chọc cười mọi người như Tiểu Tiểu, cô đa phần đều im lặng, nghe bọn họ đại náo trên giường, cô nằm một chỗ đắp mặt nạ bùn xanh Borghese, úp úp mở mở nói, chúng mày đừng chọc tao cười chứ, tao đã nhiều nếp nhăn lắm rồi.

Sáng hôm sau mọi người nhìn cô nhẵn mặt tinh lại với lớp mặt nạ đã khô, tất cả đều cười cô là đồ ngốc.

Đồ ngốc cũng được, nữ thần cũng tốt, nhắc đến bản thân, Nhan Giai không tìm được chủ đề tiếp tục nữa. Im lặng không nói câu nào, giống như người vừa rồi nói nhiều không phải là cô vậy. Đột nhiên bên trong xe im lặng, khỏe mắt nam sinh liếc nhìn khuôn mặt của cô, trong đôi mắt trong suốt chợt lóe lên.

Không khí cũng không còn lúng túng như ban đầu, mắt thấy xe sắp chạy đến khu khuôn viên đại học D, Nhan Giai liền nhắc vào cổng lớn phía sau không thể đi đường chính được, phải đi đường xuyên tâm*, nhưng ký túc xá của cô lại gần cửa Đông Bắc hơn, có thể đi theo đường Đông Bắc, như thế thì ít đường xuyên tâm hơn. Sau khi vào cổng, trường học sẽ ghi tên xe đi vào, sau đó cô phải chạy xuống xuất trình thẻ sinh viên của mình với mấy chú bảo vệ, hoàn tất ghi họ tên cô. Như vậy sẽ rất mất thời gian của anh, Nhan Giai dứt khoát muốn xuống xe ngay ngoài cổng trường.

(*Con đường xuyên tâm hoặc RR (Radial Roads) là đường xác định như là các tuyến đường kết nối chính giữa đường vành đai trong và đường vành đai ngoài. Nó được xây dựng nhằm mục đích kết nối các con đường trong thành phố tốt hơn.)

“Thả tôi ở ngoài cổng là được rồi, nếu không anh đi ra lại rắc rối, trường tôi quản lý nghiêm chuyện này lắm.” Nghe cô kiên nhẫn kể rồi giải thích, còn lo làm phiền anh, Cố Hằng liền đưa tay lên gác trên cửa kính xe, một tay xoa cằm, nhìn cô nghiêm túc chỉ đường, gió khẽ lùa vào làm tóc trước trán cô khẽ bay, hình ảnh rục rờ mà đơn giản ấy khiến anh khẽ nhếch khóe môi...

Mang theo nụ cười như có như không, chàng trai còn chưa quen đủ một ngày đã dùng khí định thần nhân* chỉ huy cô, “Có thấy mấy tập thể nhập cảnh ở trên kia không, lật giúp tôi.”

(*Tục ngữ Hán Việt, chỉ đáng về bình tĩnh, nhàn nhả.)

Lật, lật thẻ gì? Nhan Giai nhìn theo ánh mắt anh, xếp ngược trước kính chắn gió là một tấm thẻ màu xanh bạc trong bao plastic mỏng. Cô cẩn thận lấy nhìn, trời ơi! Đây đây đây... đây là thẻ thông hành miễn phí đăng ký xe khi ra vào ở đại học D mà Đường Hân tha thiết ước mơ bấy lâu nay đó!!! Có cái này, Đường Hân cũng không cần giữ tiết trời lạnh gió to phải xuống xe đi đăng ký nữa, có cái này, cô với Tiểu Tiểu Niên Khê cũng không cần oằn tù tì quyết định xem ai xuống xe nữa, có cái này, chỉ số hạnh phúc của phòng 218 sẽ tăng gấp đôi!

Nhan Giai thêm muốn trong tha thiết, nắm chặt thẻ thông hành, lại nhớ nhưng không nỡ để lại chỗ cũ. Nhan Giai thực muốn biết, làm sao anh ta có được tấm thẻ này chứ, lúc trước Đường Hân chi bao nhiêu tiền cũng không mua được, nghe nói ở trong trường từ cấp quản lý, phó giáo sư trở lên, cùng với cựu học sinh được nhà trường mời khi có sự kiện đặc biệt mới có thể có được tấm thẻ này – ký túc xá phòng 218 ngóng hơn ba năm cũng không ngóng được thần khí kia đó!

Cô vừa kích động lại ngạc nhiên, “Tấm thẻ thông hành này sao anh có?”

Cố Hằng hơi nghiêng đầu, bên môi thoáng nhếch lên, lộ ra nụ cười bí hiểm, “Em có thể đi hỏi mẹ tôi.”

“...”

Nhan Giai nản chí ngồi dựa vào sau ghế, một giây sau, bảo vệ hai bên cổng chính đại học D, nghỉ, nghiêm, cúi chào hai người trong xe!

Oa... Cảm giác này, giống như đãi ngộ cho lãnh đạo trường học vậy. Nhan Giai không thể không khen vạn lần, quá sung sướng... Nam sinh gọi là Cố Hằng này, nhìn qua thì tuổi xấp xỉ nhau, mỗi ngày đều có thể thoải mái lái xe vào trường như thế – thật, hâm, mộ.

Cô nhìn Cố Hằng bằng ánh mắt hâm mộ, cả người anh toát ra vẻ bình tĩnh, khí chất trầm tĩnh, mắt cũng không động.

***

Chuyện đầu tiên khi Nhan Giai quay về ký túc xá là báo cáo chuyện thẻ thông hành.

Thần thánh phương nào vậy ba? Đại học D không phải là nhà của anh ta đấy chứ? – Ninh Tiểu Tiểu suy đoán.

Nhỏ vào! Đại học D quy định thẻ chế nghiêm khắc như thế mà lại có bug à? – Niên Khê cũng không quá bình tĩnh.

Anh ta không phải gia thế tốt đến nỗi không có bạn, mà là tốt đến độ không có kẻ thù. – Đường Hân lắc đầu cảm khái.

Nam thần như thế, gả cho mày đi!!! Ba vị cô nương phòng 218 bắt đầu gào thét tập thể, Giai Giai!!! Bọn tao trước khi tốt nghiệp có thể được cảm nhận mấy anh bảo vệ mặt gầy cúi chào chúng ta, tất cả nhờ vào mày đó Giai Giai! Mặt đẹp ngực đẹp đùi đẹp của mày tất cả đều lên đi! Trộm cũng phải trộm cho ra tấm thẻ thông hành về đây, không phải là lật thẻ sao!?

“Lật... lật thẻ là ý gì?” Sau khi Nhan Giai thay váy ngủ thì đi tháo trang sức, cô dán một miếng dán tạo kiểu mái lên tóc, bóp bóp hai miếng dán tóc mái đỏ thắm, chợt phát hiện không khí trong phòng nhanh chóng biến thành tầm cung Hoa phi, lập tức có dự cảm không ổn, chỉ thấy Đường Hân nhướn mi, “Ồi, ái phi đừng vội, nằng nề cho ta lật thẻ một lần, ta sẽ đem thẻ cho nàng mượn, lật một lần, dùng một lần.”

“...” Hân mama mày đủ rồi nhé. Nhan Giai cầu xin nữ vương buông tha.

Đường Hân đây chỉ là trailer, Ninh Tiểu Tiểu mới là chính kịch, cô lắc lắc eo thon không ngừng hát, “Lật lật lật, ái da lật lật lật, Giai Giai, mày đoán xem anh ta có thể lật mấy lần đây? Ai ôi lật lật lật, lật một cái nhày ra tiểu baby~”

“...” Nhan Giai bỏ qua cái mặt bánh bao của Ninh Tiểu Tiểu đang xáp đến gần, cẩn thận tháo trang sức, giọng nói như chứa nước, dịu dàng mềm mại nói, “Tiểu Tiểu mày có thể không hát được không?”

“Giai Giai, mua mua muahh!”

Dây áo ngủ Doraemon trượt xuống, trong miệng Ninh Tiểu Tiểu còn đang ngậm bánh Macarons, cả khuôn mặt không giấu được hưng phấn mà nói, vừa rồi ở dưới lầu thấy hai người từ trong Porsche bước ra, vui đến muốn khóc luôn, hai người đều chân dài, giống y như Hân mama hình dung, bọn họ đứng với nhau chính là một bức tranh, chính là chỉ số về đẹp của ảnh chụp mà. Còn nữa! Hôm nay quần áo đều ăn ý như vậy, đều là phối hợp trắng đen, không thể xứng hơn.

“Giai Giai, tao đây có cần phải cải chính, mẹ mày đúng là thần nương!” Ninh Tiểu Tiểu như chú mèo máy vui vẻ di chuyển trong phòng.

Niên Khê dựa vào thang giường tầng bên cạnh vội kêu lên, con quay họ Ninh kia mày đừng quay nữa, mau dừng dừng dừng lại! Sau đó Tiểu Tiểu chợt dừng lại cọt cọt vào vai Niên Khê, “Niên Khê, mày cảm thấy là bạn trai tao đẹp trai hơn, hay bạn trai Giai Giai đẹp trai hơn?”

“Ninh Tiểu Tiệp mày sao lại hỏi một câu kém IQ thế chứ, vật vai mày là biết.” Niên Khê tóc ngắn thoải mái, cao gầy, mặt mày thanh tú, lần đầu tiên Nhan Giai nhìn thấy thì tưởng là thực nữ, nhưng sau khi thấy cô vật vai, thì tự giác thừa nhận, nhất định là ảo giác.

“Có đẹp trai hơn nữa thì đối với Nhan Giai dễ thương của chúng ta mà nói cũng vô dụng, cho dù có đẹp trai hay không thì cũng bị làm mờ mặt thôi.” Trí nhớ của Đường Hân vòng về cảnh ở Starbucks, bạn học Nhan Giai quên sạch về nam thân, cực kỳ đáng nhục đáng giận biết tròn biết méo – nữ thần kiểu mẫu.

“Khỏi phải bàn làm mờ mặt đi, đã lật thẻ mà còn có thể bị mờ mặt à.” Niên Khê nói một cách vân đạm phong khinh.

Khẽ ca của chúng ta đừng có uy vũ khí phách thế chứ. Ninh Tiểu Tiểu cùng Đường Hân đều dưng ngón cái.

Nhan Giai: “...” Từ lúc chat trên We Chat, cô đã biết sau khi cô về lũ bệnh này nhất định sẽ dán cô lên thớt mà tra khảo mà.

Đối mặt với hàng loạt nghi vấn không ngừng tám, cô chỉ cầu “các vị nương nương nghỉ ngơi chút đi”. Sau khi tháo hết trang sức ngồi vào bàn, suy nghĩ nên thoa toner hay đắp mặt nạ đây... Ừm, mặt đẹp là được, xông hơi mặt đi.

Thế là lấy trong hộp skincare ra đèn xông hương Muji, trong hương vị tươi mát thoang thoang của đại dương mà dần thả lỏng người, bắt đầu xông hơi. Ba nữ sinh còn lại thì thảo luận tuyệt về tiến triển tiếp theo của hai người, ‘Giai Giai, sao anh ta không mời mày ăn cơm thế?’ ‘Bọn mày nói chuyện thế nào?’ ‘Anh ta làm gì thế, nhìn qua trông cũng không hơn chúng ta là bao’ ‘đang là sinh viên hay đã đi làm thế?’

“Chúng mày... chúng mày, đợi lát đi, tao còn chưa...” Nhan Giai không nói thêm vào được.

“Được được được. mày ngực lớn, mày nói trước đi.” Đường Hân đưa tay ý bảo ‘mời’, nữ thần người nói từ từ thôi, tôi không vội đâu.

“...” Nhan Giai làm vẻ mặt bất đắc dĩ tỏ vẻ cô không có muốn nói gì, tiếp tục nhắm mắt xông hơi, cấp nước cấp nước.

Ba nữ sinh tiếp tục tám chuyện, đầu tiên là Đường Hân xem xét, anh chàng Cố Hàng kia có kết giới lạnh lùng, có cảm giác xa cách, có lẽ nữ sinh bình thường không dám đến gần, đương nhiên anh cũng rất chững chạc, chỉ sợ mấy em gái Green Tea Bitch* tâm cơ, không biết xấu hổ nuốt sống nam thân. Chính là mấy cô Trà Xanh còn khủng bố hơn vũ khí hạt nhân!

(*Green Tea Bitch là từ chỉ những người luôn tỏ ra đáng yêu vô tội trong sáng thanh thuần trên mạng, nhưng thực tế lại rất thực dụng, đê tiện.)

Giai Giai của chúng ta ấy nha, vẫn chỉ là một em gái đơn thuần, không đành lòng sau này nhìn cô đau lòng nha... Ninh Tiểu Tiểu đầm ngực, Niên Khê khuyên cô đừng đầm nữa, đầm nữa thành đồng băng mắt.

Niên Khê phê bình đúng trọng tâm, bề ngoài đẹp thì đúng là tốt, nhưng vốn dĩ sau này ở chung còn phải xem tính cách hợp hay không, không phải cả đời nhìn mặt mà sống, mà là sống chung với nhau. Cần phải thân mật tri kỉ, cần phải... “Giai Giai, bọn tao đang nghiêm túc thảo luận đại sự cả đời mày thì

mày đừng có ở kia xông mặt chứ!!!”

“A?” Bạn học Nhan Giai bị điểm danh quay sang, thế là ba vị nữ sinh bắt gặp hình ảnh như thế này: Miếng dán tạo kiểu mái đỏ thẫm, vè mặt nữ thần mờ mịt trong màn sương...

... Ba giây im lặng.

“Giai Giai, thật muốn lấy cái hình của mày lúc này ra rạch phá quá.” “Bao giờ thì mày đổi miếng dán tóc màu đen hả.” “Đừng có đem cái bản mặt đó ra nói chuyện với tao.”

Trên môi vẫn còn đọng lại những hạt nước nhỏ, Nhan Giai không thể nào mở miệng, chỉ đành tập trung tinh thần tiếp tục xông hơi, vừa xông vừa vỗ vỗ mấy chỗ bên cạnh.

Bạn đang đọc truyện *Từ Nay Về Sau, Cùng Anh Lưu Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Dù Là Công Việc Hay Tình Yêu, Chúng Ta Đều Phải Tỏa Sáng!

Editor: Bổng Sabj

Beta: Qin

Cái chủ đề về đối tượng xem mắt của Giai Giai nữ thần được bàn tán đến nửa đêm ấy, buổi sáng ngày mai đã bị phòng 218 ném tới tận chân trời. Bởi chủ đề thảo luận cuối cùng đã từ làm sao để nâng cao sức hút cho đến trưa mai nên ăn malatang* hay ăn ma lạt hương oa...

(*Malatang: món súp cay nấu với hỗn hợp nhiều đồ ăn, là một món vùng Tứ Xuyên.)

Hôm nay là cuối tuần, đối với một sinh viên năm ba mà nói, cuối tuần mà không ngủ đến lúc mặt trời chiếu đến mông thì đúng là nên xin lỗi bản thân rồi, tất nhiên những người ôn thi nghiên cứu sinh sáng sớm đã dậy chiếm chỗ học thi không nói. Phòng 218 cũng có một vị thi nghiên cứu sinh, đó chính là người ai cũng không ngờ tới Ninh Tiểu Tiểu.

Lý do mà Tiểu Tiểu thi rất thốn mà cũng rất chân thực, khiến Niên Khê đã một lần cảm khái, trong thiên hạ, yêu đương chính là nguồn năng lượng tuyệt vời nhất chứ đâu.

Bởi vì bạn trai tao thi nghiên cứu sinh, tao cũng thi cùng anh ấy — Ninh Tiểu Tiểu hoàn tất cả các buổi tập văn nghệ để mài mông trong thư viện chuẩn bị thi nghiên cứu sinh.

Nhưng mà khác với những đồng chí thi nghiên cứu sinh biến mất khỏi kí túc xá vào lúc sáng sớm, những sinh viên năm ba phòng 218 tỉnh dậy trong bài hát chào ngày mới của Ninh Tiểu Tiểu. Cảnh tượng đập vào mắt Đường Hân khi gỡ miếng che mắt chính là có một đồ dờ hơi tràn đầy sức sống ngồi trên ghế, ngâm nga đoạn nhạc nào đó không ai biết, đắm chìm trong sự ngọt ngào khi tự tay làm sandwich cho bạn trai.

Ting – bánh mì giòn tan bật lên khỏi máy nướng làm cho cả căn phòng kí túc xá tràn ngập trong mùi bơ, Nhan Giai sáng nào cũng bị cơn bão cơn cào làm cho tỉnh giấc, cô thêm ăn hỏi, “Tiểu Tiểu, hôm nay mày làm món gì thế? Thơm chết mất...”

“La la la ~ chính là cá ngừ sốt mayonnaise với lòng đỏ trứng kẹp trong sandwich hình trái tim phủ sốt cà chua cực kì đáng yêu na... Nghe có thấy cảm động không?” Ninh Tiểu Tiểu đặt khuôn hình trái tim lên trên lát bánh mì, sau khi hoàn thành việc tạo hình, phần vỏ thừa đều bị Đường Hân xử nốt, cô vừa ăn vừa nói móc ‘Cái tên quá nữ tính’ ‘Mày có chắc sốt cà chua trong này là màu đỏ sẫm đấy chứ?’ ‘Nam thân Vũ Triết nhà mày sẽ ăn thật à?’...

“Tất nhiên anh ấy sẽ ăn rồi, bởi do tao làm mà!” Tiểu Tiểu chắc như đinh đóng cột.

Niên Khê thả đôi chân dài xuống cầu thang, đúng là logic của phụ nữ! Cái gọi là logic của phụ nữ, chính là tiêu chuẩn đánh giá không phụ thuộc vào hương vị, mà là có do bạn gái làm hay không. Là bạn gái làm — ăn. Không phải bạn gái làm — không ăn. Nhưng mà... Dạ dày của bọn con trai đều có thể phán đoán như thế sao?

Đường Hân ném cho Niên Khê ánh mắt ‘tán thưởng’, Ninh Tiểu Tiểu lập tức thu lại khuôn mặt tràn ngập tình yêu, lật mặt còn nhanh hơn lật sách.

“Này này này, chúng mày ăn bánh mì nướng của tao mà giờ dám nói tao thế à!” Ninh Tiểu Tiểu làm vè mặt ‘chuột Hamster’.

Niên Khê chọc khuôn mặt bánh bao của cô nàng, “Ai bảo mày chỉ cho chúng tao ăn phần thừa bánh mì cơ, hẹp hòi.” Nói xong thử sờ vào cái bánh sandwich hình trái tim, Ninh Tiểu Tiểu nhanh như chớp bảo vệ hộp cơm, “Hừ! Tao cứ không cho chúng mày ăn đấy, chúng mày mới hẹp hòi! Hừ!”

“Tiểu Tiểu, mày có muốn tao photo bài cho mày nữa không?” Niên Khê cầm mẫu bánh mì chấm vào sốt cà chua, Ninh Tiểu Tiểu hồ hững một lòng vì sandwich, “Cho dù tao phải thi lại bảy môn cũng không cho mày cướp hộp com tình yêu của tao khỏi tay tao! Hừ! Còn lâu mới cho mày ăn!”

Hai miếng sandwich đông đầy tâm tư tình cảm của cô nàng được đựng trong hộp thủy tinh Lock&Lock, Ninh Tiểu Tiểu rỗng bay phượng múa viết lên bốn chữ ‘com hộp tình yêu’. Niên Khê cùng Đường Hân thật sự không hiểu cô nàng rõ ràng chưa bước chân vào nắm mồ hôn nhân sao đã toát lên hơi thở của bà vợ là thế nào.

Niên Khê bóp bóp khuôn mặt bánh bao của Tiểu Tiểu khiến cô gào loạn lên.

“Mới sáng sớm đã bị quấy rối còn khó chịu hơn cả khi biết ăn phải con ruồi ở căng tin...”

“Là ai nói cho mày biết có ruồi lại còn giúp mày bỏ ra hả?”

“Khê ca uy vũ nhất, Khê ca không có ngực đẹp trai nhất!”

“Tiểu Tiểu, đã bao lâu rồi mày chưa trải qua cảm giác mặt hôn đất?”

“Ồi thần linh ơi... Cứu mạng a a a!”

Ninh Tiểu Tiểu kêu gào, Nhan Giai đã luyện thành thói quen buổi sáng mỗi ngày chứng kiến trận chiến yêu hận tình thù kéo dài ba trăm năm giữa Niên Khê và Tiểu Tiểu khiến gà bay chó sủa, cũng quen với việc Đường Hân gặp biến không sợ hãi đưa chân lên tai luyện yoga, còn Nhan Giai tiếp tục lâm vào mộng đẹp, tuy nhiên đây chỉ là chuyện của năm ngoái. Sau khi lên năm ba, bởi vì công việc thực tập đầu tiên mệt mỏi rất nhiều, cô hiểu rõ bản thân còn rất nhiều thứ phải học.

Mặc dù nộp hồ sơ lý lịch vào bộ phận biên tập làm đẹp, nhưng cuối cùng cô lại bị phân đến tổ trang phục, nghe nói nhân sự bên tổ làm đẹp đã cố định, không cần người mới. Mà thời trang lại không phải lĩnh vực sở trường của Nhan Giai, ví dụ như trong tuần lễ thời trang xuân hè mới nhất ở Milan, nhà thiết kế chủ nhà của hãng Dior họ gì tên gì, lý lịch, bối cảnh của anh ta, anh ta từng là phần tử phân biệt chủng tộc đều là những tin tức cả đời cô chẳng đọc bao giờ, nhưng lại trở thành chủ đề trò chuyện sôi nổi của nhóm đồng nghiệp.

Làm thực tập sinh mới, trong tuần đầu tiên Nhan Giai hoàn toàn không theo kịp những cuộc nói chuyện bằng tiếng Anh tiếng Trung loạn cào cào xen lẫn những cái tên xa lạ. Sau đó cô đành làm ra một cái bảng, viết tên toàn bộ nhà thiết kế hàng đầu thậm chí là hạng hai của các nhãn hiệu nổi danh, cũng như người mẫu ưa thích để dễ nhớ.

Đây là một đại công trình, tuy nhiên lại không ít người cho rằng đây là chuyện vô ích. Ít nhất Niên Khê không thể hiểu nổi, đứa trẻ hiểu biết này học mấy thứ như vậy chỉ với mục đích theo kịp chủ đề nói chuyện thôi sao? Nhan Giai nói, giới thời trang cũng giống như con gió vậy, không những khó nắm bắt mà còn thay đổi chỉ trong chớp mắt, nếu muốn nhanh chóng nắm lấy đuôi của bọn họ, thì phải hiểu biết rõ về các nhà thiết kế. Bởi vì định nghĩa cơ bản nhất của ngành thời trang, chính là tác phẩm của các nhà thiết kế.

“Giai Giai, mày lại đang ngồi đọc câu chuyện về nhà thiết kế nào đó tự tử hay đồng tính luyện ái đấy à?” Tiểu Tiểu đưa mẫu bánh mì cuối cùng cho Nhan Giai đang ngồi trên giường, nhắc nhở cô phải ăn sáng.

“Ừ, tao phải học thuộc mấy cái tên lạ hoắc này đã, ít nhất cho đến tuần sau tao không muốn lại bị Pety xem thường nữa, giống như đồng sách tao đọc bao nhiêu năm qua trong mắt chị ta cũng không đáng một đồng.” Tại giây phút đó Nhan Giai cảm thấy lòng tự trọng bị sỉ nhục, bị sỉ nhục đến mức đêm đó cô lê la hết các trang Google Baidu Bing tìm kiếm hết thông tin, hậu quả là ngày hôm sau lưng cảm tưởng như gãy làm đôi. Tinh thần chiến đấu mạnh mẽ không khác gì như khi Đường Hân được nhận vào thực tập ở công ty quảng cáo 4a hai tháng trước, chỉ cần mở mắt ra không cần rời khỏi giường đã tuôn ra một tràng từ mới tiếng Anh, chăm chỉ như học sinh cấp ba đi thi lại môn Anh.

Hai tháng sau Đường Hân vẫn tiếp tục duy trì thói quen này, buổi sáng học từ mới tiếng Anh, in vào đầu tất cả thuật ngữ của giới quảng cáo, sau đó lại cố gắng luyện ngữ điệu... Đường Hân an ủi, “Đừng vội Giai Giai, mấy thứ này phải từ từ mới được. Mấy nhớ có lần tao còn hơn hai nghìn từ phải học, không những thế còn phải photo tài liệu cho mọi người, đến cơm trưa còn chẳng được ăn không? Thực tập sinh nào cũng bị chèn ép cả thôi, nhưng tao tin... Thời gian sẽ biến người có kinh nghiệm trở thành nữ hoàng!”

Cô gái mặc quần soóc thể thao đứng trên ban công nói xong, khẽ vuốt mái tóc ngắn. Nhan Giai dựa vào giường ngắm Đường Hân, bóng dáng cô được bao bọc trong lớp ánh nắng màu vàng, cô tin sẽ có một ngày cô ấy sẽ tỏa sáng, như một nữ hoàng mạnh mẽ kiên quyết giải quyết hết tất cả khó khăn.

Đột nhiên, cô nhớ lại hồi năm nhất năm hai, một buổi đêm mùa hạ cả bốn người cùng nhau ngồi trên ban công không hề kiêng kỵ thả đôi chân trần xuống thảo luận diện mạo con dân đại học D, trong lúc nói đến cái mụn to đùng trên mặt một vị sư huynh nào đó thì tất cả đồng loạt cười như điên. Khi đó gió khê khàng thổi, lướt qua mái tóc, ghi dấu tuổi thanh xuân tự do không sợ trời không sợ đất của cả bốn người.

Bên trong tháp ngà voi thật đẹp, thế giới trong chúng ta đều mềm mại như nhung, vì thế ai ai cũng mơ một giấc mơ tuyệt đẹp không muốn thức dậy, cho đến khi hai cánh cửa sổ được mở ra... bởi vì thực tập mà Niên Khê suy sụp một mình ngồi khóc ở hành lang, lần đầu thực tập của Đường Hân gặp nhiều trắc trở, Nhan Giai trở lại kì tức xa sau ngày đầu tiên thực tập trong một môi và lo lắng, vô văn thứ không hiểu, cũng vô văn thứ xa lạ, chưa kể còn rất nhiều thử thách không tên chờ đón phía trước.

Tuy nhiên một khi cánh cửa sổ tòa tháp được mở ra, tất cả đều không thể ngăn lại – ngăn bản thân đi khám phá thế giới đầy màu sắc ngoài kia.

Đóa hoa sinh trưởng trong nhà kính hay cô gái ngủ say trong tháp, chỉ khi ra ngoài thực tập, cô mới phát hiện thành phố cô sống từ nhỏ không chỉ là một màu đơn sắc.

Nhìn Tiểu Tiểu phản đối, “Chờ đến lúc mày tìm được tình yêu thì cuộc sống của mày đã hết một màu rồi nhé.”

“Cuộc sống phong phú không phải chỉ có yêu với đương, bởi vì kết cục cuối cùng của nó chỉ có hai loại: Trở thành bị chồng ruồng bỏ or trở thành bà chủ. Tiểu Tiểu, mày là loại thứ hai à?” Niên Khê nói, nét mặt bình tĩnh không khác gì như đang thi phản biện, Nhìn Tiểu Tiểu le lưỡi làm mặt quỷ, một khi Khê ca đã bình tĩnh phân tích thì không phải là người.

Nhan Giai ngồi dậy khỏi giường, cắn mẩu bánh mì đã bị nướng cháy cạnh, đôi chân dài du đưa trên mép giường. “Kể cả công việc hay tình yêu thì chúng ta cũng phải tỏa sáng hết, tỏa sáng lấp lánh!”

“Đúng! Bling bling tỏa sáng!”

Niên Khê gật gù đầu, mỉm cười mở ws* ra nghe bản tin tiếng Anh, trở thành một nữ phóng viên của tờ The Times là ước mơ của cô. Ánh mắt Đường Hân đặt lên thời YSL trước bàn trang điểm, trong gương chính là cô tự tin đứng cảm ở tuổi 21, cô nói, “Làm bà chủ gia đình tỏa sáng làm gì chứ, phải làm nữ hoàng đeo nhẫn kim cương lấp lánh mới là tuyệt nhất.”

(*WS: website)

“Vậy thì chúc chúng mày nhanh chóng trở thành nữ hoàng, chỉ cần đừng ế lâu quá là được~ các cô nương, tao đi ôn thi nghiên cứu sinh đây nhé~ bái bai ~” Nhìn Tiểu Tiểu gửi cho mỗi người một cái hôn gió rồi cầm hộp cơm tình yêu bay đến chỗ tình yêu của mình. Tiểu Tiểu chưa muốn đi thực tập bởi chính cô còn chưa biết công việc thích hợp với mình là gì, cô chỉ biết cô muốn yêu người đó, một giây một phút cũng không muốn lãng phí.

Muốn trở thành một cô gái như thế nào, khi còn sống phải tranh thủ điều gì? Cho dù ngày mai có mờ mịt thì hôm nay vẫn cứ phải nỗ lực. Niên Khê cùng Đường Hân đều chào buổi sáng trong khi thán thức đồng tử tiếng, Nhan Giai lập một hàng mấy quyển sách, dự định buổi sáng lên thư viện mượn, buổi chiều cùng Niên Khê, Đường Hân đến quán cà phê Mười Năm tự học. Tri thức đến lúc dùng mới hận mình biết quá ít, sau khi thực tập mới biết kiến thức mình thật nông cạn, Nhan Giai muốn cố gắng một chút, tiến bộ một chút, có lẽ chỉ để thích ứng với thế giới kì lạ này nhiều một chút.

Bạn đang đọc truyện *Từ Nay Về Sau, Cùng Anh Lưu Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Dù Là Công Việc Hay Tình Yêu, Chúng Ta Đều Phải Tỏa Sáng! 2

Editor: Bống Sabj

Beta: Qin Zô

Gần đến giờ ăn trưa ít người đến mượn sách, vì vậy mượn không mất nhiều thời gian. Mặc dù Nhan Giai và Niên Khê cùng nhau đi mượn sách nhưng sách Niên Khê muốn mượn nằm ở thư viện của khoa báo chí, trong khi Nhan Giai cần đến khoa mỹ thuật mượn sách thiết kế thời trang, hai người hẹn nhau buổi trưa cùng nhau ăn mà lạt hương oa ở canteen số bảy, nữ hoàng Đường Hân đối với thức ăn cay từ trước đến nay đều xin miễn thứ cho kẻ bất tài, vì vậy đến quán cà phê trước ăn mì hải sản.

Thanh danh món mì lạt hương oa ở canteen số bảy của đại học D đã lan truyền tới tận trường bên cạnh, hàng năm không ít đội quân không biết xấu hổ kéo sang càn quét. Thật ra đến bản thân Nhan Giai còn cảm thấy khó hiểu, lần nào ăn xong cô và Niên Khê cũng bị cay tới mức hai mắt đầm lệ nhìn nhau, nghẹn nửa ngày không nói gì, cuối cùng sau khi lau sạch mồ hôi trên trán thì lại khen tới tấp, quá đã! Lần sau chiến tiếp!

Niên Khê đi trước, lúc Nhan Giai chuẩn bị ra khỏi kí túc xá mới nhớ đến chiếc xe đạp đã cho Tiểu Tiểu mượn. Thư viện khoa mỹ thuật nằm ở cửa đông đại học D, cách ký túc xá của cô hơi xa. Đó là nơi được thiết kế phong cách nhất đại học D theo phong cách BauHaus* hiện đại, địa điểm ưa thích của Nhan Giai là phòng tự học hình vòng cung trên tầng hai, ánh nắng đầy đủ, bầu không khí ấm áp.

(*Phong cách Bauhaus: Bauhaus là trường nghệ thuật tại Đức đầu tiên kết hợp thủ công và mỹ thuật khoảng từ 1919-1933. Những quan điểm về thiết kế tại trường Bauhaus phát triển thành phong trào thiết kế Bauhaus đỉnh cao, vẫn còn ảnh hưởng rất nhiều đến cả nền thiết kế hiện đại.)

Trên đường tới thư viện sắc trời bỗng trở nên âm u, hôm nay cô lại mặc một chiếc váy mori dài kẻ ngang phong cách thôn nữ, cô nghĩ nếu không nhanh chóng mượn được sách, chắc chắn sẽ phiền toái.

Sau khi tra cứu số thứ tự của cuốn sách theo hạng mục trên máy tính, bởi vì sách thiết kế có rất nhiều trang in màu, lại còn vừa lớn vừa nặng nên bị đặt ở tầng thấp nhất, Nhan Giai ngồi xổm xuống cẩn thận tìm kiếm, không chú ý tới các bạn học khác lướt qua trên đỉnh đầu, thỉnh thoảng nghe thấy ai đó nhắc nhở thì cô sẽ nhúc nhích vài bước, cũng không ngừng đầu lên nhìn là ai...

Ánh sáng len lỏi qua những khe sách, chạm vào một quyển sách cũ ẩn dưới hương vị của nhiều năm tro bụi, những hạt bụi tinh mịn như nhung bám lên chùm sáng, giống lông chim màu xám lọt vào tầm nhìn, nhẹ nhàng yên lặng, thời gian cũng như ngừng lại, đột nhiên bóng hình thuần trắng ở giá sách đối

diện lọt vào nơi sâu thẳm trong đôi mắt trong suốt của một nam sinh.

Ánh sáng nhu hòa tỏa ra từ đèn về lên độ cong cho mái tóc cô gái, dáng vẻ cô ngoan ngoãn ngồi đó, lông mi rũ xuống tạo thành bóng râm, mũi yên lặng hô hấp, ở cô toát lên một loại khí chất yên tĩnh, chiếc váy trắng như bông hoa nở rộ trên mặt đất, thanh nhã nhược lan, trong mắt anh lại có vẻ duyên dáng yêu kiều.

Đây là Nhan Giai 22 tuổi, sạch sẽ, im lặng, thỉnh thoảng hơi ngốc, có nụ cười thuần mỹ. Nam sinh đứng sau giá sách ánh mắt tuần dật, dáng người thon dài dựa vào một bên, hai tay khoanh trước ngực, đôi mắt anh trong suốt như nước, ẩn chứa ý cười yếu ớt không biết tên.

Đột nhiên ngoài trời, đổ mưa.

Những giọt nước mưa bám lên cửa sổ rồi từ từ lăn xuống, trên đường đi gặp nhau, rồi cùng nhau nhập làm một... Vào trận mưa mùa xuân hai tháng trước, cũng tại đây, cô gái ngồi đối diện sau khi nghe điện thoại, đột nhiên đứng dậy cầm lấy chiếc ô anh để trên bàn lao ra khỏi thư viện, anh vội vàng đi theo vỗ vai cô, “Bạn học, cô...”

Cô gái đang đứng ở cầu thang mở ô, nghe vậy thì kinh ngạc quay đầu, để lộ hai gò má tràn đầy nước mắt, có lẽ ý thức được dáng vẻ của mình rất kinh khủng nên vội lấy tay lau đi.

“Xin lỗi tôi nhầm người.” Giọt mưa tạt thẳng vào mặt, nam sinh xoay người rồi đi, suy nghĩ có phải cô ấy bị bạn trai đá hay không? Khi quay trở lại ký túc xá người ướt đẫm, bạn cùng phòng An Duy trêu anh, người ta thất tình liên quan quái gì đến mày, nếu là tao thì tao nói thẳng, bạn học, bạn lấy nhầm hàng rồi.

“Ài? Cô gái đó trông thế nào?”

Anh cầm khăn vừa lau tán loạn mái tóc vừa suy nghĩ, chiếc mũi đỏ ửng lên vì lạnh, “Rất được.”

“Ồ ~” Bạn cùng phòng đã hiểu.

Thì ra là cô. Giờ phút này, chàng trai yên lặng nhìn chỗ ngồi trống phía đối diện, tầm mắt không khỏi di chuyển, cho đến khi tìm thấy bóng váy trắng, anh chống tay lên mặt, nhìn cô đang chăm chú kiểm sách, khóe miệng bất giác mỉm cười.

A, trời mưa. Nhan Giai ngẩng đầu chú ý ra ngoài cửa sổ, vội vàng ôm lấy sách vở, khi đi qua quầy trưng bày tạp chí, bất gặp tạp chí Thụy Lệ được đặt nổi bật nhất trong hàng tạp chí thời trang.

Quyển tạp chí đó gọi lại kí ức cho Nhan Giai về hai tháng trước, khi cô đang ngồi đọc sách thì nhận được điện thoại của bên HR*, cô biết là kết quả của vòng phỏng vấn thứ tư, trong cả tuần lễ đó cô đã cầu nguyện biết bao nhiêu lần cùng với chờ đợi mòn mỏi, cuối cùng lại nhận được kết quả thất bại.

(*HR: human resource, phòng nhân sự)

Lần phỏng vấn đó Nhan Giai tự tin nhất, cũng là công việc thực tập cô kì vọng nhất, mong muốn nhất, muốn đến mức chỉ cần được nhận cô sẵn sàng chấp nhận béo lên mười cân. Nhưng cô không được. Cảm xúc mất mát đau đớn không khống chế được, nước mắt tuôn như suối, cô không muốn khóc, nhưng không kìm nén được nước mắt. Cứ như vậy khóc cả đoạn đường trở về ký túc xá, cho đến lúc Đường Hân hỏi cô mua cái ô trung tính như vậy từ bao giờ cô mới hiểu: Hình như lấy nhầm ô của ai đó rồi thì phải?

Ngoài ý muốn là, đối thủ cạnh tranh của tạp chí này, tạp chí BI cuối cùng lại nhận Nhan Giai. BI là một tạp chí mới chính thống nghiêm túc lại mười phần uy tín, thuộc loại tạp chí quốc tế, nội dung hướng đến khách hàng cao cấp. Trụ sở chính của BI nằm ở New York Mỹ, xâm nhập thị trường Trung Quốc đã nhiều năm, chiếm lĩnh vị trí đầu trong các tạp chí thời trang. Khi Nhan Giai nhận được điện thoại quả thực không thể tin. Lúc đó cô khóc trông chẳng khác gì một con cún ngu ngốc, đúng là không có tiền đồ. Nhan Giai trả quyền tạp chí mơ ước trong dĩ vãng vào chỗ cũ, trong lòng nói, byebye.

Phải có niềm tin vững chắc, phải cố gắng lên, nhai hết đồng trang phục phụ kiện từ xưa đến nay trên toàn thế giới đi, nhai hết đồng lịch sử nghệ thuật thế giới đi, nhai hết... Trong lòng Nhan Giai sự từ rỗng, nhưng bề ngoài lại giống con thỏ nhỏ luống cuống đứng chờ trước cửa thư viện, cầu mong mưa mau tạnh.

Mưa hắt vào tận cửa, cô lùi về phía sau từng bước, cảm giác hình như đụng phải người nào đó, tiếp theo trên đỉnh đầu vang lên tiếng bật ô, che chắn mọi gió mưa thổi tới, cô bỗng nhiên ngửi thấy mùi dầu gội đầu của chàng trai đấy, giấy tiếp theo, không báo trước ngẩng đầu lên đối diện với chiếc ô xanh đen và một đôi mắt trầm tĩnh, tìm cô đập bùm bùm.

“Anh... anh là...” Rõ ràng đã gặp một lần nhưng lại không thể nhớ được tên của anh, Nhan Giai gấp gáp. Là người ngày hôm qua còn đưa cô về, đúng, thể thông hành, “Anh... Anh là... Thể thông hành...”

Gọi anh là gì cơ!?

“Cố Hàng.” Khẽ nói một câu, nam sinh một mét tám ba nhìn thẳng vào cô.

Nhan Giai ồ vài tiếng, sau đó chậm lụt hỏi, “Sao anh lại ở đây?” Anh không phải đã đi tốt nghiệp ở nước ngoài sao? Chẳng lẽ đến trường các cô làm giảng viên? Tuy nhiên trông anh ta cũng không lớn tuổi đến mức ấy, chắc không phải đâu.

“Mượn sách.” Ánh mắt Cố Hàng liếc nhìn quyển sách trên tay, Nhan Giai nhìn theo, thấy trên bìa viết “Nghệ thuật thiết kế và trang trí trong kiến

trúc”, “Anh học thiết kế kiến trúc à?”

“Ừ, ở viện kiến trúc.”

“À...” Nhan Giai nhìn trời ngẩn ngơ, không phải mẹ nói học tài chính sao? Hay cô nhớ lầm? Vậy rốt cuộc ai mới học tài chính?— Nhan Giai đã mắc đi chứng đi xem mắt quá nhiều.

Cố Hằng thấy cô đứng im không nhúc nhích thì liếc nhìn, “Nhan Giai?”

“Hả?”

“Đi theo tôi.” Giọng điệu của anh như thuận tiện, cảm khê hất chỉ vị trí bên cạnh anh, hôm nay bạn học Cố Hằng hơi lạnh lùng.

“À, được.” Nhan Giai mở màng gập đầu.

“Đưa sách cho tôi.” Cầm đồng sách từ trong tay cô, Cố Hằng cầm ô, đôi chân dài bước đi, nhận thấy người bên cạnh chưa đuổi kịp, quay đầu lại chứng kiến vẻ mặt ngẩn ngơ của Nhan Giai, anh không khỏi vừa ngạc nhiên vừa buồn cười nhìn cô, lười biếng gọi: “Lại đây nào.”

Hôm nay sao lại... trùng hợp như vậy? Nhan Giai không thể hiểu nổi vì sao lại gặp anh ở trường, dọc đường đi cuộc nói chuyện chỉ xoay quanh ‘Sách nặng lắm, để tôi tự cầm được rồi’ ‘Không nặng’ ‘Hay là đưa tôi đi’ ‘Không sao’ ‘Để tôi cầm’ ‘Không cần’ cứ như thế...

Hai người đi được một lúc, Cố Hằng đột ngột dừng bước, giọng nói rõ ràng của anh quanh quẩn dưới ô, “Em vén váy lên đi.”

Lúc này Nhan Giai mới chú ý hôm nay cô mặc váy dài, vạt vàng cúi xuống vén lên một ít, lộ ra bắp chân, sau đó rón ra rón rén chọn chỗ không có vũng nước mà đi, ngẫu nhiên bả vai chạm vào cánh tay anh, cô sẽ trốn ra ngoài, giống như sợ thân mật quá sẽ nhận không được mà đập bay anh, nhưng cô càng đi ra ngoài, ô của người nào đó cũng nghiêng theo đến đó, tay áo sơ mi Paulsmith màu vàng nhạt đã ướt một mảng...

Mưa rào mùa hè nói đến là đến, khí thế cũng mạnh mẽ, âm thanh nước mưa rơi xuống ô càng ngày càng nặng, Cố Hằng đề nghị đến cửa hàng tiện lợi chờ đến khi mưa ngớt rồi đi tiếp. Đến nơi, Nhan Giai xoay người lau nước mưa bắn lên, trong lúc vô tình nhìn thấy cánh tay áo ướt đầm của Cố Hằng, cô cảm thấy rất áy náy, ngày hôm nay đúng là đã phiền anh.

“Chỉ nói cảm ơn suông thôi sao?” Đôi mắt trong suốt đột nhiên nhìn thẳng vào cô, lọn tóc trước trán chàng trai khê bay lòa xòa.

Nhan Giai không ngờ anh sẽ hỏi như vậy, phải làm sao để cảm ơn anh đây? Trong lúc nghĩ tới nghĩ lui thì cô nhìn thấy tủ đồ uống lạnh màu cam, “Vậy tôi mời anh một cốc trà sữa được không?”

“Trà sữa ư?...” Dùng ngón trỏ gãi gãi đầu, Cố Hằng ho nhẹ một tiếng. “Thôi coca đi.”

“Con trai uống nhiều coca không tốt đâu.” Có một bạn cùng phòng cả ngày lảm bảm lại lảm bảm về vấn đề sức khỏe bạn trai, vì vậy Nhan Giai vô cùng am hiểu.

Cố Hằng sững sốt, còn nghiêm túc nhìn Nhan Giai ba giây, “Được, vậy thì trà sữa.”

“Trà sữa Buổi Chiều* ít béo được không? Anh có quen uống lạnh không?” Có một bạn cùng phòng phải nghiên cứu số calo rồi mới quyết định ăn hay không ăn, lại có một bạn cùng phòng thể chất hàn cứ uống đồ uống nhiều đá là bị tiêu chảy, vì vậy Nhan Giai cũng vô cùng am hiểu.

(*Trà Sữa Buổi Chiều là một hãng trà sữa của Trung Quốc.)

“... Thế nào cũng được.” Giọng điệu hiền hòa không hề mất kiên nhẫn, Cố Hằng nhận túi trà sữa, nhìn khuôn mặt Hepburn trên túi đựng bằng plastic đang cười như không cười với anh, cứ như vậy anh mở túi trà sữa Buổi Chiều đầu tiên của cuộc đời ra, giống như bước chân vào một thế giới mới không biết tên.

Nhan Giai cúi đầu thì thấy dây giày bị tuột, vì vậy kiễng chân đi đến bên cái ghế sơn màu xanh nhạt bên ngoài cửa hàng tiện lợi, vén mái tóc dài sang một bên, cổ áo T-shirt hơi lệch, bả vai trắng cứ như vậy bại lộ, bởi vì dáng người cô rất gầy nên xương quai xanh xinh đẹp lại càng đặc biệt rõ ràng, lại nhìn sâu xuống dưới một ít, tầm mắt nam sinh đột ngột chuyển lên cành cây phía trên, còn cô gái vẫn mê mải với việc buộc dây giày Converse...

Nhan Giai lại tiếp tục im lặng theo thói quen, không ai nói cho cô biết phải nói gì với đối tượng xem mắt khi gặp lại, vốn nghĩ bầu không khí sẽ xấu hổ xa cách, tuy nhiên thực tế lại không hề mất tự nhiên. Nhan Giai thoải mái ngả ra sau, mái tóc dài xõa trên vai, Cố Hằng cao mét tám ngồi xuống bên cạnh cô, hai chân vắt chéo, khủy tay đặt lên chân.

Một tay anh cầm đáy túi trà sữa, khê nói: “Cụng ly.”

“Hả?” Khi Nhan Giai hoàn hồn thì đã thấy túi plastic màu xanh đậm trong tay bị anh khê chạm, cô giật mình thất thần, nhìn anh nhàn nhã uống một ngụm trà sữa, cổ áo somi tinh xảo khiến anh thoát nhìn giống một quý công tử tâm ý rã rời, nhưng hành động lại ngoài dự đoán của cô, Nhan Giai kinh ngạc hỏi, “Cụng ly vì cái gì?”

“Vì gặp nhau.” Khóe miệng anh khê cong lên, tuy nhiên cô chỉ nghe thấy âm thanh mưa rơi tí tách.

“Vi trời mưa sao?” Nhan Giai không rõ nhìn màn mưa kéo dài, cơn mưa rào mùa hạ làm lá cây càng thêm xanh, hoa thêm rực rỡ, tiếng ve râm ran khắp vườn trường mỗi buổi trưa, cộng ly vì trời mưa... Thật là một nam sinh kì lạ.

Cô nghiêm túc nhìn Cố Hàng, bên mặt tinh xảo, làn da trắng nõn, sống mũi cao thẳng, lông mi như cánh bướm xinh đẹp..., trong phút giây anh quay đầu lại cô vội vàng chuyển mắt, sau đó lại nghiêng đầu nhìn kỹ một lần nữa, ánh mắt giống như đang so sánh với bóng người nào đó mơ hồ trong trí óc, “Trước đây ở trường học tôi đã gặp qua anh đúng không?”

Giọt nước mưa từ mái hiên rơi xuống bên chân tạo thành đóa hoa, nam sinh để tay lên mũi, ý cười bên miệng không thể che giấu.

“Em nói xem?”

Bạn đang đọc truyện *Từ Nay Về Sau, Cùng Anh Lưu Luyến* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Dna Thì Thôi Đi, Máu Chốt Là Cần Bản Báo Cáo Phân Tích Khả Năng

Edit: Qin

Beta: Sabj

Em nói xem?

Nhan Giai kinh ngạc, nghĩ mãi không ra nụ cười kia của anh là có ý gì, cũng không lục lại ra được hình ảnh nào về anh, chỉ có thể đưa ra câu trả lời theo thói quen của cô: Là cô nhìn nhầm người.

“Thế ư?” Câu hỏi không mang theo mong đợi, âm thanh anh vương vấn trong màn mưa mỏng lung.

“Dạ?” Nhan Giai khó hiểu ngẩng đầu, vừa hay đối mặt với ánh mắt dịu dàng của anh, hai mắt trong như nước suối, phản chiếu khoảng không sạch sẽ như được cơn mưa gột rửa.

Không cần thận lại mắt hờn. Nếu như vô tình bắt gặp đôi mắt như thế.

“Em muốn đi ăn cơm không?” Cố Hàng nhìn đồng hồ, khóe mắt liếc nhìn cô gái đang ngẩng đầu, phát hiện cô đang bật hơi thổi bay tóc mái, má phồng lên rồi lại xẹp xuống – để lộ ra lúm đồng tiền nơi đó.

“Hết mưa rồi...” Lầm nhảm mấy từ không phải nói cho anh nghe, nhưng lại bị anh bắt gặp nhìn qua, Nhan Giai định thần hỏi, “A, anh nói gì cơ?”

“Bây giờ có đi ăn không?” Anh khẽ nghiêng đầu, ý bảo tiếp theo nên làm gì, Cố Hàng khoát tay đặt lên đầu, vài sợi tóc ngắn theo giữa kẽ tay anh lộ ra. Canteen nhà ăn... Hay là làm theo tên An Duy kia bảo, ra ngoài ăn nhí... Đương lúc trong lòng anh đang vạch ra hàng loạt kế hoạch ra ngoài ăn thì lại bị kẻ vô tình nào đó phá đám.

“Giữa trưa tôi có hẹn đi ăn với Niên Khê rồi.” Cô tự nhiên đáp lại, từ chối ‘chỉ thị hành động’ kia.

“Thế ư?” Động tác vò đầu dừng lại, Cố Hàng sừng sốt, lại là Niên Khê?

Về mặt chứa đựng nghi vấn cùng tò mò, anh tựa như đang suy nghĩ điều gì đó, Nhan Giai lại giải thích lần nữa, “Hôm qua chúng tôi đã hẹn đi ăn lẩu cay rồi.” Nói xong ôm lấy sách vở trên băng ghế, chuẩn bị về phòng cất sách, sau lại tìm Niên Khê đi đến canteen số Bảy.

Cô xoay người định rời đi, đột nhiên phía sau anh lên tiếng, “Lẩu cay?... Ăn ngon không?”

“Hả?” Cô quay đầu lại thì bất gặp vẻ mong chờ trong mắt anh, một người đứng đó, ánh mắt như nở hoa, trong sân trường sau cơn mưa đầu hạ, dạt dào một màu xanh, trong khoảnh khắc đó, anh sạch sẽ như thế, lại chói lọi không ngờ.

Ánh mắt của cô gái khẽ cong, “Tuy vị thì rất cay, nhưng tôi với Niên Khê thấy ăn ngon lắm, đầu bếp trong canteen cũng đều quen bọn tôi hết.” Cười nói xong thì giờ tay vẫy chào.

... Lại là Niên Khê? gương mặt anh tuấn của Cố Hàng giật giật, ánh mắt nhất thời nhìn theo bóng lưng ai đó, cơn gió mát lạnh thổi bay tóc anh.

***

Giai Giai, hôm nay mày phải đi chữa trị hội chứng mù mặt* đi!

(*Hội chứng prosopagnosia hay “face blind”, là bệnh tinh thần, mù khả năng nhận diện khuôn mặt của người khác.)

Sau khi nghe Nhan Giai tường thuật chi tiết sự kiện ở thư viện khoa Mỹ Thuật, ba người kia vốn đang học bài lập tức biến thành hội bàn tròn nghiêm túc thảo luận đại sự cả đời của Nhan Giai. Hai vị thẩm phán làm ổ trên ghế sofa mềm – Niên Khê với Đường Hân với bộ dạng chỉ tiếc rên rết không thành thép làm cô đồ mờ mờ. Thậm chí đến nam thần gặp hay chưa cũng không nhớ, đây có còn vương pháp hay không, đạo lý kiểu gì thế, bộ đây là thể giới của xem mặt hả?

“Hân mama, nhỏ giọng chút.” Nhan Giai suy một tiếng, tiếng tíc tắc của đồng hồ cũ bám đầy bụi trên tường truyền đến.

Buổi chiều ba giờ tại quán cà phê Mười Năm, em gái phục vụ buộc tạp dề nâu chấm bi mạng tách cà phê đến cho khách, ngoài cửa sổ bầu trời quang đãng sau cơn mưa, ánh sáng trải dài trên giá sách gỗ.

Nhan Giai cầm lấy một tách đưa cho Niên Khê, Đường Hân ở bên cạnh rất có khí phách của nhà diễn thuyết, phân tích rõ ràng mạch lạc, “Cứ thử nghĩ lại cho rõ đi, có ai rảnh rỗi lại hỏi lại mày đã gặp nhau hay chưa chứ, nếu đã hỏi thế, cho dù chưa gặp cũng phải nói gặp rồi, cái này gọi là duyên phận đây! Có duyên phận mày còn sợ xấu hổ à? Còn sợ không nói chuyện được sao? Giai Giai thần kinh thị giác của mày tê liệt nhiều năm như thế, EQ của mày bao giờ mới tăng lên đây hả?”

Niên Khê đẩy vai Đường Hân một cái, “Giai Giai khó nhận biết là do cả đời nó vô vị quá, là tao thì tao tình nguyện đổi với mày. Anh ta không mời mày ăn cơm sao?”

“Nhưng tao đã hẹn mày đi ăn lẩu cay rồi mà.” Đường Hân không thể ăn với anh ấy được, sao có thể để Niên Khê leo cây được chứ – Nhan Giai nghiêm túc đáp.

Niên Khê đỡ trán. Đường Hân thì đã chỉ tay lên trời mà phát hỏa rồi, hận không thể đọc được câu thần chú có thể khiến mấy thời gian xuất hiện để quay ngược thời gian. “Lại đây lại đây, nói sao vậy chứ, Nhan Giai mày đến đây... Không dám đồng ý lời mời của nam thần hả, không dám ăn cơm với anh ta hả, phải không hả!? Mày đã nói cái gì hả!? Lúc đó mày nhắc đến Niên Khê làm gì chứ! Bộ sau này Niên Khê không thể đi ăn với mày nữa hả! Sau này cả lũ bọn tao không thể đi nữa chắc!”

Nhan Giai im lặng không nói lời nào.

“Nhan Giai mày không thể trọng sắc khinh bạn một lần được sao?” Đường Hân hận không thể rút đao ra ép cung, lúc năm nhất sau khi biểu diễn màn dance xong, học trưởng mời đi ktv, mày lại đi ăn thịt xiên nướng với Tiểu Tiểu, năm hai khi họp ban khoa kế toán thì mày lại đi uống rượu với Niên Khê, bây giờ đi xem mặt vất vả lắm mới biết được một chàng trai không tệ, vậy mà không chịu nắm chặt cơ hội. Nữ thần ơi nữ thần, mày thật muốn lời tiên đoán của Tiểu Tiểu ứng nghiệm, ề đến mãi kiếp à?

Cái lưỡi độc ác của Hân mama tấn công mãnh liệt, Nhan Giai nhìn Niên Khê bên cạnh cầu giúp, nhưng chỉ thấy Niên Khê bày ra vẻ mặt ‘à, mày cứ xem như tao không tồn tại đi’.

Cà phê trong tay Nhan Giai khẽ sóng sánh.

Niên Khê hít sâu, “Nói thật đấy, Giai Giai mày nên nghiêm túc tính chuyện yêu đương đi.” Không phải Niên Khê không muốn ở cùng cô ấy, nhưng cô càng hi vọng Nhan Giai có bạn trai. Niên Khê yêu xa, đã sớm nhìn thấu nhân thế, yêu cũng chẳng khác gì không yêu.

Yêu xa là một kiểu yêu đương rất phản nhân loại, người ta thì cùng bạn trai riu rít, còn cô thì gõ bàn phím ầm ầm, từ skype đến msn rồi lại weixin, tình yêu của Niên Khê là nhân chứng cho sự phát triển khoa học kỹ thuật. Mà lên năm ba đại học, Nhan Giai với Niên Khê ăn cơm dạo phố, đã hẹn cùng nhau lên kế hoạch du lịch, nhưng vì Niên Khê thay đổi quyết định đi gặp bạn trai du học ở Anh mà bị hăng, đã hẹn cùng nhau xem phim nhưng vì một cuộc điện thoại quốc tế mà đến muộn... .

Bảo bối à, vào lúc này mày có thể đá bay tao đến Thái Bình Dương cho cá ăn cũng được. “Sau này nam thần mời mày ăn cơm, xin mày đừng có nhắc đến tên tao nữa, cả phòng chúng ta cũng miễn đi, mày ăn với bọn tao ba năm rồi, còn chưa đủ ghen chết à.”

“...”

Tâm tình Nhan Giai khá phức tạp, có cảm giác quen thuộc như khi bị mẹ ghét bỏ – “Cuối tuần lại về nhà ăn cơm à, sao không đi tìm bạn trai hẹn nó ăn ấy, ăn cơm ở nhà nhiều năm thế rồi còn chưa đủ ghen à.”

“Mày uống cà phê với tao lâu thế rồi, uống chưa đủ no à?” Đường Hân đi theo sau bồ đào, hai người họ sau khi ăn trưa lại đến quán cà phê tâm tình tình cảm thì thật là tốt. Nhan Giai mày tới gặp bọn tao làm gì chứ, còn nhìn chưa đủ à?

Nhan Giai không nói gì, khuyên hai vị nương nương an tâm đọc sách, cuối tuần mọi người còn thực tập, phải cố gắng để được lên chức.

“No, lên chức cùng với tấn công tình yêu là hai chuyện hoàn toàn khác nhau, bây giờ chung thân đại sự của mày quan trọng hơn!” Đường Hân vội vàng giật lấy sách trong tay Nhan Giai, tiếp tục hỏi cung, “Cố nam thần ấy có thể thông hành vào trường rồi lại có thể mượn sách thư viện, anh ta quả thật coi đại học D như nhà mình mà, mày không tò mò chút nào sao? Cũng không về hỏi mẹ mày ra sao à?”

Đường Hân là cô nương có kinh nghiệm yêu đương phong phú nhất phòng 218, các bạn trai trước rất đa dạng, đủ mới lạ, khiến cô chịu đủ kích thích với vui sướng không thôi. Theo lời cô, tính cách mỗi người đều là một bức tranh thiếu mất một mảnh ghép, nếu vừa vặn tìm được mảnh ghép phù hợp thì

không còn gì hoàn hảo hơn. Nhưng đó là đồng phim truyền hình cho mọi người xem, nếu thật muốn hoàn hảo thì còn nói cái quái gì chứ.

Bằng kinh nghiệm nhiều năm của chuyên gia tình trường, trực giác nam thần này không đơn giản. Không cho bài học biết người biết ta thì lỡ đâu con thỏ nhỏ Nhan Giai bị sói ác nuốt mất thì sao, đương nhiên, phù đầu 218 bọn họ tuyệt không cho phép xảy ra chuyện này, trước đây sẽ sớm rút dao ra giờ lên – pháp!

“...”

Nhan Giai nghi ngờ BF tương lai của cô mãi không xuất hiện là bởi vì cảm nhận được lực sát thương siêu cường của bên nhà gái, ngoại trừ mẹ Nhan ra, còn ba vị mama khuê mật, nam sinh nào được bốn cái bóng đèn này thông qua thì nhất định không phải người.

Nhưng so với khuê mật, mẹ Nhan lại ở một level cao hơn, “Nếu bảo bà ấy đi hỏi thăm, thì chắc chắn bà sẽ dùng cả tính mạng đi gom về toàn bộ tin tức của anh ta cho tao mất, bao gồm bản trích phân tích báo cáo DNA...” Nhan Giai nói, kinh động đến hoàng thái hậu, hậu quả rất nghiêm trọng.

“DNA thì thôi đi, máu chốt là cần bản báo cáo phân tích khả-năng.” Đường Hân nói thẳng.

Nhan Giai cầm miệng, Niên Khê gật đầu, “Tìm đối tượng làm việc này, không ai có thể hiệu quả hơn mẹ mày.”

Nhan Giai không dám hành động thiếu suy nghĩ như mẹ, hờn vọng về Nhan mama sót ruột trách móc con gái sao chỉ nói chuyện với mấy đứa trong ký túc xá không thể, bà đặc biệt hi vọng trong lúc con gái tám chuyện có thể nghe được tên người con trai nào đó, cho dù chỉ một mà thôi... Nhan Giai gần như có thể tưởng tượng được mẹ cô mừng phát khóc khi nghe tên Cố Hằng, thông báo với toàn bộ thế giới con gái bà đã nhận thức được là chuyện tuyệt đối không thành vấn đề, ai nói xinh đẹp thì là đồng tính chứ! Có con gái nhà mấy người mới thích nữ nhé, là con gái nhà mấy người mới phải đi khám tâm lý ấy!

“...” Niên Khê với Đường Hân đều cúi lạy Nhan mama, ở những năm không sạch sẽ ấy sinh ra đứa con xinh xắn cũng thật không dễ gì.

“Thật ra không cần hỏi mẹ mày, bọn tao cũng đoán được đại khái rồi.” Mắt Niên Khê sáng lên, phân tích nói, căn cứ vào hai bằng chứng kia mà đoán, đại học D không phải của nhà Cố Hằng, thì cũng có người quen ở đây, “Rốt cuộc anh ta phải sinh viên khoa kiến trúc đại học D hay không thì cứ đi qua ký túc xá nữ bên kiến trúc hỏi thử xem, tìm cô nàng đường dây tin tức hỏi chút sẽ biết.”

Đường Hân với Nhan Giai đồng thời lên tiếng, “Mày thấy ai là đường dây tin tức vậy?”

“Thì tìm Tiểu Tiểu thôi.” Niên Khê đẩy mắt kính, nếu hỏi cô nàng ai là học bá nam thần khoa báo chí thì đương nhiên câu trả lời là không biết. Biết nam thần là ai thì liệu có thể viết luận văn giúp cô không, có thể thi hộ TOEFL IELTS cho cô không, có tác dụng cái beep ý. Nhưng vào ngày đầu tiên của huấn luyện quân sự hồi năm nhất, Ninh Tiểu Tiểu đã biết lớp bên cạnh ai xinh trai ai xinh gái nhất, nhìn một sân thể dục toàn mỹ nữ mà hoa cả mắt, sau đó vui vẻ chạy về báo với mọi người: Giai Giai có thể xếp top 3 nhé.

“Chuyện hỏi thăm Cố nam thần cứ giao cho Tiểu Tiểu làm đi.” Đường Hân tình tường Ninh Tiểu Tiểu sẽ không phụ sự mong đợi của mọi người.

Bỗng nhiên Nhan Giai cảm thấy không ổn, Ninh Tiểu Tiểu sẽ không đến mức chạy đến khoa kiến trúc liệt kê tất cả các soái ca về cho cô đấy chứ. Không được, không thể châm nổ quả bom Tiểu Tiểu này được, chỉ cần Tiểu Tiểu ra tay, cả khoa kiến trúc sẽ biết cô mất.

Niên Khê tỏ vẻ đồng ý thử rồi nín một lần, Nhan Giai nhanh chóng lắc đầu, cầu mong mọi người không gây sức ép nữa, cô không có hứng thú với vị nam thần này.

Đường Hân bó tay, “Ngay cả Cố nam thần mà mày không có hứng thú, thế rốt cuộc mày thích con trai loại nào? Đừng nói với tao là, tình yêu đích thực của mày là Smart* đấy nhé?”

(**Smart: một trào lưu tóc tai – ảnh minh họa phía dưới)

“...”

Bạn đang đọc truyện *Từ Nay Về Sau, Cùng Anh Lưu Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Dna Thì Thôi Đi, Máu Chốt Là Cần Bản Báo Cáo Phân Tích Khả Năng 2

Edit: Qin

Beta: Sabj

Về chuyện thích ai này, Nhan Giai nhớ rõ lần đầu tiên có cảm giác này là hồi cấp ba, từng thầm mến một cậu bạn chuyên phản nghịch – đi học muộn, thích oánh lộn, còn hút thuốc nữa. Nhan Giai nói khi đó mình là thiếu nữ ôm mộng, cảm thấy cậu ta đẹp trai chết đi được. Năm ấy cô mười sáu tuổi, cho đến bây giờ chưa từng nhắc đến với ai, cho dù có nói ra, cô nghĩ cả lớp chắc cũng không ai tin. Hai người hoàn toàn ở hai thế giới khác nhau, không hiểu sao thu hút nổi, cho dù có nói chuyện cũng không hơn mười câu...

Chó thật chứ... Nét mặt Đường Hân cứng lại, “Cuối cùng thu phục nữ thần nếu không phải nam phụ cận bã thì cũng là cha nuôi hay sao? Nghĩ đến đây thấy thật thương tâm”

Nhan Giai 囧. Đường Hân tốt bụng khuyên, “Nhưng Giai Giai mày không cần phải thương tâm, nhất định mày phải đến một thế giới cực tốt, ép chết mấy em green tea bitches* tâm cơ đi.” Em gái trà xanh nào đó cướp bạn trai trước của Đường Hân, từ đó về sau khiến Đường Hân tạo ra một thế giới quan mới: con gái chia thành hai kiểu – trà xanh & phi trà xanh.

(*nguyên văn 绿茶婊 là ngôn ngữ mạng ám chỉ những người trước mặt người khác luôn tỏ ra ngây thơ đáng yêu trong khi bản chất thật lại ham giàu, đê tiện, dựa vào thân xác để leo lên)

“...” Nhan Giai cúi đầu im lặng ăn Tiramisu.

Niên Khê cầm lấy tách cà phê đen, không thể nào hiểu được tại sao nữ thần lại thích một thằng phản nghịch như thế? “Nhan Giai nếu mày thích kiểu sa sút như thế, cứ đến thẳng trại cai nghiện là có cả đồng rồi.”

“...”

Nhan Giai nhìn hai khuôn mặt ưu sầu vì cô mà tỏ quan tâm này, đặt sách vở xuống, nghiêm túc hỏi, “Tao chỉ mới gặp anh ta hai lần, bọn mày đã khen anh ta đến tận trời, là do thật lòng cảm thấy người ta tốt, hay là vì thẻ thông hành trong xe anh ta?”

“Thẻ thông hành!” Trăm miệng một lời, đồng thanh nói to, khiến người không kịp bàn bạc.

“Tình bạn chấm dứt. Tạm biệt.”

***

Trải qua một ngày cuối tuần với một tin tức cỡ bom tấn, về cuộc đời cũng như phong cách của nhiều nhà thiết kế, cũng là về bản báo cáo đối tượng xem mắt tiếp theo, sáng thứ hai Nhan Giai đi thực tập, tranh thủ ngủ một giấc ở ghế phó lái trong xe Đường Hân, trong khi hai lỗ tai chịu sự tra tấn của Đường Hân đang căn nhắc như mẹ già, gọi điện tìm anh Cố đưa mày đi không phải tốt sao, trai đẹp Cayenne để bỏ đi à, mày lại không biết xấu hổ lại để cho tao đi đốt tiền vào trạm xăng dầu ư. Không phải Hân mama ghét bỏ mày nặng, mày dán cái lông mi giả vào thì cũng nặng hơn được bao nhiêu chứ...

Nhan Giai à ờ gật đầu cả đường đi, bỗng nghe thấy Đường Hân nói đến trung tâm thương mại quốc tế rồi, cô lập tức ngồi dậy trang điểm, phết phết vài lần để trang điểm theo kiểu thảo hán tử*, chuẩn bị xuống xe thì bị Đường Hân gọi lại.

(*Chỉ những cô gái có dũng khí, từ trong tới ngoài, từ đầu tới chân đều tỏa ra sự thô bỉ. :3)

“Đã khuyên mày đi sớm chút không nghe, đứ ả nào ngồi trong xe mà kẻ được mắt thì đều là người ngoài hành tinh hết. Tự mày nhìn xem đi.” Đường Hân đưa tay kéo gương xe cho Nhan Giai tự nhìn, Nhan Giai thiếu chút nữa hét lên – cái quỷ gì thế này!

Đường Hân lắc đầu chặc chặc, lại làm ra tư thế như Hoa Phi nương nương giúp cô sửa lại tóc mái, “Bây giờ đối với phụ nữ mà nói, bút kẻ mắt quan trọng như tấm đệm nâng chiều cao trong giày bọn đàn ông vậy, mỗi tiểu tiết nhỏ đều ảnh hưởng quan trọng tới toàn dung nhan của chúng ta.”

Xin hỏi là ai tồi hôm qua kéo cô trao đổi chuyện thực tập đến tận khuya khoát hại cô sáng dậy không nổi chứ? Nhan Giai bắt đầu kể thêm một lớp đề che đi, nhưng lại cảm thấy đậm quá, bản tính của chòm sao Thiên Yết bùng nổ đúng lúc này, sau khi chọn tới chọn lui đậm nhạt xen kẽ, cuối cùng cô đến muộn một cách hoa lệ.

Khu đợi thang máy ở tầng một của trụ sở BI không một bóng người, Nhan Giai đi trễ tự bịa lý do đến n lần, nói là bởi vì kẻ mắt mà muộn thì nhất định sẽ bị các đồng nghiệp cười cho thối mặt, nếu lỡ rơi vào tai của nữ ma đầu Pécý kia, ngày ngày đều phải bị chị ta ‘ban thưởng’ ánh mắt rửa tội của hạc đỉnh hồng, cho dù ngay ngày đầu tiên cô đã lĩnh hội được công lực mắt quét hai chiều của ma đầu thì vẫn không chịu nổi.

Đột nhiên, trong văn phòng vang lên tiếng bước chân. Bước đi nhẹ nhàng, không nhanh không chậm, hoàn toàn trái ngược với tiếng bước chân khi cô lao đến thờ không ra hơi. Trong lúc vô tình cô quay đầu nhìn lại, giật cả mình.

Tổng thanh tra!?

Toàn thân mặc âu phục đen, một bên mặt khắc họa đường nét lưu loát, thân hình hơi gầy, nổi bật nhất trên gương mặt là đôi mắt sâu hút, chứa sự thâm thúy của người phương Tây. Người đàn ông này nhìn qua khoảng trên dưới bốn mươi, đó là tổng thanh tra của tạp chí BI Model – Laker.

Do trụ sở chính của tập đoàn KN đặt tại Newyork, lão phật gia đích thân đến Trung Quốc đảm nhận chức vụ tổng thanh tra, quản giáo tất cả công việc phát hành của tạp chí BI Trung Quốc, địa vị của ông ta cũng như đế vương, không thể nào lay động, mà cũng vì vị đế vương này nên BI mới có thể can quét bảng xếp hạng tạp chí thời trang trong nước, cũng xác lập địa vị bá chủ nhiều năm bất động.

Bình thường ông mặc âu phục, đeo đồng hồ IWC, ví cầm tay Oxford trông rất có phong độ thân sĩ. Trong các tuần lễ thời trang tầm cỡ quốc tế, các nhà

binh luận sẽ cùng các tổng thanh tra của tạp chí BI khắp thế giới bình luận một phen, kể cả vị tổng thanh tra tại khu vực Trung Quốc này – lạnh lùng, nghiêm túc, là ấn tượng đầu tiên ông để lại cho họ, tinh tế sang trọng không mắc sai lầm chặt chẽ cẩn thận chính là phong cách thường có của ông.

Công việc của Laker khá bận rộn, gần như rất ít khi xuất hiện ở khu vực làm việc, mà một khi ông ta đã đi qua thì toàn bộ dây tạp chí đều kính ngưỡng như thần, còn ông ta thì cứ việc ung dung lướt qua, tựa như ca sĩ nhạc thính phòng trong nhà hát quốc gia đi xuống sân khấu sau màn chào cảm ơn, mặc cho bao ánh mắt chiêm ngưỡng sau lưng, dù nhìn cũng không rõ trong đáy mắt ông ta chứa gì.

Laker thần bí như người ta đồn, đôi mắt đen trắng chống lại toàn bộ sắc màu muôn vẻ của cuộc sống. Còn đến tận cùng ông ta nhìn thấy màu gì, thì không người nào hay.

Ông chính là chủ đề tán gẫu sau bữa ăn của toàn bộ biên tập lớn nhỏ trong văn phòng, xoay quanh từ khi ông ta còn là thiếu niên áo trắng quay bộ phim phóng sự đen trắng đầu tiên, cho đến thời kì phản nghịch của tuổi trẻ bước lên con đường học kiến trúc ở Mỹ, một ông ta tao nhã vô song của quá khứ, một ông ta phong thái lấp lánh sáng lạn không thua gì của hôm nay, người đàn ông trải qua những tháng năm thăng trầm đọng lại, mắt như biển sâu, một mình cô đơn.

Nhưng mà, điều khiến mọi người không hiểu chính là, cho đến bây giờ ông ta vẫn một thân một mình sống trong căn biệt thự cao cấp, nhận lấy sự hưởng thụ của một ông hoàng cô độc.

Vị tổng thanh tra đại nhân có lý lịch dày này trong mắt Nhan Giai chỉ có ba chữ – quá lợi hại. Đối với người như thần này, cô luôn trốn tránh hết sức, bởi vì mỗi lần trông thấy Laker, cảnh xấu hổ trong thang máy ngày đó lại như thước phim chiếu trong đầu cô, có lẽ đối với ông ta chỉ là một chuyện nhỏ không để ý, nhưng đó lại là hạng nhất trong bảng xếp hạng xấu hổ cuộc đời của Nhan Giai.

“Cô không lên à?” Thanh âm trầm thấp lại có sức hút, giọng của Laker rất dễ nhận biết, lần đầu tiên khi Nhan Giai nghe ông ta nói, dù không nhớ rõ mặt nhưng lại nhận ra giọng trầm trầm của ông.

Ngón tay đặt trên nút mở thang máy, ánh mắt Laker hờ hững nhìn Nhan Giai, giống như nhìn tập tài liệu mỗi ngày, trong mắt không toát lên sự ám áp nào, mà ngay lập tức bị ánh mắt lạnh lùng này soi mói, sẽ sinh ra cảm giác hồi hộp khó hiểu.

Lúc này Nhan Giai mới kịp phản ứng là thang máy đã đến, nhưng bây giờ nếu đi vào, ý nghĩ lại chuyển đến cô với Laker phải trải qua 23 tầng, trời ơi! Ngần vịn lần không muốn đâuuuu. Tim đập thình thịch, Nhan Giai chỉ muốn ngay lập tức biến mất, để cho bọn người áo đen trong Ma Trận* từ trên trời giáng xuống đưa cô đến một hành tinh khác mà thôi, ở đây chờ đợi một giây thôi cô cũng không muốn.

(*Là bộ phim điện ảnh Ma Trận, The Matrix.)

Đương lúc nội tâm cô phát điên không ngừng thì chợt thấy người đàn ông trung niên thần sắc lạnh như băng lại nghiêm túc đứng ở một bên góc, giờ tay lên chỉ vào đồng hồ, dưới hàng mi là ánh mắt lạnh lùng, một mệnh lệnh không tiếng động, xin cô đừng làm trễ thời gian của tôi.

Nhan Giai lập tức cúi đầu đi vào thang máy, nhỏ giọng nói, “Cảm ơn tổng thanh tra.”

Laker không thêm để ý, ánh mắt vẫn cứ nhìn thẳng phía trước, chỉ cần giờ tay nhắc chân đã tạo ra cảm giác áp bách.

Không khí chợt bị đè nén như trong sơn động tối tăm. Vô hình trung Nhan Giai bước thụt lùi vào tận trong góc thang máy, hận không thể nhảy vào một nơi mà không ai có thể nhìn thấy cô, nhưng lại có thể nhìn thấy rõ gáy của ai đó – Đúng là một bức tượng đầy lạnh lùng mà.

Vào giây phút như mệnh trung chú định này, điện thoại Nhan Giai đột nhiên vang lên, người gọi đến là Tiểu Tiểu, cô do dự không biết nên bắt máy hay không, nhạc chuông đơn điệu vang lên vài lần trong thang máy, cuối cùng cô đành trượt màn hình.

“Giai Giai, tao đang xem tùm vớ chăm sóc khách hàng của Okinawa, hè này chúng mình đến Okinawa chơi đi. Tỷ giá đồng yên của kỳ nghỉ trọn gói đã giảm rồi nè, đây là lúc tốt nhất để đặt đấy. Mọi chuyện cứ để tao lo, Hân mama với Khê ca đều đồng ý rồi, giờ chỉ thiếu mình mày thôi. Mày có đi không?” Thanh âm của Ninh Tiểu Tiểu ở tại sơn động tối tăm này nghe rất vui vẻ.

Nhan Giai gật đầu đáp một câu, “Đi!”

“Được rồi, để tao nhập số chứng minh của mày, là xxxxxx à?” Ninh Tiểu Tiểu rất có tài trong mấy chuyện du lịch, nắm giữ toàn bộ số chứng minh, hộ chiếu, số hộ chiếu Hồng Kông của phòng ký túc xá, nếu muốn đặt vé tàu vé máy bay thì cứ đến tìm Ninh Tiểu Tiểu.

“Đặt bây giờ luôn hả?”

“Giờ mà không cướp được vé thì chờ ế đến chết cũng không có đâu cưng, muốn cướp thì chỉ có thể thừa dịp này thôi.”

Nhan Giai à ồ rồi không nói gì nữa. Tiểu Tiểu ở đầu dây bên kia cảm thấy được giọng của cô có chút kì quái, “Giai Giai hôm nay mày sao vậy, cả đám đi chơi với nhau mà sao mày không có chút hưng phấn gì thế?”

“Tao... tao hưng phấn mà.” Nhan Giai nhìn chằm chằm vào bóng lưng im lặng phía trước, hít sâu một hơi, bị tổng thanh tra bắt gặp mày đến muộn, mày vui nổi không?

“Ok, tao đặt đây. Đã xong! Mua mua.”

Nhan Giai chân chừ trong chốc lát nhưng không có lên tiếng.

Ninh Tiểu Tiểu ở trong điện thoại vẫn gào thét, “Hôm nay mày bị gì thế Giai Giai, sao mày không hôn gió lại tao!? Mày hôm nay lạnh lùng quá đó Giai Giai... Bây giờ mày đôi mắt sang chính hả, hừ hừ, mày không hôn lại tao, tối tao đem cánh gà nướng về không có phần mày đâu nhé.”

Cánh gà nướng ở trước cổng Nam trường đại học D đó... Món ăn ngon nhất lúc đêm khuya đó. Nhan Giai nghĩ mà thèm, rồi mở miệng, “Mua mua mua~”

Hôn xong chỉ thấy báo động mức cao ở phía trước, người nào đó bỗng nhiên đưa mắt nhìn cô một cái, đúng thế, nhìn một cái.

Lúc này thang máy vừa chạy qua năm tầng của công ty bách hóa xa xỉ, chạy qua mười tầng ngân hàng Standard Chartered với một đồng núi tiền mặt, chạy qua thảo nguyên trong lòng Nhan Giai đang gào thét đê mê ma ma...

Bạn đang đọc truyện *Từ Nay Về Sau, Cùng Anh Lưu Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Hey, Girl?

Editor: Bống Sabj

Beta: Qin

Bắt đầu từ lúc chạm mặt tổng thanh tra, Nhan Giai đã có linh cảm không lành.

“Nhan Giai cậu đang ở đâu đấy? Cậu quên buổi họp hàng tuần vào thứ hai rồi à?” Khi Nhan Giai nhận được điện thoại của Quân Quân thang máy vừa dừng lại ở tầng 23, Quân Quân là đồng nghiệp cùng tổ biên tập với cô, thay mặt Pecy truyền đạt lại, “Nếu trong vòng năm phút nữa cậu không có mặt, Pecy nói, sau này cậu cũng không cần đến nữa.”

Xong xong, lần này chết chắc rồi! Nhan Giai vô cùng lo lắng lao vào khu vực của tổ biên tập, đúng lúc Pecy mặt sa sầm đi từ phòng họp ra, Nhan Giai hoảng hốt đứng dậy, chuẩn bị tinh thần ngồi lên tên lửa ‘nhanh chóng rút’ bất cứ lúc nào.

“Mặt cô bị sao thế? Bôi phải kem hyaluronic acid* nhái à?” Pecy bắt đầu phát tác bệnh khinh người và kiểu ăn nói độc địa của chị ta. “Buổi họp hàng tuần sáng nay cô ở đâu?”

(*hyaluronic acid: một chất giúp dưỡng ẩm và chống lão hóa)

Nhan Giai muốn giải thích, nhưng Pecy hoàn toàn không cho cô cơ hội lên tiếng, “Ngày đầu tiên tôi đã nói, cho dù cô là thực tập sinh thì tôi cũng đánh giá cô theo tiêu chuẩn của nhân viên chính thức. Muộn một lần, tiền lương trừ 1%, hơn nữa đối với số điểm đánh giá của cô sau này tôi cũng sẽ thận trọng suy xét. Mời cô nhớ kỹ lần giáo huấn này!”

Kết thúc câu nói với tốc độ tên lửa, Pecy lại nhìn Nhan Giai từ sợi tóc đến ngón chân, bắn những ánh mắt nhọn như kim tiêm vào từng chỗ trên người cô, cuối cùng dừng lại trên đôi mắt trang điểm của cô. “Nếu tôi là Sissi (tổ trưởng tổ làm đẹp), chắc chắn sẽ không thể hiểu nổi rốt cuộc trên mặt cô là bút kẻ mắt hay cái tàn thuốc nữa?”

Không nhận xét gì trang phục, nghĩa là trang phục đã được thông qua, nhưng mà trang điểm thất bại cũng là thất bại – cô gái nhỏ thực tập, cô nên cảm thấy may mắn vì mình không ở tổ làm đẹp đi. Pecy là tổ trưởng tổ thời trang, dốc hết sức biến tổ biên tập thời trang trở thành tổ sành điệu nhất BI. Vị trưởng nhóm thiết kế này yêu sự đơn giản, thích sự đổi mới, tuy nhiên nói năng sắc bén không để cho ai mất mũi, làm việc cũng vô cùng quyết đoán. Đối với cách ăn mặc của cấp dưới chị ta đặt ra tiêu chuẩn rất cao, bởi vì đây chính là thể diện của tổ thời trang.

Trước đây Nhan Giai nghĩ Pecy chỉ soi mói cấp dưới thôi, nhưng sau khi cô nghe thấy Pecy nhận xét chiếc váy đuôi cá kẻ caro xanh trắng của ai đó trong tổ chẳng khác gì cái ga trải giường, còn váy màu xanh lục của một người khác là con rùa dừng cảm biết đi, cô đã chấp nhận chuyện ngày đầu tiên túi xách Prada sát thủ* của cô bị Pecy kết luận là hàng fake.

(*Là một dòng túi của hãng Prada, sau khi được nữ sát thủ trong bộ phim Mission Impossible 4 sử dụng thì nó được gọi bằng tên túi xách sát thủ)

Đó là món quà sinh nhật mẹ Nhan Giai mua cho cô nhân dịp đi Hongkong, lúc đó bố cô còn đùa rằng không thể chiều Giai Giai như vậy được, cô vẫn còn đi học. Chẳng qua mẹ cô vẫn cố chấp muốn tặng, nói Giai Giai đã hai mươi tuổi, có thể sở hữu một thứ đắt tiền được rồi. Nhớ lại niềm hạnh phúc khi đó, Nhan Giai nắm chặt cái túi xách sát thủ màu trắng, trong lòng gào thét, thế giới này nếu không nhường con, mẹ chiều rọi con đi chiến đấu!*

(*Cải biên tiêu đề bài hát cách mạng “Sao đỏ chiếu rọi tôi đi chiến đấu”.)

Quả thực đây đúng là một chiến trường nhỏ. Trong lúc Pecy quở trách Nhan Giai, trong phạm vi mười dặm im lặng như tờ. Tất cả mọi người đều mũi nín thở, tai vênh lên hóng hót xem ‘Bên kia có chuyện gì?’ Hai bà lão đứng cách đó một buồng văn phòng kéo kéo khóe môi, buổi họp hàng tuần sáng thứ

hai mà còn muộn, thực tập sinh ngày càng lấm chiều trò.

Ở buồng phía trước bên trái đang vắng vương bên làn sương ẩm, chẳng vì lí do gì khác, chỉ là cô gái ngồi đó muốn độ ẩm được cân bằng, một cái đầu ló ra, cô chính là biên tập Quân Quân. Có sở thích đánh má màu hồng phớt cùng mắt màu ngọc trai, Quân Quân đáng yêu chỉ có thể ném cho Nhan Giai một ánh mắt an ủi – chị Pecy có bệnh ngày thứ hai, cậu hãy cố nhẫn nại.

Từ vấn đề đi muộn đến trang điểm cũng thành một bài diễn văn dài mười phút, mãi cho đến khi Pecy nhận được điện thoại từ tổ chuyên đề mới chấm dứt, chị ta chỉ tay về một lối rẽ, dùng mệnh lệnh nói với Nhan Giai, “Thấy người tóc đỏ đằng kia không, hôm nay cô đi theo anh ta đến tổ chuyên đề.” Nói xong biến mất như một làn khói, không biết đã đi đâu, đến buổi trình diễn thời trang của một quốc gia nào đó, nơi triển khai thời trang XX nào đó hay là một tiệm salon... bỏ lại ba biên tập không theo kịp lại không biết phải đi đâu để tìm.

Nhan Giai không hiểu mô tê gì, vừa xấu hổ vừa tự trách, đi muộn là lỗi của cô, nhưng việc đó và tổ chuyên đề liên quan gì đến nhau?

Quân Quân nói cho cô một chân lý: Không nên vắng mặt trong buổi họp hàng tuần vào thứ hai. Pecy thường hỏi ai có thể đến tổ chuyên đề giúp đỡ không, không người xung phong, như vậy việc này dĩ nhiên đẩy lên người Nhan Giai. Quân Quân an ủi cô ai mới tới đều bị vậy, ‘Thực tập trợ lý biên tập’ chẳng qua chính là làm việc vặt cho tổ biên tập mà thôi.

“Bạn yêu, cậu phải chú ý, Dung ma ma cũng không phải dễ chọc.” Uống hết một ly nước trái cây ít đường kì dị, cũng đồng thời là bữa sáng, Quân Quân nheo mắt nhìn về khu vực của tổ chuyên đề ở hướng bắc.

“Dung ma ma?” Trong Nhan Giai chỉ có dấu chấm hỏi. Cô mới thực tập một tuần, khi đến phòng trà cũng đã đi qua tổ chuyên đề, gần như lúc nào ở đó cũng vắng hoe.

“Dung ma ma chính là chị đại của tổ chuyên đề đó, tên thật là Cốc Dung. Có một lần chọn trang bìa, chị Doãn Kỳ (tổ trưởng tổ thẩm mỹ) cùng với Pecy kiến nghị lên tổng biên tập nhất quyết không đồng ý mẫu mà chị Cốc Dung chọn, nhưng chị ý vẫn một mình kiên quyết bảo vệ ý kiến. Lại còn nhấn mạnh chữ một mình. Làn chiến tranh lạnh đó Pecy tức giận đến mức bỏ cả ăn cơm tối luôn.” Quân Quân khuyên Nhan Giai, nếu sau khi tốt nghiệp muốn tiếp tục ở lại BI, hãy nhớ, trăm lần ngàn lần không được đắc tội Dung ma ma.

Nhóm biên tập viên của BI chia thành ba phe: Tổ thời trang, tổ tiêu dùng và tổ chuyên đề. Tổ thời trang chủ yếu đưa tin về các xu hướng thời trang mới nhất trên thế giới, đặt thông tin về các buổi biểu diễn thời trang của các thương hiệu lớn trong tuần lên bảng quảng cáo đèn LED, rảnh rỗi thì cho cả các thương hiệu nhỏ lên sàn.

Tổ tiêu dùng lại chia thành làm đẹp, sức khỏe, y tế, xe hơi, đồ trang sức, đồng hồ vân vân, bao trùm tất cả các lĩnh vực, quảng cáo cũng chỉ xoay quanh những chủ đề bất biến này. Còn tổ chuyên đề phụ trách chuyên mục mỗi kỳ một nhân vật, cũng là tổ phải ra ngoài phỏng vấn nhiều nhất. Ngoài ra còn có tổ mỹ thuật tạo hình, tổ thẩm mỹ, tổ bản quyền vân vân.

Ban đầu Nhan Giai mong muốn thực tập ở tổ làm đẹp thì bị phân đến tổ thời trang, bây giờ lại bị điều đi tổ chuyên đề.

Kiểu bị sắp đặt đa-zi-năng này hình như là bắt buộc với sinh viên ngành báo chí, dù sao đi nữa cũng phải lên dây cót toàn bộ tinh thần! Nhan Giai chào hỏi tên tóc đỏ cao khoảng một mét bảy lăm, giống như Alice lon ton theo con thỏ bước chân vào thế giới lạ lẫm.

“Xin chào, tôi là Nhan Giai thực tập sinh tổ thời trang, xin hỏi đây là tổ chuyên đề đúng không?”

Nhận được ám hiệu chắc chắn, chàng trai khoa trương xoay người lại, đập vào mắt Nhan Giai là tám lỗ chỉ riêng trên tai trái của anh ta.

“Theo tôi nào, sweetheart ~” Tên tóc đỏ kéo cô ra khỏi văn phòng không một lời giải thích.

Cái gì? Cái gì ngọt? Nhan Giai chưa kịp thích ứng với cách xưng hô mới đã bị nhét vào một chiếc Buick* màu đen, trong tay ôm chiếc váy dài mốt mới nhất của Gucci mùa xuân năm nay, lấy ý tưởng từ hồ nước màu xanh được điểm xuyết những chiếc lá sen, kết hợp với khăn lụa in hoa mang đến hơi thở rất nghệ sĩ, cô nhìn túi nilon màu xanh trong suốt — đây là phong cách thiết kế của tổng thanh tra Frida, bà là một nhà thiết kế tài năng xuất chúng nhưng cũng gây không ít tranh cãi, chồng của bà ấy cũng chính là CEO đương nhiệm của Gucci.

(*Buick là nhãn hiệu xe sang của General Motors (GM) Các dòng xe của Buick được bán tại Hoa Kỳ, Canada, México, Trung Quốc và Israel)

Nhưng biết mấy thứ này có tác dụng gì? Bây giờ cũng chẳng ai hỏi mày. Nhan Giai ngã ra sau ghế, chỉ nghe thấy tiếng chuông di động của tên tóc đỏ không ngừng reo, còn có thánh chỉ truyền đạt từ tổ trưởng: Đây là bộ váy mới chuyển từ Milan tới Bắc Kinh, một sợi chỉ cũng không thể cắt!

Nhan Giai không nói gì, ngoài cửa sổ là phong cảnh Bắc Kinh lúc chín giờ sáng, khi những thành phần tri thức mặc vest đang vội vàng vàng, cô bỗng nhiên nhớ lúc này Tiểu Tiểu đang ở thư viện ôn thi nghiên cứu sinh, cô ấy đang đọc Lịch sử truyền thống, cô ấy đang nghiên cứu văn hóa cộng đồng ảnh hưởng tới văn hóa truyền thống như thế nào...

Chuyện ‘Tôi vẫn đang đi học’ cách cô càng ngày càng xa. Phản chiếu trên cửa kính cửa sổ là hình ảnh cô gái tô son Channel dòng Velvet số 42, Nhan Giai nhìn bản thân như vậy, đây chính là mình của tương lai, để chào đón và tìm kiếm nó, từ bây giờ, phải cố gắng!

***

Trong một căn phòng VIP tại tầng ba khách sạn Kerry Centre, thợ trang điểm, người phụ trách đạo cụ, người phụ trách trang phục người người nhà nhà tinh thần cao độ tập trung chỉ để làm tốt một việc – chụp ảnh cho nhân vật trang bìa số mới nhất của tạp chí BI. Mà người chỉ huy toàn cục không phải ai

khác chính là tổ trưởng tổ chuyên đề Cốc Dung, đang vội vàng đi về phía Nhan Giai, không, là đi về phía bộ quần áo trong tay Nhan Giai.

Nhanh chóng bỏ qua Nhan Giai mà cầm lấy bộ váy Gucci, Dung ma ma giống một con kangaroo nhảy qua nhảy lại mọi chướng ngại ngăn cản đường đi của chị ta, còn tên tóc đỏ là con gà tây đi theo kangaroo, mái tóc tung bay chính là chiếc đuôi ngúng nguẩy đằng sau mông.

“Nhanh nhanh lên, tốc độ nhanh lên, miss Lý Đương Kỳ chỉ rảnh hai tiếng, nếu trong khoảng thời gian đó không hoàn thành, mấy người tự nhảy ra ngoài cửa sổ cho tôi!” Dung ma ma vẫn nóng nảy như cũ, vẻ mặt hung hãn.

Từ việc lên kế hoạch trang bìa, phụ trách chuyên mục mỗi kỳ một nhân vật, chịu trách nhiệm cho mỗi công việc, cho đến việc liên lạc với ngôi sao rồi lại mời nhiếp ảnh gia nước ngoài giá đắt đến Bắc Kinh, tất cả mọi việc nhỏ như con kiến to như con voi đều do chị ta ra trận, bởi vì đối với kết quả, gần như chị ta theo chủ nghĩa hoàn mỹ đến biến thái. Ở BL, với thâm niên làm việc của chị ta đã có thể lên tới vị trí tổng biên tập, bởi vậy được ưu ái hơn các tổ trưởng tổ khác là việc không có gì lạ, thậm chí ngay cả đề vương Laker cũng sẽ nghe ý kiến của chị ta.

Dung ma ma năm nay đã chạm ngưỡng bốn mươi, để kiểu tóc ngắn với phần mái được cắt ngang trán, đôi môi đỏ sẫm vạn năm không đổi, luôn há miệng cười hô hô trước mấy lời nói độc địa của tên tóc đỏ sẫm vai người phiên dịch, từ tiếng Việt* đến tiếng Anh rồi lại tiếng Pháp, anh ta cùng nhóm nhiếp ảnh gia người Pháp tán gẫu đến quên trời quên đất. Mãi sau này cô mới biết tên anh ta — Hàn Đông Đông, biên tập viên lão làng của tổ chuyên đề, dưới sự quản lý của nhóm biên tập viên cao cấp quốc tế.

(*Tiếng Việt là tiếng của hai tỉnh Quảng Đông, Quảng Tây.)

So với những người đang bận túi bụi ở đây, Nhan Giai lại có vẻ quá rảnh rỗi, công việc của cô chỉ là đưa quần áo, hoặc làm em gái bê trà cho nhiếp ảnh gia. Sau đó lại đảm nhận vai trò người hâm mộ của Lý tiểu thư, lần đầu tiên nhìn thấy Lý tiểu thư ngoài màn ảnh có được tính là một thu hoạch hay không nhỉ?

Nhan Giai bỗng nhiên rất nhớ 218, muốn được tan làm trở lại ký túc xá, còi giấy cao gót, đóng cửa lại, sau đó tất cả phồn hoa không còn liên quan gì đến cô.

Mà đúng lúc này, Dung ma ma xuất hiện ở trước mặt cô, đưa cho cô một mảnh giấy màu trắng không biết từ đâu ra, trên đó viết mấy từ tiếng Anh cùng dấu gạch chéo, vị tổ trưởng dùng phương thức ngắn gọn nhất thông báo rằng chị ta cần hai loại lông chim, một là lông vũ trắng, hai là lông mao*。“Tôi không cần biết cô dùng cách gì, trước một giờ trưa cô phải đem hai loại này về đây cho tôi.”

(Lông vũ: có một sợi chính và nhiều sợi nhỏ xung quanh.

Lông mao: chỉ có một sợi)

Từ đầu đến cuối, Dung ma ma chỉ dùng một cách gọi duy nhất ‘cô/cậu’, đương nhiên với ai ở đây chị ta cũng xưng hô như vậy. ‘Cô đi XX đi’ ‘Cậu cầm cái này ra kia’ ‘Cái kia cô đem đến XX cho tôi’. Chị ta không quan tâm cô là thực tập sinh tổ thời trang hay tổ nào khác đưa tới, trong mắt chị ta, Nhan Giai chỉ là một ‘cô’ đến làm việc.

“Cô hiểu chưa?” Cái miệng to phun ra một dấu chấm hỏi hình lưỡi liềm.

Lông chim? Vải? Lông? Nhan Giai cái hiểu cái không gật gật đầu.

“Hiểu rồi thì đi đi, đứng ở đây như đồ gỗ làm gì!” Dung ma ma bỏ lại những lời này rồi lại giống như con chuột kangaroo da nhẵn nhéo vừa đeo kính laser kiểm tra tiến độ của mọi người trong phòng, vừa nhảy qua chướng ngại ‘ngủ gật’.

Nhan Giai giống như bị một chậu nước đá dội từ đầu xuống chân, từ bé đến giờ đây là lần đầu tiên cô bị người ta mắng ngu ngốc, cô cứng ngắc bước ra khỏi đám người hỗn loạn, vô tình để ý thấy tên tóc đỏ đang dựa vào cái bàn đựng điểm tâm, giờ tay làm kí hiệu ‘Chúc đi vui vẻ’ với cô

Anh ta đang xem trò hay? Không, tất cả mọi người đang xem thực tập sinh mới tới có thể chịu đựng được bao lâu.

Nhan Giai cắn chặt răng lao ra khỏi khách sạn, im lặng hỏi trời, cô đào đâu ra lông chim bây giờ, xông vào nông trại vật lông gà, hay là vào cửa hàng áo lông của Bosideng xé đồng quần áo rồi lấy lông trình lên? Lần này chủ đề của trang bìa lấy cảm hứng từ bộ phim kinh điển “Cuộc đời tuyệt vời của Amélie Poulain*”, đó là chiếc lông của thiên thần, trắng muốt xinh đẹp. Nhưng Nhan Giai không bao giờ thêm thích bộ phim điện ảnh đó nữa, trong phim Amélie sau khi tìm được chiếc hộp sắt đã quyết định giúp mọi người thực hiện ước mơ của mình.

(*Cuộc đời tuyệt vời của Amélie Poulain (tiếng Pháp: Le Fabuleux Destin d’Amélie Poulain, tên tắt là Amélie) là bộ phim hài lãng mạn của Pháp, do Jean-Pierre Jeunet đạo diễn. Lấy bối cảnh ở Paris, phim kể câu chuyện về Amélie Poulain, một cô gái trong sáng, tốt bụng, với những kế hoạch tuy nhỏ nhưng lại đem đến những thay đổi to lớn cho những người xung quanh.)

Nhưng mà, còn ước mơ của cô thì sao?

Bạn đang đọc truyện *Từ Nay Về Sau, Cùng Anh Lưu Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Hey, Girl? 2

Editor: Bồng Sabj

Beta: Qin

Nhưng mà, còn ước mơ của cô thì sao?

Tìm lông chim giữa tiết trời nóng bức ở trung tâm thành phố như thế này, chúa tể, chẳng lẽ ước mơ của cô là tìm NPC trò chơi chắc?

Cô muốn có một cốc nước chanh và bánh bích quy giòn, trong buổi chiều nhàn rỗi viết “Cách chăm sóc da mùa xuân”, trao đổi cách trang điểm với hàng triệu độc giả, trả lời thư thắc mắc, đề cử sản phẩm must-have tâm đắc của mình. Cô thích chăm sóc da cẩn thận, thích thử nghiệm đồ trang điểm mới nhất, thích nghiên cứu cách trang điểm phù hợp với trang phục, không vì lí do gì khác, chỉ là vì muốn được chân thành chia sẻ — cô muốn trở thành biên tập viên làm đẹp cao cấp.

“Phần má hương Lavender rất được ưa chuộng năm nay” “Dòng serum mới của Origins phục hồi làn da như có phép thuật” hơn nữa ‘Son Dior Addict Lip Glow không hề có hại tí nào’ — Trong giây phút nhận được lời offer Nhan Giai đã nghĩ công việc thực tập sinh là như vậy, thậm chí nghe thấy lời chúc mừng của Tiểu Tiểu còn kỳ vọng hơn nữa.

Tiểu Tiểu đã nói như thế này, “Làm ở tạp chí thời trang sướng đừng hỏi! Nghe nói biên tập viên ở BI dùng nước hoa Dior rửa chân, dùng serum tinh chất hoa trà của Chanel lau tay! Hàng năm các thương hiệu hợp tác đều tặng mẫu mới nhất cho biên tập tổ làm đẹp đừng thử, đừng đến đời nào mới hết.”

“Không chỉ có vậy, nghe nói năm nào cũng có một lần đi du lịch nước ngoài, mà ở mấy bữa tiệc thời trang thì tất nhiên không thiếu tiểu thịt tươi* chờ người ta hái rồi.” Đường Hân miêu tả đến mức không thể tốt hơn.

(*nguyên văn: Tiểu tiên nhục (小鲜肉) là ngôn ngữ mạng chỉ những anh chàng đẹp trai trong độ tuổi từ 12-22.)

Ngay cả Niên Khê cũng hâm mộ. “Không cô gái nào có thể cưỡng lại những thứ này.”

Thời trang không thể cưỡng lại, cái đẹp không có tội — tất cả chỉ là ánh trăng lừa dối*. Chanel chết tiệt, Dior cái con khỉ, càng nói gì đến trai đẹp! Chỉ có đau nhức vì đi giày cao gót quá nhiều, chỉ có mấy gã đàn ông cả người nồng mùi mồ hôi mà thôi!

(*nguyên văn: 倒鸡汤 đồ canh gà, nó giống như một dạng chân lý nghịch đảo gồm 125 điều. Trong trường hợp này có nghĩa thể hiện một điều gì đó không đúng sự miêu tả.)

Nhan Giai đi bộ trong thời tiết 27 độ vào giữa trưa, mồ hôi chảy đầm đìa, cả người uể oải vô cùng, hai mươi năm qua cô chưa bao giờ nghi ngờ bản thân mình như bây giờ, cảm thấy mình nhẹ như lông hồng, cảm thấy mình chẳng khác gì chú hề. Không biết bao nhiêu năm đèn sách để làm gì, thành quả sau khi được đại học D đào tạo chính là đi giày cao gót Prada làm trò hề cho mấy nữ ma đầu hay sao?

Thất vọng cùng nôn nóng tràn ngập trong lòng Nhan Giai, cô đã chạy qua mọi cửa hàng lớn nhỏ ở đường vành đai thứ hai, chạy tới mức hai chân đau nhức, chạy đến mức tuyệt vọng muốn khóc, thậm chí thấy thần Cupid bày trên cửa kính cửa hàng cũng muốn kiểm tra xem trên cánh có phải lông chim không? Cuối cùng cô mua một cái gối lông trong Wu Mart, sau đó từ trong kho đạo cụ của một hiệu ảnh lấy được một túi lông chim giả màu trắng.

Đối mặt với ánh mắt hoang mang của thợ chụp ảnh, Nhan Giai trầm mặc. Bây giờ một mỹ nữ đi vào hiệu ảnh không phải để chụp chân dung mà là mua đạo cụ. Có phải bị thần kinh không?

Đúng. Có bệnh. Mà còn là bệnh không nhẹ. Vốn có thể thoải mái nằm ngủ trưa ở ký túc xá, vì sao phải chạy vòng vòng về phía đông mặt trời mọc, vì sao phải đứng giữa đường ôm cái gối như đồ ngốc muốn bắt taxi mà một chiếc cũng không chịu dừng lại!!! Nhan Giai sắp điên rồi đây.

Mười hai giờ trưa, tài xế không đi ăn cơm thì cũng nghỉ trưa nên ít đón khách. Bất kể là bắt trực tiếp trên đường hay thông qua các phần mềm cũng không thể bắt được một chiếc dù cô đã đợi hai mươi phút. Cô quyết định cứ ôm cái gối mà chạy thôi, cô sẽ lao tới khách sạn ném lông chim lên mặt Dung ma ma rồi nói đi mà làm thiên thần của chị đi, hôm nay cô phải làm một tiểu ác ma đầu đội trời chân đạp đất!

Cô đang chạy trong sự sụp đổ và bất lực lại đột nhiên nhận được cuộc gọi từ số lạ, tưởng điện thoại từ nơi chuyển phát nhanh nên không đợi đầu bên kia mở miệng cô đã nói, “Để hộp đó ở chỗ cô trông coi ký túc xá hộ tôi, khi nào về tôi sẽ lấy, cảm ơn.”

“Alo? Nhan Giai? Tôi là Cố Hằng.” Thanh âm nhẹ nhàng giống như trước đây, không lộ ra chút cảm xúc.

Là anh? Nhan Giai kinh ngạc hỏi, “Vì sao anh biết số điện thoại của tôi?”

Cố Hằng giải thích là do mẹ anh hỏi mẹ cô, hai bà mẹ già này dường như rất hay trò chuyện qua điện thoại, còn có gặp mặt hay không thì hai người trẻ tuổi đành chịu. Cố Hằng giải thích ngắn gọn mục đích gọi điện. “Tôi có thứ này muốn đưa cho em, em đang ở trường sao?”

“Không phải, tôi đang ở đường Wai Avenue...” Nhan Giai sốt ruột muốn đến khách sạn, không có thời gian nói chuyện với anh, “Hôm khác đưa cho tôi cũng được.” Nếu lại là mấy món tráng miệng mẹ anh đưa thì thôi. Những lời này đến bên miệng thì dừng lại, Nhan Giai nghĩ đến bài niệm chú của mẹ già ở nhà, thôi coi như đây là một thủ tục trong quá trình xem mắt vậy.

“Đường Wai Avenue? Đúng lúc tôi cũng đang ở gần khu Huijialou, để tôi đi tìm em.” Nghe thấy tiếng hít thở dồn dập cùng với tiếng còi xe từ đầu bên kia điện thoại, Cố Hằng nhủ thầm, “Em đang chạy à? Có chuyện gì gấp lắm sao?”

“Bây giờ tôi không có thời gian giải thích với anh, tôi... tôi... cúp máy trước đây.” Không đợi bên kia hỏi rõ ràng Nhan Giai đã kết thúc cuộc gọi, cô nghĩ ngay cả Dung ma ma cô cũng dám chọc thì điện thoại của đối tượng xem mắt có gì mà không dám cúp.

Tính qua loa thì bây giờ là mười hai giờ, chạy đến Kerry mất khoảng hai mươi phút, như vậy còn mười phút để nghỉ ngơi. Vì thế Nhan Giai chạy một đoạn lại dừng lại nghỉ hai phút. Giữa trưa mùa hè đi giày cao gót chạy thực mạng, trên tay còn ôm hai túi lông chim, Nhan Giai mệt đứt cả hơi, thật sự không thể chạy nổi nữa, ném cái gối xuống cầu thang bên vệ đường sau đó đặt mông ngồi xuống, dùng tay chống đầu ngồi thở hổn hển, ngay cả mồ hôi cũng không sức lau đi.

Vài người đi đường đi ngang qua nhìn cô bằng ánh mắt kì quái, Nhan Giai cũng có thể tưởng tượng đáng vẻ của cô buồn cười đến mức nào.

Uể oải, mắt nhắm, mệt mỏi, đủ loại cảm xúc ồ ạt tràn ra. Cô muốn gọi điện thoại than thở với hai vị cũng đang ngồi trên con thuyền thực tập Niên Khê và Đường Hân, nhưng lại nhớ tới buổi thảo luận trao đổi kinh nghiệm đêm hôm qua ở kỳ túc xá.

Nhan Giai hy vọng trong tháng đầu tiên bản thảo của mình có thể xuất hiện ở một chuyên mục, nhưng ý tưởng này ngay lập tức bị hai vị còn lại phủ định.

Đường Hân nói, trong ba tuần thực tập phải quan sát sắc mặt và lời nói, không được chọn sai nhóm, không được chọn giống nhóm bên cạnh, lại càng không được chọn mấy đứa không khác gì heo vào đội, vừa tức học máu vừa chỉ tổ bận rộn. Tuy nhiên có lẽ mầy cũng chẳng có quyền được chọn nhóm đâu. Công ty tức là chính trị, nhất là công ty có nhiều con gái, cho dù chỉ là thực tập sinh thì cũng phải tìm được không gian để thở.”

Niên Khê cũng đồng ý, đề nghị Giai Giai nên đập tan ý tưởng đó từ trong trứng nước. “Ngoài việc làm quen với đồng nghiệp, môi trường và công ty, ba tuần đầu tiên chính là để khảo nghiệm sự kiên nhẫn của thực tập sinh. Mày có biết trong ba tuần đó tao chỉ ngồi soát tài liệu không, soát đến mức muốn nôn, không biết đây là đâu và tao là ai nữa luôn... Ngày nào cũng như cái xác không hồn.”

“Thực tập chính là con đường đâm nước mắt, Hân mama tao đây năm đó vừa phải dịch tài liệu, vừa phải dịch đồng ý tưởng quảng cáo ra tiếng Trung rồi làm PPT*, mấy việc này học sinh trung học cũng biết làm, bắt tao làm không phải si nhục IQ của tao sao? Nhưng sau đó tao mới biết, làm PPT cũng phải có kỹ thuật, người thì làm thành bộ dạng người mẫu mặc, người lại chỉ làm thành bộ dạng người mua mặc... Giai Giai, chúc Thượng Đế sẽ yêu thương mầy nhiều hơn trong tuần thứ hai.” Đường Hân ném cho cô một ánh mắt ‘cố lên’, Nhan Giai cảm ơn bằng cách chấp tay ‘tâm tạ tiền bối chỉ giáo’, nâng cao tinh thần lên một trăm phần trăm chào đón ngày mai!

(*PPT: Powerpoint)

Ngày mai không tốt đẹp, ngày kia cũng tàn khốc. Nhan Giai không thấy ngày mai, cũng không biết ngày mai sẽ lại có mặt ở khách sạn nào để cầm cái váy mới cho một vị minh tinh, sau đó bốn ba chạy ngõ lớn ngõ nhỏ ở thành phố Bắc Kinh chỉ vì linh cảm thoáng qua của tổ trưởng... Cô dự cảm mình chính là vật hi sinh trong chiến tranh chính trị của mấy bà tổ trưởng, không được làm việc mình muốn, vậy tiếp tục ở lại có ý nghĩa gì?

Ánh nắng tháng năm len lỏi vào mái tóc cô gái in một cái bóng xuống mặt đường bê tông, ngón tay cô lướt qua từng số trong danh bạ điện thoại, tuy nhiên không hề có một nút gọi nào được bấm.

“Hey, girl?” Một giọng nam nhẹ nhàng thoải mái vang lên, Nhan Giai ngẩng đầu, ngạc nhiên đến mức thốt lên.

“Cố Hằng?”

Giờ phút này bầu trời xanh đến lạ, không giống với Bắc Kinh chút nào, dưới bầu trời đó là một chàng trai với nụ cười tỏa nắng, anh giống như đang cười, đây là em ư? Là Nhan Giai mà tôi biết?

Đôi chân dài bước qua chiếc xe máy màu đen, trong nháy mắt mái tóc đen thoát khỏi sự trói buộc của mũ bảo hiểm, ánh sáng lung linh bắn ra bốn phía, ánh nắng trên đỉnh đầu như càng thêm chiếu rọi vào vẻ đẹp trai của anh — Cố Hằng quăng cái mũ bảo hiểm để nặng tóc, như thể thoát khỏi cái khó nóng của mùa hè, chỉ còn lại ngọn gió mát lạnh mùi bạc hà.

Anh gọn gàng thoải mái xuất hiện trước mặt cô, buồn cười ngồi xổm xuống nhìn về mặt cô mệt đến sắp khóc.

“Tôi đang nhặt được em ở vỉa hè sao?”

“...”

Nhan Giai khóc không ra nước mắt, nghẹn khuất trong lòng cũng không buồn giải thích, tình huống này không thể không khiến người ta tự động bỏ não “Thiên kim đại tiểu thư ôm gối trốn khỏi nhà” “Đại nỷ nữ không có tiền về nhà lang thang nơi vỉa hè làm ăn mày”...

“Em sao thế? Nhan Giai?” Lần này ánh mắt trở nên mềm mại thân thiết, Cố Hằng đứng dậy khua khua tay trước mặt cô, hay bị say nắng rồi?

“...”

Nhan Giai vẫn không giải thích đáng vẻ chật vật hiện tại, cô chỉ hiểu kì về màn vừa rồi, thoát nhìn giống như tên cầm đầu bốn mươi tên cướp đội mũ bảo hiểm giả áo quang lâm, không ngờ đến khi bộ mũ ra lại biến thành anh chàng đẹp trai đường đời.

Ánh mắt nhìn thẳng vào chiếc xe máy cực ngầu đằng trước, không, nên gọi là mô tô mới đúng chứ. Chiếc mô tô bao ngầu bao soái bao chất này cũng có thể là thứ nam thần cười sao? Cô cẩn thận nâng ngón trỏ lên, chỉ chỉ cái máy xe. “Đây là?... Mẹ anh có biết anh đi loại xe này không?”

“Cái này gọi là bình thường nghiêm túc, thỉnh thoảng sexy.”

Nói đùa xong, Cố Hằng để ‘gối lông chim’ ra chỗ khác sau đó cũng ngồi xuống, chống cằm cùng Nhan Giai thưởng thức anh cái xe sexy của anh, trên tay cầm còn treo một hộp Pizza rất không ăn nhập.

Phụt — Nhan Giai nhìn không được bật cười. Đây là một mặt khác của Cố Hằng ngoan ngoãn sao? Không cẩn thận bị cô phát hiện sao? Tâm trạng mừng thâm giống như nắm giữ bí mật nhỏ của người khác, Nhan Giai gật gật đầu, “Ừ, công nhận sexy.”

“Không, em mới sexy.” Cố Hằng cười mà không nói để mặc cô hoảng hốt, ánh mắt thản nhiên chuyển xuống đôi chân trắng nõn của cô đang duỗi thẳng, hàng cây nhân trên đầu cũng in bóng lên chân cô...

Giọng điệu anh vô cùng nghiêm túc. “Váy hơi ngắn.”

“Hà!?”

Mẫu truyện nhỏ:

Cố Hằng: Thật ra ngay lúc ở xa, tôi đã thấy rõ có một đôi chân đang lắc lắc trước mắt mình...

Nhan Giai: ... Đầu phải cho anh nhìn đâu.

Cố Hằng: Em tính để cho ai nhìn hả? Để tên nam phụ còn chưa xuất hiện nhìn á?

Nhan Giai: Cho Niên Khê nhìn không được sao?

Niên Khê: Đừng nhắc đến tôi có được không vậy?

Bạn đang đọc truyện *Từ Nay Về Sau, Cùng Anh Lưu Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Cảm Giác Hôm Nay Em Hơi Khác

Edit: Qín

Beta: Sabj

Gi cơ? Lộ hết rồi á? Nhan Giai vội vàng đứng lên, theo bản năng nắm lấy mép váy kéo xuống, đúng lúc này chợt phát hiện ánh mắt Cố Hằng chưa từng rời khỏi mình, cô căng thẳng hỏi, “Anh nhìn gì đấy?”

“À... Cảm giác hôm nay em không giống bình thường.” Hai mắt neho lại ẩn chứa cảnh tượng sắc sỡ, lá cây xào xạc trên đỉnh đầu truyền đến âm thanh của gió.

“Hôm nay... Có trang điểm à?”

Nhan Giai gật đầu, giải thích hôm nay đi thực tập, tổ trưởng Pecy của tổ trang phục yêu cầu các tổ viên phải trang điểm. Mới ngày đầu tiên đi thực tập mà cô đã bị giáo huấn quan niệm thế này: Con gái không đẹp là lỗi của bố mẹ, nhưng con gái không biết ăn mặc thì bố mẹ không có lỗi, lỗi tại bản thân. Thân là phận gái, trang điểm ăn mặc cũng quan trọng như ăn cơm vậy.

Cô cảm thấy khó hiểu, hôm đầu tiên gặp anh cô cũng trang điểm nhưng có thấy anh nói gì đâu, hay do phải trang điểm đi làm nên trông có vẻ sắc sảo hơn, không dùng son dưỡng môi? Hay là kẻ mất thất bại? Rốt cuộc là không giống bình thường chỗ nào chứ... Nghĩ đến vụ kẻ mất, Nhan Giai đột nhiên uể oải – hôm nay bị cả ngăn người nói.

“Thực tập?” Người nào đó còn tưởng rằng cô chỉ trang điểm khi đi xem mắt, gặp hai lần ở trường, bọn cô đều để mặt mộc, khi cười phá lên thì bọng mắt thấp thoáng xuất hiện.

Nhan Giai lại giải thích thêm, cô đang thực tập ở tạp chí thời trang, hôm nay là buổi chụp ảnh bìa, cho nên... Ánh mắt chuyển đến chiếc gối lông bị người nào đó dùng để kê mông, cô ngờ người a lên một tiếng, khẽ nói, “Cái này không thể ngồi đâu, anh đứng dậy đi.”

“Hả?” Cố Hằng không hiểu gì, nhưng cũng không chịu đứng dậy.

Nhan Giai sốt ruột, “Đây là đạo cụ chụp hình quan trọng của tạp chí bọn tôi hôm nay đây, không thể để cho anh bạ đâu ngồi đấy được. Ngộ nhớ anh... đánh rắm thì biết làm sao!”

“...”

Ể... Đột nhiên không khí có chút xấu hổ, Nhan Giai cảm thấy mình nói cũng có gì sai đâu. Là nam thần thì sẽ không thối chác? Không lẽ khi nam thần đánh rắm thì sẽ ra mùi nước hoa Hermes à? =.=

Cố Hằng không khỏi mỉm cười. Nụ cười này hóa giải xấu hổ, trong thâm tâm Nhan Giai vô cùng ㄟ nhưng ngoài mặt cũng cười đáp lễ. Anh đứng dậy phủi bụi trên gối đi, lúc đưa lại cô cũng lễ phép giải thích, anh không biết đây là đạo cụ.

Nhan Giai kiểm tra trái phải trên dưới lồng chim yêu quý của mình, nhìn đồng hồ chỉ cách thời hạn có 15 phút. Cô phải mau chạy về khách sạn Kerry thôi, nếu không bị trễ, lại bị ánh mắt sắc như dao của Dung ma ma đâm nát mắt. Cô chuẩn bị lên ngựa xuất phát, không ngờ Cố Hằng lại gọi giật lại.

“Vừa rồi em vội vội vàng vàng là vì lấy đạo cụ? Em định chạy đến khách sạn Kerry hả?”

Ánh mắt ngờ vực ấy dường như là đang nghi ngờ cô, nhưng Nhan Giai rất tự tin trả lời, “Đừng có xem thường tôi, tôi có thể chạy thật mà, chừng ấy chạy có thấm gì đâu.”

Cuộc sống thực tập sinh của tạp chí thời trang có vẻ cũng không được thoải mái lắm. Cố Hằng liếc nhìn đôi giày cao gót màu be Michael năm phần của cô, “Mặc thể chạy không mệt à?”

“Không đâu.” Đáp chắc như đinh đóng cột, Nhan Giai không muốn từ bỏ, dù sao vất vả lắm cũng mới nhận được offer thực tập, “Tôi phải làm như trâu bò mới được!”

Cố Hằng bỗng nhiên muốn cười to, như trâu bò? “Là trâu bò thì điều kiện đầu tiên cũng phải ăn cỏ đã, có thực mới vực được đạo.” Bụng người nào đó đã bắt đầu kêu rọt rọt, liên tục mấy lần khiến anh không muốn nghe cũng không được.

Nhan Giai chịu thôi, cô đâu có thời gian ăn chứ, đầu giống vị thiếu gia này, có thể rảnh rồi đến mức lái mô tô phân khối lớn đến vành đai hai mua Pizza ăn. Cô bận bịu nhiều việc, vội vàng đi hoàn thành nhiệm vụ đầu tiên, vội vàng muốn chứng minh bản thân không phải là thực tập sinh ngu ngốc. Đương nhiên, mấy thứ này cô không nói cho anh biết, chàng trai mới gặp qua chỉ vồn vện hai lần này, cô không hề muốn chia sẻ tí tâm tình nào cả, mà cũng chưa từng nghĩ tới việc đó.

Cố Hằng nhìn đáng vẻ muốn chiến đấu một trăm phần trăm của cô, tại thế giới nhỏ của bản thân, cô có mục tiêu của riêng mình. So với mấy lần gặp trước, cô dịu dàng, còn mang theo chút kiên cường.

“Tôi có vài thứ đây, có thể cho em ăn lót dạ.” Anh chợt nghĩ đến điều gì đó rồi tìm đồ trong hộp giữ ở đuôi xe, Nhan Giai còn tưởng anh sẽ trực tiếp đưa pizza cho cô, không ngờ... Anh lấy áo khoác thể thao ra, sau đó lại từ trong túi lấy ra một hộp gì đó màu sắc sặc sỡ.

“Này, nhận lấy!”

Từ trên trời rơi xuống một hộp sô cô la M&M. Nhan Giai đón lấy hộp sô cô la, ngạc nhiên như khi phát hiện ra xe mô tô vậy, “Anh thích ăn cái này?”

“Ừ, thói quen thôi.” Ngữ khí thân nhiên không có gì gọi là giải thích, Cố Hằng quay đầu lại hỏi, “Em không thích ăn sô cô la à?”

“Đâu có, tôi không ghét sô cô la.” Trong tay là sô cô la năm màu sặc sỡ, mỗi một viên đều khắc chữ m, cô nhớ lại Tiểu Tiểu vừa bảo phải giảm béo, lại vừa ăn M&M, “Tiểu Tiểu ở ký túc xá bọn tôi thích ăn cái này lắm...”

“Có lẽ ai cũng có lý do riêng để thích món ăn vặt của mình.” Về sô cô la M&M, nó cũng ẩn chứa một câu chuyện cũ của anh. Nếu cô muốn nghe, sau này anh sẽ kể cô nghe. Cố Hằng gờ tay nhìn đồng hồ, rồi nhanh chóng lấy mũ bảo hiểm ra đưa cho Nhan Giai, “Để tôi chở em đi.”

Cái gì? Ngồi mô tô á!? Nhan Giai trợn mắt há mồm. Nếu bị mẹ cô thấy, lúc về cô nhất định sẽ bị treo ngược lên trần mà đánh. Mẹ Nhan đã đem hết tình lực nuôi dạy con gái thành thực nữ có tri thức hiểu lễ nghĩa, cho dù sau đó gặp phải ba nàng dờ hời mà thất bại trong gang tấc, nhưng mà... ngồi trên mô tô dính chặt vào sau lưng một chàng trai xa lạ. Nhan Giai bước lùi hai bước, lắc đầu nói, cô không ngồi đâu, cô chạy trước đây.

“Tôi chở em chỉ có năm phút là cùng, em tình nguyện đi giày cao gót chạy à?”

“Nhưng mà... Tôi chưa từng ngồi xe này.”

“Nó cũng chưa từng chở con gái lần nào đâu, đây là lần đầu tiên đây, xin chỉ giáo.”

Tiện tay vỗ vào vị trí ngồi phía sau xe, hai chân đan chéo, Cố Hằng dựa vào chiếc xe máy phân khối lớn đen ánh bóng cực ngầu, anh đẹp trai tóc đen áo trắng lúc này nhìn qua chợt như quý công tử ăn chơi đẹp mắt không thôi.

Nhưng cũng cảm ơn phần khí chất đẹp trai kia đã tỏa sáng khiến mấy từ như ‘ăn chơi’ ‘lưu manh’ ‘tiểu lưu manh’ rơi rụng như hoa hết, càng giống như mỹ thiếu niên trong bài thơ tuổi thanh xuân hơn, tại ngày hè năm tháng ấy, vô tình bắt gặp được nhau.

Tựa như giấc mộng khê say sau giấc ngủ trưa, cô gái chợt tỉnh từ trong mơ thấy mấy sợi tóc che khuất mắt ra, giờ phút này anh như tỏa ra quang sáng vô tận trong suốt, con người trong veo như nước suối.

“Yên tâm, tôi không phải là người xấu, sẽ không hại em đâu.” Cổ Hằng không che dấu vẻ đẹp trai của mình, anh vẫy tay, giống như đang nói, Nhan Giai, em lại đây.

Cô vẫn còn do dự, “Tay lái của anh... có tốt không?”

“Đừng lo, tôi lái xe này cũng tốt như hôm đó lái con xe kia vậy.”

Nhan Giai đứng bất động, cái này có thể so với Cayenne à!? Cái này có an toàn không, có che nắng không? Cô có thể che mấy chỗ hở sao? Cô khó xử kéo kéo váy ngắn của mình, mà anh hình như cũng đã nhận thấy sự băn khoăn trong mắt cô, lại bắt đầu lấy ra áo khoác thể thao màu đen trong hộp đồ lúc này, vừa che nắng lại chống hở.

“Mặc cái này vào.” Giơ tay đưa áo ra nhưng lại không có người nhận lấy, Cổ Hằng háng giọng, “Em không muốn mặc, là vì tôi đã mặc nó sao?”

“Á... không phải đâu.”

“Lúc chơi bóng rổ tôi thường mặc áo này, nhưng mà cũng không có mùi gì đâu.”

Giúp việc nhà anh ngày nào cũng vợ vệt tìm xem có gì đem đi giặt không, hận không thể tháo rèm che ga giường nhà anh ngày ngày giặt một lần. Giọng nói của anh rất dịu dàng, nói xong tự nhiên đưa tay ra sau chống, bờ vai gầy được áo T Shirt ôm lấy, cô áo lập tức bị gió thổi đứng lên.

Đơn giản, sạch sẽ, giống như cậu bé mới lớn, trong túi áo còn có sô cô la M&M.

So với nam sinh cúi đầu im lặng nghịch điện thoại trong lần gặp mặt đầu tiên thì dường như không giống. Có lẽ cả hai dần quen biết nhau hơn, vui vẻ nhận lấy sự trợ giúp thiện ý này, cũng là một kiểu cảm ơn, cảm ơn vì hôm nay đã gặp được nhau.

Nhan Giai một tay nhận mũ bảo hiểm, một tay đón lấy áo khoác màu đen, giống như tiếp nhận trang bị từ tay kỵ sĩ, công chúa sắp xuất phát, nghênh đón thách thức của phù thủy, áo khoác Streeball phủ lên váy ngắn kẻ ca rô Snidel, thực nữ cũng có thể biến thành ngạo nữ. Vì để không đến muộn, vì để hoàn thành nhiệm vụ đầu tiên, thì mấy câu lái nhai của mẹ cũng có thể như bát canh gà vậy, đồ đi thôi.

Cổ Hằng vòng đôi chân dài ngồi lên xe, chân kia duỗi thẳng, quay đầu lại nhìn cô đã ngồi nghiêng một bên ở sau xe, bỗng nhiên mở miệng, “À, còn một việc quên nói cho em biết... Xe này là tự tôi lắp.” Trong giọng nói của anh nhất định không có ý cười xấu xa, chắc chắn.

Thịch... Tiếng tim đập nặng cộng với tiếng còi quai mũ vang lên, Nhan Giai càng không yên lòng ngồi sau xe, đoán rằng nhất định là anh cố ý, cố ý nên mới để cuối cùng mới nói cho cô biết cái này không phải do nhà máy chính quy sản xuất!!! Nhãn hiệu Cổ Hằng là hiệu quái gì thế!? Có đáng tin không!?

“Tay em phải ôm chặt tôi đây.” Giọng nói từ trong mũ bảo hiểm truyền ra, lại cách một lớp dày nên càng thêm mềm mại, còn cô thì dưới sự nặng nề của mũ bảo hiểm dày cộp bất an hỏi, anh đang nói gì thế? Tôi nghe không rõ...

Thế là bất đắc dĩ, anh trực tiếp nắm lấy tay cô, ôm chặt eo anh, rồi đưa ra ngón cái với cô – tin tôi, không sao đâu.

Một giây sau, Nhan Giai còn không kịp rồi rầm, theo quán tính thôi thúc cảm giác sợ hãi càng lúc càng tăng, thế là càng ôm chặt lấy anh, mũ bảo hiểm kẻ ngay sau lưng anh, cô hỏi không sao chứ, có đụng vào anh không? Đáng tiếc không thể trông thấy vẻ mặt buồn cười được anh che giấu sau mũ bảo hiểm.

Nhan Giai à, em lần nào cũng nghiêm túc đến đáng yêu vậy sao?

Mà cô lúc này còn đang nghiêm túc đếm tốc độ xe, nhanh quá, anh phóng nhanh quá rồi! Trong lòng cô không rõ đã hét ầm lên thứ bao nhiêu rồi, nhanh quá, a a a chậm chút thôi, á á á á... Rốt cuộc cũng không nhận được mà bật tiếng, “Cổ Hằng anh chậm lại đi!!!”

Bạn đang đọc truyện *Từ Nay Về Sau, Cùng Anh Lừa Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 12: Cảm Giác Hôm Nay Em Hơi Khác 2

Edit: Qin

“Xin lỗi... Tôi không nghe gì hết... Em giữ vững đây...” Giọng của anh bị gió xé thành đường nét, đến một câu cô cũng không thể nắm lấy, chỉ nghe thấy tiếng tim đập thình thịch cùng tiếng gió xẹt qua, khiến cô cảm nhận vô cùng chân thực rằng, quốc lộ là một món đồ chơi kinh tâm động phách.

Nhìn phở xá từ cửa xe ô tô khác hẳn ngồi trên xe máy mà phóng mắt nhìn ra. Nhanh chóng vượt qua dòng xe cộ, xe giao hàng màu đỏ sẫm, xe bưu chính màu xanh, còn cả xe vận chuyển công kênh, giống như có thể giờ tay ra là chạm đến, giống như về nên dòng nước chảy vắt ngang qua, dòng xe tấp nập hỗn loạn ở Bắc Kinh to lớn này đâu là gì so với chiếc mô tô đen này chứ, Nhan Giai lại có phát hiện mới.

Vụt vụt – Tiếng gió quét qua còn cả tiếng tim đập mãnh liệt, xuyên qua lồng ngực cường tráng của chàng trai mà chạy thẳng đến cổ họng. Cổ Hạng không tự giác di chuyển hầu kết, thì ra lần đầu tiên dùng bảo bối để chờ con gái sẽ sinh ra cảm giác hồi hộp như thế.

Đây là một cảm giác mới, là một mình anh phóng nhanh như gió, tự do tự tại, là cái cảm giác mà trước đó chưa từng cảm nhận. Một mình tập bóng rổ xong liền về nhà tắm rửa, trong cuộc đời chưa từng gặp bất cứ cô gái nào khiến anh muốn chờ cô một đoạn đường.

Anh cũng đã từng là một cậu thiếu niên có giấc mơ cháy bỏng riêng mình. Lúc còn ở California, anh từng hâm mộ mấy cậu chàng ở đó cố gắng năn nỉ mà được bố mẹ cho phép, có được con xe đầu tiên của bản thân, còn anh lúc ấy cũng chỉ mong có được nôi vàng đầu tiên* để có thể mua chiếc ô tô con màu xanh, rồi một mình chạy dọc bờ biển vàng** đến lúc hoàng hôn.

(*Nôi vàng đầu tiên (First Pot of Gold) là chỉ khái niệm một người xây dựng sự nghiệp, trong quá trình lập nghiệp kiếm được khoản tiền đầu tiên. Cũng ám chỉ lần đầu tiên thu được thù lao hậu hĩnh hoặc kiếm được tiền lời từ hạng mục kinh tế ban đầu nào đó. – Chú thích theo tukini.wordpress.com

**Bờ Biển Vàng ở đây không phải là ở Úc mà là ở Mỹ.)

Kết quả bán buôn vất vả cả kì nghỉ hè, bị bố trách mắng nếu không sửa sang lại garage cho sạch sẽ thì sẽ đá anh ra khỏi cửa. Đồng hồ đo nhiên liệu không sáng, vòng đệm trục thì bị cháy dầu, sau mấy lần thí nghiệm vất vả, cuối cùng Cổ Hạng cũng thành công biến phương tiện đi lại thành xe mô tô, nhưng vì tài chính có hạn, anh quyết định gác giấc mộng ô tô màu xanh lại cho đến khi sau tốt nghiệp.

“Thật ra hôm anh đi gặp em, vốn định lái em này đi đấy.” Tới khách sạn Kerry, Cổ Hạng tháo mũ bảo hiểm ra, nói với Nhan Giai rằng hôm đó anh bị mẹ mắng đến toàn thân ê ẩm, ép anh phải lái Cayenne của nhà đi gặp cô. Những lời mầu thuẫn đại nhân anh nói bây giờ vẫn còn nhớ rõ, con có biết mẹ của cô gái kia nói con thế nào không hả, thiếu gia mà già vờ nghèo, phải gọi là đồ kiêu tính.

Đó không phải là già mồm nhé, là tùy hứng. Nhan Giai với vẻ mặt xoắn xuýt trong gió tháo mũ bảo hiểm ra, anh quả thật là dùng cả tính mạng để buông thả tùy hứng mà, đang định nói gì đó thì thấy ngón tay Cổ Hạng chỉ lên tóc cô, “Bên kia bị rối kia.”

Cô lấy tay đưa ra sau tai, “Được chưa?”

Cổ Hạng không lên tiếng, nghiêng người để lộ gương chiếu hậu xe máy cho cô sửa sang lại, đưa mắt nhìn cô nữ sinh đang cẩn thận soi gương vuốt tóc mái, vẻ mặt có chút chán nản với hồi hận, trong đầu anh đột nhiên xuất hiện câu nói của An Dục: Xe thể thao mới là vũ khí tán gái, Cổ thiếu gia.

Tóc mái chỉnh tề sáng nay giờ đã bị mũ bảo hiểm ép xẹp xuống, vài sợi tóc dính vào trên trán. . . Nhan Giai cảm thán một câu.

“Sao vậy em?” Nhìn thấy vẻ mặt của cô, Cổ Hạng khoanh tay đứng dựa vào thân xe, công chúa còn việc gì mà buồn rầu thế?

“Không có gì ạ.” Cô lắc đầu, vấn đề tóc mái này có là gì, cô càng để ý đến vấn đề an toàn của người nào đó hơn. “Sau này anh làm mấy chuyện nguy hiểm này ít đi là được rồi, lúc này của gặp thiếu chút nữa làm tôi sợ muốn chết...”

“Là người khác vượt đèn đỏ mà.” Tay lái của thiếu gia anh tốt đến mức có thể giảm bớt xác suất giao thông đấy.

“Tuy tay lái anh có tốt đến mấy thì dù có gặp phải người không tuân thủ giao thông thì cũng dễ xảy ra chuyện lắm. Rất không an toàn.” Nhan Giai nhắc mũ bảo hiểm đưa trả lại Cổ Hạng, vừa cẩn thận nghĩ lại, nếu xảy ra chuyện, cũng chỉ có mũ bảo vệ đầu thôi, thế những chỗ khác trên người thì sao, “Mẹ anh sẽ không lo lắng đấy chứ?”

“Bà cũng sẽ lo lắng như em vậy.”

“...”

Nhan Giai nắm lấy áo khoác bên hông, người nào đó lúc này mới phát giác thì ra áo khoác Street Ball được mặc trên người cô cũng có thể tạo nên phong cảnh xinh đẹp đến nhường vậy.

“Nói đến mẹ anh, hôm nay tìm em là muốn đưa em một ít đồ của bà ấy.” Xoay người lại lấy một túi giấy từ trong hộp đồ ra, Cổ Hạng đưa túi giấy cho Nhan Giai, giải thích đây là đồ mà mẹ anh đã cẩn thận dặn dò phải đưa cho cô – Một sợi dây chuyền Tiffany.

Ngày hôm đó sau lần xem mắt, vì không làm theo yêu cầu của mẹ là dẫn Nhan Giai đi dạo phố mua đồ, mà khi trở về Diệp Mỹ Vân đã hung hăng giáo huấn cậu con trai một trận nên thân, ngày hôm nay lại cố chấp ra lệnh Cổ Hạng phải đưa đồ cho Nhan Giai. Đa phần trình tự xem mắt đều như thế, nhà trai vì gia thế hiển lộ rõ ràng, ngoại trừ vài món đồ điển tâm ra, còn có thể tiến thêm bước nữa thử tặng một món quà xa xỉ. Nhan Giai đã từng thấy qua vòng tay hay thậm chí là vàng thỏi, nhưng cô lại không nhận, dù có nhận cũng phải đợi mẹ gặt đầu mới dám nhận, bởi vì chuyện tình của bậc phụ huynh cô không có cách nào từ chối.

Hoặc là theo ý nào đó mà nói, cô không có quyền từ chối. Nhan Giai không biết mẹ mình với mẹ của Cổ Hạng đã trao đổi gì mà để mẹ Cổ một tuần sau ra tay hào phóng như thế, có lẽ bà đã chấp nhận Nhan Giai, hoặc là có một khả năng khác, yêu cầu làm ăn liên minh của bố.

Nhìn chiếc vòng cổ này, Nhan Giai bỗng thấy bí tắc, phản ứng đầu tiên là không cần, bởi vì cô đã có một sợi Tiffany hình trái tim rồi, bây giờ cũng đang

đeo trên cổ nè, là do mẹ tặng. Mẹ cô nói mua dây chuyền đắt tiền một chút để Nhan Giai dễ dàng kết hôn, sau này thì sẽ là do chồng cô tặng. Mẹ Nhan cho là, nếu nuôi con gái trong cảnh giàu có, như vậy thì sau này chồng tặng dây chuyền thì chỉ có thể tốt hơn cái này, không thể kém hơn. Nếu như kém hơn, thì kết hôn còn có ý nghĩa gì chứ?

“Tôi có Tiffany của mẹ tặng là đủ rồi anh, cái này anh để lại tặng cho cô gái sau này anh gặp đi.” Tay Nhan Giai đặt lên hình trái tim nơi cổ áo, ánh mắt thành khẩn nhìn Cố Hàng, tuy đồ anh tặng có lẽ rất quý, nhưng cô đâu phải già mồm, bởi vì trong mắt cô mà nói, đồ mẹ tặng là tốt nhất, tốt vô cùng, là vô giá.

Một lúc lâu sau Cố Hàng không lên tiếng, trước đây anh thuận theo yêu cầu của bố mẹ hoàn thành rất nhanh, nên cần mua cần tặng cái gì cũng đều làm rất nhanh. Đạo lý không thể tự bôi tro trát trấu vào nhà mình anh hoàn toàn hiểu được, cho nên ở vấn đề này, anh thường sẽ ném lại cho người tạo nên giải quyết, “Em gọi điện hỏi mẹ em ấy, là anh mang đến, bà ấy thấy sao?”

“...” Nhan Giai không có lời nào để nói, nếu nói cho mẹ cô hay, phu nhân Vương Ngọc Vi, nhất định sẽ lập tức up từ khóa “nhận nhận nhận”, từ mấy cái bài post trong WeChat là đã biết người ta đã trúng ý bạn học Cố bao nhiêu, ước gì ngay ngày mai có thể gả cô đi rồi.

Cô không muốn gọi điện, cũng không muốn nhận dây chuyền, cô lại giải thích bằng nguyên nhân khác, “Đi ra ngoài tìm đạo cụ, nếu còn đến showroom của Tiffany mua dây chuyền thì... chỉ sợ bị tổ trưởng với đồng sự nhìn vào thì không hay lắm.”

“Nếu thế thì, anh giúp em vắt túi hộp đồ nhé, dây chuyền em cứ giữ lại, được không?” Trong ánh mắt bình tĩnh lộ ra một phần cố chấp, Cố Hàng trực tiếp lấy vòng cổ trong hộp ra, để Nhan Giai chia tay trái ra, rồi sau đó anh cúi đầu quấn sợi dây ba vòng quanh cổ tay cô, ‘vòng tay’ hình giọt nước cứ vậy mà hoàn thành.

Cô nhìn giọt nước kia, bỗng nhớ đến lời mà bố đã nói, người làm ăn, yêu nhất là nước, nước là tốt nhất, có nước tức động, tiền tức chảy. Vì thế... hai ta đã biến thành giao dịch à? Cô nhủ mảy mảy nhìn anh, mà anh vẫn là đáng về văn phạm phong khinh.

“Có lẽ em không muốn nhận những món đồ này, nhưng mà có mấy thứ này, chúng ta mới có cơ hội hiểu rõ nhau nhiều hơn, không phải sao?” Nếu không phải do bậc phụ huynh cố gắng, tôi cũng sẽ không ngồi ở đây uống cà phê với em đâu. Cố Hàng thu hồi tầm mắt, về mặt bình tĩnh mà hờ hững, trong lòng có cảm giác ưu việt bẩm sinh, nhưng ánh mắt của vị thiếu gia nhà giàu này lại càng khiến Nhan Giai nhìn không thấu.

Đối với sự thật không thể lựa chọn, người nào đó dường như có giác ngộ tiếp thu cao hơn cô, những thứ mà anh có thể lựa chọn, thì nhất định sẽ muốn có bằng được. Thượng đế cho bạn một trái táo, thì cũng sẽ không cho bạn thêm trái khác nữa.

Đổi lại khía cạnh là muốn, bạn cũng không cần phải chọn trái cây đâu.

Chỉ là Nhan Giai đâu có thời gian mà đi nghiên cứu kỹ chứ, ý thức được vấn đề thời gian, cô chỉ có thể vội vàng cảm ơn, cảm ơn anh đã chờ cô về đây, mắt nhìn thấy túi pizza còn treo lủng lẳng nơi tay ga, nghĩ đến anh còn chưa kịp ăn trưa thì liền khuyên anh nên mua thứ khác để ăn, chứ nhìn pizza đoán có lẽ cũng nguội rồi.

Nếu là bình thường, thường thì nữ sinh hẳn phải cảm ơn vì vòng cổ giá trị đắt đỏ kia mới đúng. Lúc chọn vòng cổ mẹ Nhan cũng phải đánh giá trước sau kỹ lưỡng mới trình trọng lấy ra. Cố Hàng không lên tiếng, đưa mắt nhìn hộp pizza, “Đây không phải để anh ăn, mà là khách hàng đặt.”

“Khách hàng!?”

“Nếu em thích thì cũng có thể đặt một suất ăn thử.” Giọng điệu hết sức chuyên nghiệp giới thiệu ra hàng loạt loại pizza bán chạy nhất, cũng đưa cho Nhan Giai tờ rơi quảng cáo “Kiki Pizza House”, Nhan Giai chỉ trông thấy một hàng chữ đặc biệt bắt mắt: Nếu bây giờ đặt pizza hải sản loại mới nhất, sẽ có tiểu thịt tươi tự mình đưa đến cửa nhé.

“Tiểu thịt tươi!?”

“Đi trong cửa hàng nói, đầu năm nay hay lưu hành ‘tiểu thịt tươi’ có thể vắt ra nước được.” Cố Hàng giống như bắt đắc dĩ, làm động tác tay ‘tạm biệt’ với Nhan Giai, âm thanh động cơ vang lên, anh lưu lại trong mắt cô bóng lưng ‘tiểu thịt tươi’ anh tuần.

Cô ngây người tại chỗ, về mặt khiếp sợ, khoan đã? Anh giao đồ ăn?!

Mẫu truyện nhỏ:

Ninh Tiểu Tiểu: Nam thân tặng đồ ăn tặng vòng cổ lại còn đi ship hàng. Giai Giai sao mày vẫn chưa chịu bắt lấy?

Nhan Giai: Vậy lần tới đặt một cái pizza được không?

Đường Hân: Mày nhầm trọng điểm rồi đó cô gái.

Niên Khê: Trọng điểm là từ vành đai thứ hai đến vành đai thứ tư phải đi qua ba trục đường, tức phí ship tăng thêm thế thôi.

Hội chị em: ...

Chương 13: Ý Em Là Sắc Đẹp Cũng Vô Dụng, Quan Trọng Là Chất Lượng?

Edit: Sabj

Beta: Qin

Chấm dứt một ngày thực tập, Nhan Giai trở lại ký túc xá đã là tám giờ tối.

Cô đã giày cao gót, im lặng leo lên giường, bình thường việc cô thích làm nhất sau khi đi về là đắp mặt nạ dưỡng ẩm, tác gấu mấy chuyện thực tập với mọi người. Có lúc sẽ đốt tinh dầu thơm của Muji* rồi xông mặt, còn khi nào tâm trạng tốt sẽ lôi đồng mỹ phẩm đã chất thành đống ra buôn bán, tuy nhiên hôm nay một câu cũng không nói, ngay cả mặt cũng không thấy kều.

(*Muji là thương hiệu đến từ Nhật Bản với đặc trưng là các sản phẩm thiết kế cực kì tối giản, sử dụng các vật liệu tái chế, hạn chế lãng phí trong đóng gói, bao bì, cũng như quá trình sản xuất.)

Ba người bạn cùng phòng chú ý thấy hôm nay cô hơi kì lạ, đều quan tâm hỏi, Giai Giai mày sao thế, bà già Pecy kia lại xúi xỏ đôi chân dài hay làn da của mày à? Hay đám tiền bối mắc bệnh khinh người bắt nạt mày? Hay tên tổng thanh tra với đường chân tóc cao nhất vịnh Bắc Bộ quát mày?

“Giai Giai, xuống ăn miếng dưa đi.” Cách Ninh Tiểu Tiểu an ủi người khác lúc nào cũng là ăn.

Nhan Giai thờ dài, nằm ở trên giường sờ cái bụng xẹp lép, ngoài miếng bánh mì nướng buổi sáng của Tiểu Tiểu và vài viên sô cô la người nào đó cho, gần như cô chưa ăn bữa chính. Cô trở lại khách sạn đưa đạo cụ cho nhóm chụp ảnh sau đó lại loay quanh làm mấy việc khác, cho đến khi công việc kết thúc Dung ma ma cùng vài người trong tổ chuyên đề đến Wagas ăn cơm, mà do cô ở tổ thời trang nên chẳng ai quan tâm.

“Giai Giai, mày ở trên đó làm gì thế, Tiểu Tiểu gọi mày ăn dưa đấy.” Ngay từ lúc cô bước chân vào cửa Đường Hân đã phát hiện cô khác lạ, mọi người hỏi cũng không thấy cô trả lời, bình thường rất ít thấy cô lạnh lùng ngậm chặt miệng như vậy.

Nhan Giai mệt mỏi xoay người, bỗng nhiên thốt ra một câu, “Chúng mày biết không... hôm nay tao nhìn thấy Cổ Hàng đi giao hàng...”

“Mẹ nó!!! Nam thần đi giao hàng!?”

Toàn bộ phòng 218 chấn động, cầu Nhan Giai nói tí mỉ. Đường Hân suy đoán, “Không phải Giai Giai phát hiện ra chuyện này rồi bị đá kích đến mức nằm chết dí trên giường không dậy nổi đấy chứ?” Niên Khê lắc đầu, “Chắc chắn không phải, với kiểu không phân biệt giàu nghèo của Giai Giai, đi giao hàng có là gì, phát hiện anh là trai bao mới đáng sợ.”

“...” Khê ca mày đừng uy vũ như vậy chứ.

Ninh Tiểu Tiểu đang mãi ăn nghe thấy từ giao hàng lập tức hưng phấn bắn như súng liên thanh, nhà ai ship hàng, có số điện thoại không, có app không, ở gần trường hay ở đâu? Nhan Giai nói với cô ấy tờ rơi thực đơn ở trong túi xách Prada màu trắng của cô, “Tên là ‘Monchhichi* Pizza’ hay là ‘Cookie Pizza’ hay là ‘Pizza kì lạ**’ gì gì ý...”

“Là ‘Kiki Pizza House**’ đó!”

(*Monchhichi: tên con thú nhồi bông ghi âm

**Cả hai tên này đều gồm chữ Kỳ nhưng đồng âm khác nghĩa)

Ninh Tiểu Tiểu đầu đầy vạch đen nhìn tờ thực đơn, nhân tiện nhắc nhở vị nào đó, xin đừng vứt cái túi xách hơn mười nghìn xuống đất được không? “Trên đời tồn tại một thứ gọi là móc treo quần áo, Giai Giai lần sau mày đừng quên nữa được không, cái túi màu trắng của mày bị mày ngược thành màu cháo lòng đến nơi rồi...”

Đừng nói túi xách, cô bị Dung ma ma ngược đến bệnh rồi đây, nhu cầu cấp bách là phải cung cấp động lực. Mà đối với phụ nữ, túi xách trị bách bệnh. Nhan Giai đang muốn đổi cái túi mới, tiết kiệm đủ tiền lương sau đó sẽ mua mua mua... Về sau thực tập ở tổ chuyên đề sẽ không cảm thấy đau khổ nữa, cô đã tìm được động lực cuộc sống rồi! Nhan Giai lập tức từ trên giường bật dậy, vỗ vào đùi “bốp” một phát, “Đúng, mua mua mua! Ăn no mới có sức làm việc! Còn dưa không?”

“Hết rồi.” Đường Hân bỏ miếng cuối cùng vào miệng, thấy Nhan Giai lăm bằm một mình, thật không biết hôm nay đi thực tập bị ai cho uống nhầm thuốc, hay là bị đầu độc “Súp gà cho tâm hồn rồi!”

(*Nguyên văn 心灵鸡汤, tên tiếng anh là Chicken Soup for the Soul, gồm những mẩu truyện ngắn mang ý nghĩa sâu sắc, được coi là món ăn bồi bổ tinh thần.)

“Đói chết mất...” Nhan Giai lại nằm xuống, trở về trạng thái xác chết.

Ninh Tiểu Tiểu cũng kêu đói, Niên Khê và Đường Hân nhìn nhau, ai đó vừa quyết tâm phải giảm cân xong giờ lại kêu đói. Ninh Tiểu Tiểu cầm tờ thực đơn chảy nước miếng... “Wow ~ thiết kế theo kiểu vẽ tay à, giỏi thật, rất có phong cách phương Tây nha, hơn nữa giá Pizza phải chăng, lại còn có cả món ăn mới, chưa kể anh chàng đẹp trai giao hàng đến tận cửa.” Cô vừa lăm nhăm mấy lời vớ vẩn vừa gọi điện thoại.

“Hi~~~” Giọng tay ngoác ngoác thức ăn ngon.

“Alo, xin chào, đây là Kiki Pizza House, xin hỏi bạn cần gì?” Tiếng phổ thông thuần khiết của một chàng trai trẻ tuổi vang lên.

“Tôi muốn một phần Pizza cá ngừ, một phần khoai tây nghiền và khoai tây luộc, bốn cốc nước ép nam việt quất... Thêm một phần món ăn mới, à cả mỹ ống thịt xông khói nữa, cho nhiều nước sốt cà chua và phô mai vào nhé, chỗ các anh có kiểu hấp đúng không, tôi không thích kiểu xào qua loa rồi rắc vài cọng phô mai lên đầu... chẳng có mùi vị gì hết...” Cách Ninh Tiểu Tiểu chọn món ăn khiến người ta không thể nghe tiếp, Niên Khê cầu Đường Hân, Hân mama, có thể lời đứa trẻ này ra chỗ khác, bỏ đói nó ba bốn ngày xem còn dám kén chọn thế không.

Nhưng chàng trai đầu bên kia điện thoại hoàn toàn không hề mất kiên nhẫn. “Được, xin hỏi địa chỉ của tiểu thư là...?”

Sau khi Ninh Tiểu Tiểu báo địa chỉ ký túc xá đại học D, đối phương lập tức nói rằng quá 5 km họ không nhận ship, mà từ đường vành đai số hai phía đông đến đường vành đai số bốn phía bắc đã 15 km rồi, “Xin lỗi, đơn đặt hàng hủy bỏ, mong bạn...”

“Khoan đã, chúng tôi chỉ định người giao hàng là Cố Hàng không được sao?” Ninh Tiểu Tiểu nói xong, lập tức nhận được ánh mắt tán thưởng từ Đường Hân và Niên Khê. Nhan Giai vội vàng treo xuống muốn gạt điện thoại của Tiểu Tiểu, lại bị hai người còn lại bắt tay ngăn cản.

Nhan Giai bắt đầu nghĩ, nhìn Tiểu Tiểu dưới sự bảo vệ của hai bạn cùng phòng đặc ý tiếp tục nói chuyện, sau đó bỏ đi động ra, làm động tác suy, “Nói nhỏ thôi... Cửa hàng này thật sự có Cố Hàng đó, anh ấy đi giao hàng thật đó. Người này còn nói, nếu là bạn học hoặc bạn bè của Cố Hàng thì sẽ được giảm giá hai mươi phần trăm, nhưng mà vẫn không chịu giao.”

Niên Khê đẩy đẩy gọng kính, “Giai Giai, đây là bạn học hay bạn bè của Cố Hàng?”

Ặc... Hình như cái gì cũng không phải, Nhan Giai suy nghĩ, “Đối tượng xem mắt thì tính là gì?”

“...”

Đường Hân thúc giục Tiểu Tiểu nói là Nhan Giai nhờ, xem anh có giao được không.

“Là Nhan Giai muốn gọi đồ ăn, Cố Hàng có thể giao được không?” Tiểu Tiểu chuyển chi tiết lời nói.

“Nhan Giai?” Người đó trầm mặc một hồi, sau đó nhanh chóng từ chối. “Xin lỗi, bất luận là ai, quá 5 km chúng tôi cũng không nhận ship.”

Nhan Giai là ai, Nhan Giai là cái quái gì, có mà cô nàng theo đuổi Hàng soái thì có, cô ta có biết mấy thím office lady trong văn phòng còn quyết tâm ghi trên Weibo là ngồi cạnh ở Kiki House mấy ngày để xin cho bằng được Wechat không, có biết mấy đứa học sinh vì muốn được gặp Hàng soái mà lòi cả bài tập đến đây vừa nhai Pizza vừa làm không, thậm chí ngay cả mấy bác gái năm mươi tuổi cũng tới cửa hỏi, “Này? Quán mấy đứa có một thằng bé đẹp trai lắm, con gái của bác muốn làm quen, tên là gì thế?”

Thôi đi má. Cô nghĩ cô là nữ thần sao? Cô nghĩ cô họ Nhan tên Giai* thì mặt cô cũng phải đẹp chắc? Chẳng lẽ họ Nhan tên Giả thì khuôn mặt cũng phải thuật thẩm mỹ luôn sao, vậy thì ai dám đặt tên là “Nhan Giả” nữa! Nhân viên của Kiki Pizza House Lý Tiểu Bàn cúp điện thoại, chàng trai gốc Bắc Kinh đang định giao ca để xem trận bóng đá của câu lạc bộ Quốc An thì lại thấy người giao hàng kiêm người sáng lập kiêm cổ đông — Cố Hàng dùng một tay đẩy cửa kính, phong trần mặt mũi rót một cốc nước chanh ra uống sạch, chuẩn bị xuống phòng thiết kế dưới mặt đất làm bản phác thảo đồ án tốt nghiệp.

(*Tên Nhan Giai có nghĩa là dung mạo xinh đẹp, Nhan: khuôn mặt, Giai: đẹp)

Trong khi tên Nhan Giả lại là khuôn mặt già.)

Lý Tiểu Bàn ngẫm lại cô gái vừa rồi cũng thú vị, vì thế nhắc với Cố Hàng, “Hàng soái, vừa rồi có một cô gái tên là Nhan Giai gọi anh giao đồ cho cô ta đó, ở tận Đường vành đai số bốn phía bắc thì bố con thằng nào mà đi được chứ!?”

“Nhan Giai?” Chàng trai đang bước cầu thang xuống tầng hầm bỗng nhiên ngừng đầu, dưới ánh đèn chùm lông mi rung rung tạo thành một vệt bóng.

Như có điều suy nghĩ xoay người, bước lên vài bước, mồ hôi trên trán còn chưa kịp lau đi, Cố Hàng cúi đầu nhìn đơn hàng trên ipad, “Cô ấy đặt những thứ này à? Từ bao giờ?”

Về mặt hết sức chăm chú của anh làm Lý Tiểu Bàn ngây người một lúc, bà cô của tôi ơi, bà cô là họ hàng hay ân nhân của Hàng soái vậy!? “Vừa mới xong, có vẻ cô ấy gọi cho ba bốn người ăn, tuy nhiên qua cách nói có thể nhận ra cũng là người sành ăn.”

“Sau này nếu có ai tên Nhan Giai gọi tới thì chuyển thẳng qua cho anh, còn nữa... tất cả đều miễn phí.” Cô Hàng dặn dò xong lại vội vàng gọi điện thoại cho đầu bếp trưởng, sắp đến chín giờ rồi, mà qua chín giờ tới sẽ ngừng dịch vụ giao hàng.

Lý Tiểu Bàn nghe xong lập tức 囧, từ nay về sau khi nhận được điện thoại đặt hàng lời chào hỏi đổi thành như sau: Nếu bạn là bạn học hoặc bạn bè của Hàng soái sẽ được giảm giá hai mươi phần trăm, còn nếu bạn tên Nhan Giai, miễn phí hết, cảm ơn.

Xong rồi, các cô gái trong vòng trăm dặm sắp thi nhau đi đổi tên rồi.

“Cô gái đó... Hàng soái muốn đuổi theo cô ấy sao!?” Lý Tiểu Bàn cũng nhin không được nhiều chuyện.

“Cậu nghĩ nhiều quá rồi.” Không đợi Tiểu Bàn truy hỏi, Cô Hàng đã vút cậu sang một bên, nhanh chóng đi xuống tầng hầm.

Toàn bộ tầng hầm chính là phòng làm việc của anh, đây cũng chính là nơi hoàn thành bản thiết kế cửa hàng Pizza này, đương nhiên thành quả này không phải của duy nhất một mình anh mà còn có sự tham gia của bạn tốt kiêm bạn cùng phòng An Duy. Sinh viên năm ba khoa kiến trúc đại học D có rất nhiều lựa chọn, có người làm việc ở các công ty tư nhân nhận các đơn đặt hàng đơn lẻ, có người làm việc luôn cho thầy hướng dẫn của mình tiện thể hoàn thành đồ án, trong khi có người chọn đi thực tập ở các công ty bất động sản.

Còn những người vừa có tiền vừa có tài lại lựa chọn biến tác phẩm của mình trên giấy tờ thành thực tế. Cô Hàng chính là một trong số đó. Căn phòng một trăm mét vuông này chính là nơi anh thiết kế và thực hiện tác phẩm của mình.

La liệt khắp nơi là các loại mô hình kiến trúc, bản vẽ cad, giấy in, compa thước kẻ eke, bản vẽ bằng tay... Bên cạnh giá sách màu trắng thanh lịch là một bàn công tác đặc lác đặc vài thứ, anh ngồi trên ghế xoay màu đen, tay chống cằm, ánh mắt tìm kiếm một dãy số trên danh bạ điện thoại.

Bạn đang đọc truyện *Từ Nay Về Sau, Cùng Anh Lưu Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Ý Em Là Sắc Đẹp Cũng Vô Dụng, Quan Trọng Là Chất Lượng? 2

Edit: Sabj

Beta: Qin

Bên này Ninh Tiểu Tiểu vẫn đang bùng nổ, Đường vành đai số bốn phía bắc thì làm sao!? Đường vành đai số bốn phía bắc có đại học D của tôi đó! Đường vành đai số bốn phía bắc có Wadaokou* trung tâm vũ trụ đó! Vì sao không chịu ship, vì sao dám cúp điện thoại! A a a! Bữa ăn khuya của tôi! Tôi đang định mở bình rượu nho xạ hương** mà!!!

(*Là một nơi nằm ở quận Haidian Bắc Kinh, là trạm dừng thứ năm của tuyến đường sắt Jingbao nên còn có tên là năm đạo miệng (Ngũ đạo khẩu).

**rượu nho xạ hương (muscat) một loại rượu nho của Pháp.)

“Tiểu Tiểu, mày mua rượu từ bao giờ thế hả? Giấu ở chỗ nào?” Nắm bắt trọng điểm luôn là khả năng của Niên Khê.

“Rượu nho xạ hương nồng độ thấp mà.” Ninh Tiểu Tiểu bắt đầu nói quanh co.

Tiểu Tiểu vô cùng thích rượu vang đỏ, vì vậy đem tất cả những bình rượu quý hơn vàng của mình xếp thành một hàng ngay ngắn trong góc tường ở ký túc xá, tuy nhiên vấn đề là cứ đụng đến rượu là cô lại lên cơn động kinh, vì vậy Niên Khê không thể chịu nổi tàn cuộc sau cơn tàn phá từ trận say rượu của người nào đó, ném hết rượu về miền đất hứa.

Ném một hòn đá khiến cho tầng tầng mặt nước gợn sóng, ký túc xá biến thành chiến trường của Tiểu Tiểu cùng Niên Khê. Đồng chí Đường Hân vô cùng bình tĩnh đeo tai nghe xem phim Mỹ.

Lúc này điện thoại của Nhan Giai vang lên, mà cô lại đang rửa mặt tẩy trang, Tiểu Tiểu nhắc nhở, điện thoại điện thoại! Giai Giai mày có điện thoại!

Từ phòng vệ sinh truyền ra giọng nói mơ hồ của Nhan Giai, “Ai thế? Nếu là mẹ tao thì cúp luôn đi.”

“Không phải, là số lạ, theo đầu số thì là từ Bắc Kinh.”

Vào giờ này còn ai gọi cho cô nữa? Nhan Giai tưởng có ai nhầm số nên bảo Tiểu Tiểu mặc kệ. Niên Khê cảm thấy một mình Tiểu Tiểu đã đủ âm ỉ, nay còn cộng thêm tiếng chuông điện thoại không thể chịu được nên bảo Nhan Giai, cô giúp cô ấy tắt.

“Ừ...” Nhan Giai bôi sữa rửa mặt rồi mát xa.

Tắt ư? Có Hàng nhìn chăm chăm màn hình vài giây rồi gọi lại.

“Giai Giai, để tao tắt hộ mày.”

“Ừ...” Nhan Giai rửa mặt dưới vòi nước.

Lại tắt? Có Hàng thả điện thoại xuống, rồi lại cầm lấy gọi tiếp.

Người này bị thần kinh à? Niên Khê giờ điện thoại trước mặt Nhan Giai, đoán là có người tìm cô. Nhan Giai thấy tay mình đang ướt nên để Niên Khê nghe hộ.

Niên Khê rất khó chịu, “Alo? Ai đó? Tìm Nhan Giai làm gì?” Dáng vẻ hoàn toàn như bạn trai người ta.

“Xin hỏi cô là...?” Giọng nói đầu bên kia dừng một chút, “Là Nhan Giai...?”

“Tôi là Niên Khê.” Ngắn gọn lưu loát là phong cách từ trước đến nay của Khê ca. “Nhan Giai đang rửa mặt, không thể nghe điện thoại, anh có việc gì nói mau.”

Cái tên quả thật như sấm bên tai, người nào đó cũng trả lời ngắn gọn. “Tôi là Có Hàng.”

À — Niên Khê vội vàng bỏ đi động ra làm khẩu hình miệng, “Có — nam — thần —”

Con sâu bắt quái trong người Ninh Tiểu Tiểu lại rục rịch, Đường Hân làm động tác ‘cố lên cung’ với người nào đó: Giai Giai yêu dấu, bọn tao vẫn chờ mong một ngày được đội ngũ bảo vệ mặt giấy củi chào đó, mày biết phải làm gì rồi đấy.

Nhan Giai lau khô nước trên tay rồi vội vàng cầm di động, khẽ hỏi, “Anh tìm tôi có việc gì? Vừa rồi tôi rửa mặt nên không nghe được, xin lỗi.”

“Không phải không nghe mà là tắt thẳng tay.” Người bên kia nghiêm túc sửa lại sai lầm của cô.

Nhan Giai đành phải giải thích, không phải cô cố ý.

Có Hàng à một tiếng lại hỏi, vừa rồi là cô đặt hàng?

“Là Tiểu Tiểu đặt, tuy nhiên tôi cũng muốn ăn, chúng tôi đều đói.”

“Chưa ăn cơm sao?”

“Chưa, không thời gian ăn... Mà bây giờ canteen trong trường cũng hết cơm rồi.”

Bên kia đột nhiên im lặng, Nhan Giai ngừng lại, xa như thể chẳng có cửa hàng nào muốn ship, chắc lát nữa gọi KFC phía đông trường cho nhanh vậy. Còn về cuộc điện thoại đặt hàng, Nhan Giai giải thích, “Chúng tôi không tin anh sẽ đi ship hàng nên chỉ đùa chút thôi, anh đừng tưởng thật. Không ship cũng không sao, lần sau nếu có cơ hội đến khu phía đông tôi sẽ ăn thử.”

Trong phòng làm việc im lặng chỉ nghe thấy tiếng nói chuyện chậm rãi của cô gái trong điện thoại, Có Hàng vươn đầu ngón tay gõ lên mặt bàn, mở miệng, “Cửa hàng của chúng tôi luôn đặc biệt phục vụ thành viên VIP, khoảng cách và thời gian không hạn chế.”

“Cho nên chỉ có cách trở thành thành viên VIP của các anh thì mới được ship sao?”

“Không hẳn, chỉ cần nộp phí từ 500 đến 2000 thì sẽ trở thành các cấp bậc thành viên khác nhau. Mỗi cấp bậc sẽ có khoảng cách giao hàng hạn chế.”

“À... Nghe có vẻ phức tạp.” Đầu tiên phải đăng kí thẻ thành viên, sau đó đến tận cửa hàng nộp phí trị giá hơn 500 để duy trì thẻ điện tử và trả tiền phí Wechat sao? Câu hỏi lớn này không phải của ai khác ngoài Ninh Tiểu Tiểu tham ăn, trong ví cô nàng chất đồng thẻ thành viên của các cửa hàng lớn nhỏ ở Bắc Kinh.

“Rất nhiều người cũng thấy phức tạp, thậm chí còn nghĩ nộp phí trước quá rắc rối, nhưng sau khi chúng tôi để tiểu thị tươi đi giao hàng, số lượng thành viên ở quý thứ nhất đã tăng 50%. Trung bình cứ hai người thì sẽ có một người nộp 500 nhân dân tệ.” Sắc đẹp chính là một trong những nguyên nhân thúc đẩy chị em phụ nữ mọc ví. Điểm ấy ban đầu Có Hàng cũng không biết, nhưng người hợp tác với anh, cũng là bạn cùng phòng kiêm bạn tốt – An Duy, An đại soái ca trung thành với logic này.

Đây là thời đại thị giác lên ngôi, sắc đẹp thúc đẩy tiêu dùng, tiêu dùng lại thúc đẩy sản xuất. Bất kể là trong giới giải trí, trò chơi không gian hai chiều, hay thậm chí cả tiểu thuyết trên internet, có nam chính nào xấu mà được ủng hộ không, mọi người nói đi, sắc đẹp có phải là yếu tố quan trọng thúc đẩy sự tiêu thụ của phụ nữ hay không hả?

Nhan Giai cũng sợ hãi than thờ thế giới này thật vi diệu. “Vậy kể từ khi anh đi giao hàng, số lượng thành viên của quán anh tăng hơn một nửa sao?”

“Tăng không ngừng.”

“...” Có người đi khoe khoang sắc đẹp như anh sao.

“Muốn trở thành thành viên của quán anh không? Nhan Giai?” Cố Hàng liếc nhìn mô hình đèn án tốt nghiệp mới được một nửa, đứng dậy ra khỏi phòng làm việc, xem ra đêm nay phải về trường một chuyến rồi.

Nhan Giai suy nghĩ, “Tôi còn chưa ăn thử nên tạm thời chưa nghĩ đến.”

“Ý em là sắc đẹp cũng vô dụng, quan trọng là chất lượng?”

“Ừ, nếu ăn ngon tôi sẽ ủng hộ quán các anh, còn nhấn Weibo quảng cáo cho bạn bè nữa.”

“Cám ơn.” Khóe môi lơ đãng lộ ra nụ cười yếu ớt, Cố Hàng chú ý bóng đêm ngoài cửa sổ, “Đêm nay mấy giờ em ngủ?”

Mấy giờ ngủ? Anh hỏi cái này làm gì? Nhan Giai trả lời, bình thường khoảng mười giờ, bởi vì sáng sớm ngày mai phải đi thực tập, nếu bị mấy con cú kia rù rê tâm sự đêm khuya thì còn muộn nữa.

Đếm ngược bắt đầu, chỉ còn một tiếng. Cố Hàng liếc mắt nhìn đồng hồ, sai bước vào khu vực bếp, gật gật đầu với đầu bếp trưởng thầy Luru, thầy Luru gật mình ‘Hôm nay tâm trạng ông chủ tốt nhỉ’, lần đầu tiên nhìn thấy diện mạo của ông chủ ông đã từng nghi ngờ chàng trai trẻ tuổi kiêu kì này có thể đưa cửa hàng vào hoạt động không, bởi vì người người nhà nhà Bắc Kinh thi nhau mở quán ăn nhưng mỗi năm cũng nhà nhà người người thi nhau đóng cửa.

Mở cửa gần nửa năm, chẳng những lợi nhuận tốt ngoài dự đoán mà phương thức kinh doanh cũng bắt đầu đa dạng, quả nhiên không thể xem thường ý tưởng cùng quyết tâm của thế hệ 9x. Thầy Luru sau khi nhận được thực đơn ship hàng cuối cùng trong ngày lập tức sắp xếp nhân viên, chỉ là... Thầy Luru nhìn mấy món vị khách kia đặt, hôm nay mấy cậu bé nhân viên nghỉ nên vào giờ cao điểm gọi cơm Hàng soái đích thân ra trận, nhưng bình thường vào giờ này, ông chủ bọn họ đều tự giám mình trong phòng nghiên cứu nghề chính của anh – thiết kế nội thất.

Không ngờ hôm nay Hàng soái lại tự mình chờ ở khu bếp, là sợ quy trình làm việc của họ không đạt chuẩn hóa, hay sợ vấn đề an toàn thực phẩm. Nhìn vị trẻ tuổi này thỉnh thoảng xem đồng hồ, vẻ mặt nghiêm túc đứng chờ khiến thầy Luru không nhận được hỏi đùa, “Là của người thân sao?”

“Không phải.” Đôi mắt trong suốt nhìn lại, tầm mắt dừng trên cái Pizza vừa mới ra lò nóng hổi hấp, chàng trai trả lời, “Là... người đặc biệt.”

Mẫu truyện nhỏ:

Cố Hàng: Không ai để ý việc em đã ăn cơm hay chưa, vậy hãy để anh.

Nhan Giai: Tôi không phải người tham ăn.

Tiểu Tiểu: Cầu ăn cơm cầu đơn đặt hàng miễn phí cầu... ăn Giai Giai.

Niên Khê: Ăn.

Đường Hân: Ăn.

Cố Hàng: Được.

Bạn đang đọc truyện *Từ Nay Về Sau, Cùng Anh Luru Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Tôi Nghĩ Em Thật Gây

Edit: Qin

Beta: Sabj

Vậy tối nay nam thần có ship hàng hay không đây? Mấy vị cô nương đều tròn mắt chờ mong, Nhan Giai nói xa như thế lái xe đến đây cũng phải mất nửa giờ, huống chi bây giờ cũng sắp 9 giờ rồi, không thể yêu cầu vô lý như thế được.”

“Là do Giai Giai này không chịu làm trò dễ thương đấy!” “Cũng không biết làm đáng!” “Lại càng không thể làm nữa!”

Kỹ năng ‘dễ dàng nũng’ mau học đi, phiếu cơm dài hạn không cần lo lắng nữa, mẹ mày cũng không cần phải lo lắng không ai quản mày ăn cơm.

==... Nhan Giai khuyên mọi người nên đi nghỉ ngơi đi, hôm nay cô mệt đến nỗi chỉ muốn tắm rửa cho xong sớm để leo lên giường ngủ một giấc, đáng tiếc Tiểu Tiểu là người đầu tiên không chịu tha cho cô, tám đù chuyện trên trời dưới đất tại sao nam thần lại đi ship hàng chứ? “Giai Giai, đối tượng xem mất lần này của mày cũng thần kỳ quá đấy, mày không thấy thế sao?”

Thực ra Nhan Giai cũng tò mò, khi trông thấy bóng dáng ‘anh trai ship hàng’ của anh trong đầu cô đã nảy ra một loạt dấu chấm hỏi. Nếu anh là sinh viên của đại học D khoa kiến trúc thì năm ba này là một giai đoạn phải lựa chọn quan trọng. Tìm nơi thực tập, chuẩn bị thi nghiên cứu sinh, thi nhân viên công chức, hoặc là đi thi quốc tế, tất cả đều là con đường chính thống. Nhưng vì sao anh lại phải làm nhân viên chuyển phát? Chẳng lẽ sau khi du học về anh muốn trải nghiệm cuộc sống?

Học bá Niên Khê thường không hiểu được ý nghĩa của chuyện làm thêm này, công từ nhà giàu cơm áo chẳng lo vậy mà lại muốn trải nghiệm đời, đi làm một nhân viên bình thường ở quán ăn nhỏ, có thể nhận lại được gì chứ? Ý thức hợp tác tập thể? Hiệu suất ship hàng cao? Hiểu biết tình trạng giao thông của Bắc Kinh? Kể cả để mở rộng mối quan hệ thì nhiều lắm cũng chỉ quen thêm mấy đầu bếp. Loại công việc này thật sự có giá trị sao?

Khê ca đừng có uy vũ khinh bỉ người ta như thế được không? Đường Hân lại phò ra tư thế của Hoa Phi nương nương, thông nào cho các tiểu cô nương để tao cho chúng mày biết nguyên nhân nam thần đi ship hàng. Bạn trai... cũ cũ của cô, cũng xem là một cậu ấm nhà giàu đi, bố mẹ trong nhà đều có thái độ có thể tặng cửa hàng mặt tiền McDonald cho anh ta, vậy mà anh ta cố chấp muốn đến McDonald làm thêm.

“Toàn bộ người nhà anh ta không thể nào lý giải nổi, lúc ấy tao cũng bối rối lắm. Mày biết anh ta nói sao không, anh ta nói tuổi sinh viên mà không đến McDonald làm thêm thì đúng là một sự tiếc nuối, tiếc nuối thanh xuân đấy mày biết không! Tao lúc đó chẳng hiểu anh ta đang nói gì nữa, cái này thì tiếc nuối quái gì chứ? Sau đấy có hôm anh ta vô cùng hứng thú nói với tao thu hoạch làm thêm, còn đặc biệt thần bí nói, bọn mày có biết bước đầu tiên để biết phía trên hamburger có mè hay không thì làm sao không?”

“Thì mở hộp giấy ra xem.” Niên Khê đáp, cái này còn không phải thế sao.

Đường Hân lắc đầu, “Không cần mở hộp giấy, cứ nhìn bên trên nắp hộp có ô lõm nào không là được, nếu có thì là có mè. Bởi vì sẽ có người dị ứng với mè mà. Anh ta nói đây là sự quan tâm có tính nhân văn đẹp nhất, qua đó mới thấy thì ra ngành dịch vụ cũng quan tâm đến các chi tiết nhỏ.”

Niên Khê không nói gì, hẳn là đang chết lặng. Nhan Giai với Tiểu Tiểu gật đầu, cũng cùng nhau chết lặng. Mấy vị công tử nhà giàu đều kiểu “mọi người đều say mỗi ta tỉnh” như vậy ư?

Đường Hân nói, say mê chính là yêu thích một cái gì đó. Say mê trang phục cổ trang, say mê văn nghệ, say mê cổ tích vân vân và mây mây, thế giới vạn vật, bây giờ cũng có say mê phẫu thuật thẩm mỹ mà. Cho dù có bị cả thế giới chế giễu, bạn luôn kiên trì tới cùng, cho dù chỉ là sự yêu thích lên lút... Các cô gái à, đàn ông mà một khi say mê thứ gì đó tất không phải chuyện tốt đẹp gì đâu.

“Nhưng không phải đến cuối cùng thì mày cũng đá anh ta à.” Say mê thì được gì chứ? Niên Khê lại bắt lấy điểm mấu chốt.

Đường Hân trừng mắt nhìn Niên Khê, khi xoay mặt đối diện Nhan Giai thì lại nở nụ cười rất “Hân mama”, cung à, Hân mama đây không phải gương tốt, Cố nam thần không tệ đâu.

“Đặc biệt nam thần có thể thông hành thì lại càng không tệ đúng không?” Nhan Giai đã sớm nhìn thấu tất cả, phát tay bye bye, cô đi tắm đây.

Còn lại mình Ninh Tiểu Tiểu tự biên tự diễn, “Tao thích ăn món ngon, đó cũng là một kiểu ôm mộng mỹ thực.” Tay chống cằm làm ra vẻ kinh ngạc, “Đột nhiên cảm thấy vĩ đại phết!? Chúng mày nghe thử xem, tao cũng có say mê với việc ăn vặt đấy chứ!”

“Được rồi, mày say mê đồ ăn ngon, còn cả rượu ngon nữa.” Niên Khê véo lên khuôn mặt bánh bao của cô, rượu đâu rồi, giấu đi đâu rồi hả. Tiểu Tiểu lại giả vờ khóc lóc, ôm lấy cánh tay Đường Hân cọ cọ, Hân mama của chúng ta, trường ký túc xá của chúng ta, nữ hoàng của chúng ta, cứu mạng với...

Đường Hân bị giọng điệu của Tiểu Tiểu làm cho hai thái dương gật gật, ai cũng biết quảng rượu của Tiểu Tiểu đi cũng như cắt một miếng thịt trên người cô vậy, “Thế này đi, mày đi tìm hiểu hết chuyện của Cố nam thần về đây, chai rượu kia tao sẽ thay mày bảo quản.” Đường Hân cảm thấy điều tra bối cảnh của nam thần mới là cấp bách, ngộ nhờ anh ta thật sự chỉ là một kẻ giao hàng lừa gạt Nhan Giai thì biết làm sao?

Nhưng Niên Khê kiên quyết không đồng ý, “Hân mama mày không thể đưa rượu cho nó được, lần trước nó nôn hết lên giường tao, chỉ số IQ của tao trong tuần đó liên tục xuống âm vô cùng... Thật đáng sợ.”

“Mấy cái giường đơn này nhấp chuột phát là có thể mua cái mới liền, còn thể thông hành thần thánh của trường chúng ta có tu tám kiếp cũng không phải muốn là có trong tay được đâu.” Câu này của Đường Hân khiến Niên Khê miễn cưỡng đồng ý, nhưng nếu có lần sau, giường đơn sẽ do Ninh Tiểu Tiểu phụ trách đặt mua.

Ninh Tiểu Tiểu tỏ vẻ mua giường thôi chứ có cái quần gì đâu, việc điều tra Cố nam thần càng không phải là vấn đề to tát. Chuyện do Tiểu Tiểu cô ra tay thì nửa điểm dấu vết để lại sẽ không bỏ qua. “Bạn cùng câu lạc bộ nhiếp ảnh của Tiểu Vũ cũng học kiến trúc, đợi tí tao gọi điện hỏi.”

Hai vị bạn cùng phòng tuyệt đối tin vào thực lực tám chuyện của Tiểu Tiểu, tổng đà chủ bang bắt quái Ninh Tiểu Tiểu có thể nhớ rõ tên của tất cả sinh viên năm ba khoa báo chí, giúp phòng bên cạnh chuyển phát nhanh cũng có thể giảm từ 12 đồng xuống 8 đồng, thậm chí còn biết con trai của thông gia của giáo viên chủ nhiệm đi học ở trường tiểu học Trung Quan Tam cơ mà.

Tiểu Tiểu liên tục gọi n cuộc điện thoại, chỉnh lý lại đủ thông tin của người qua đường, anti hay fans, tổng kết kết quả điều tra như sau.

Phiên bản chính thức: Là sinh viên năm ba đại học D, chuyên ngành thiết kế nội thất, từng nhận được vô số học bổng, đạt được giải thưởng sinh viên kiến trúc thiết kế quốc tế UIA*, nghỉ hè năm ngoái đến đại học F của Mỹ trao đổi một năm, sau khi về nước xin tiền vốn gây dựng sự nghiệp mà tham gia hạng mục khởi nghiệp lần thứ 100 của đại học D. Kết luận: Học bá, học bá trâu bò.

(*Giải thưởng UIA là một giải thưởng công nhận các chuyên gia có tài năng, hay những hành động có tầm ảnh hưởng quốc tế trong một khía cạnh cụ thể của ngành kiến trúc.)

Phiên bản dân gian: ‘Hoa trên núi cao của khoa kiến trúc, cao phú soái của khoa kiến trúc, mỹ nam núi băng của khoa kiến trúc’, ‘học bá rất đẹp trai, học bá không bao giờ chửi tui’, ‘anh ấy có một anh bạn đẹp trai lắm – Cố Hàng với An Duy đều là hai đại nam thần của khoa kiến trúc đó’, ‘mẹ là bạn học tôn quý của hiệu trưởng, ngày kỉ niệm thành lập trường còn đại diện cho sinh viên phát biểu’, ‘nữ sinh thầm mến anh ấy nhiều lắm, nhưng ít người dám tỏ tình, nam thần mà, rất chi là xa cách’. Kết luận: Nam thần, nam thần lạnh lùng.

“Hôm kỉ niệm thành lập trường anh ấy có lên sân khấu phát biểu há?” Lúc ấy Niên Khê là tình nguyện viên của đội báo chí, nhưng một chút ấn tượng cũng không hề có. “Lúc anh ấy đang phát biểu trên bục, Giai Giai ở đâu?”

“Hình như là ngồi ở dưới sửa soạn tóc tai thì phải.” Đường Hân đoán.

Tiểu Tiểu nhún vai, “Dù sao kỉ niệm thành lập trường tao cũng trốn, được nghỉ ba ngày cơ mà, cơ hội tốt thế đương nhiên phải ra ngoài du lịch rồi.”

Lúc này Nhan Giai từ phòng rửa mặt đi ra, kéo khăn ướt phủ trên đầu vén lên, “Tự dưng bọn mày nhắc đến kỉ niệm thành lập trường làm gì thế?”

Ba vị cùng phòng lòng hiểu mà không nói, nghe nói kỉ niệm thành lập trường năm nay sẽ mời một minh tinh đến hát, cho nên nhớ lại hồi năm ngoái chúng ta đang làm gì ấy mà. Nhan Giai cố gắng nhớ lại, kỉ niệm thành lập trường năm ngoái cô ở trong ký túc xá ngủ li bì, mấy ngày nghỉ không phải lên lớp đương nhiên là ngủ rồi. Mấy người kia ngẫm lại, chuyện này xác thực rất hợp với phong cách của Nhan Giai.

Học bá được vạn con mắt nhìn chăm chú đứng trên bục phát biểu, còn Giai Giai lại ôm chăn ngủ ngon, hai người này do cha mẹ thúc đẩy mới quen nhau, cái thứ duyên phận này cũng thật là... Ba người đồng loạt buông tiếng thở dài, Nhan Giai không hiểu sao mình chỉ mới đi tắm phát mà khi quay trở ra thì ba con quỷ này lại tâm sự nặng nề như thế.

“Giai Giai, mày cảm thấy Cố nam thần đối với mày ra sao? Có lạnh lùng không? Có để ý đến chuyện của mày không?” Từ lúc Tiểu Tiểu nghe được tin thì cảm thấy tính cách của nam thần không được tốt cho lắm, Giai Giai của chúng mình đương nhiên phải tìm một anh chàng ấm áp rồi. Ở cùng với một cha nội núi băng, mệt lắm đó.

Nhan Giai lau tóc, nghĩ lại những gì anh đối xử với cô, dường như không thể nói là lạnh lùng được. Ấn tượng đầu tiên là nói không nhiều lắm, tiếp xúc hai ba lần thì... “Không lạnh lùng đâu, cũng không phải không để ý đến tao, nói chuyện cũng bình thường.”

Đường Hân vội vàng nháy mắt ra dấu, yên tâm, nam thần đối với mọi người trừ Giai Giai ra thì lạnh lùng thôi. Tiểu Tiểu làm một dấu tay ra vẻ đã biết, lại hỏi tiếp Nhan Giai, cô cảm giác gì với Cố Hàng không, rung động? Thờ ơ? Hay là... Đến mặt cũng không nhớ rõ?

Trả lời cô chỉ có tiếng ro ro của máy sấy.

Sau khi Nhan Giai tắm xong sẽ tiến vào một không gian khác, trong không gian này chỉ có mình cô chìm đắm. Đầu tiên, cô sẽ bôi một lớp mỏng kem nha đam lên mặt, sau đó mới sấy tóc, ‘bí tịch sắc đẹp – bước thứ nhất’ của Nhan Giai, máy sấy cũng có tia bức xạ đấy...

Sau khi sấy khô tóc thì thoa dầu dưỡng tóc A để giảm bớt độ khô cứng, rồi sau đó bôi body lotion Jill Stuart khiến cả căn phòng ngập tràn mùi hương của trái cây và hoa tươi, sau đó duỗi chân gác trên bàn bộp bộp xoa kem LV, massage ở chân xong thì lại bắt đầu ở cổ, ‘bí tịch sắc đẹp – bước thứ hai’ của Nhan Giai, cổ của phụ nữ là nơi duy nhất bán đứng tuổi của họ, cho dù có trang điểm cỡ nào thì cũng chỉ ở mặt, còn cổ không thể nào chỉnh được.

Sau khi đã hoàn thành massage thì lại xoa thêm một lớp tinh thể giảm mỡ Clarins Quý Đồ khắp toàn hông, xoa lui rồi lại xoa tới... Bất luận là ai cũng không hiểu vì sao cô phải tự ngược như thế.

Đây mới chỉ là bước đầu thôi nhé, mấu chốt là massage hệ bạch huyết phía sau, ‘bí tịch sắc đẹp – bước thứ ba’ của Nhan Giai, thái độ hệ bạch huyết đối với con gái mà nói còn quan trọng như di cã vậy, cho nên luôn kiên trì massage dẫn lưu hệ bạch huyết, đặc biệt sau khi tắm rửa lại đem mấy viên bi thép nhỏ xát qua xát lại một vòng, cuối cùng im lặng đắp mặt nạ dưỡng... Vào lúc này không có ai quấy rầy cô tiến hành công việc chăm sóc.

Tựa như Niên Khê từng nói, Nhan Giai tắm rửa xong giống như nhìn lại cả cuộc đời vậy, cảm giác toàn thân từ trên xuống dưới đều xấu, thiếu chăm sóc. Cho nên Nhan Giai cứ như thế mà chăm sóc cho đến khi không còn chút tỳ vết, bên hông không hề có chút sẹo lồi, làn da trắng nõn mịn như sữa như có thể tan chảy mới thôi.

Mà bước đắp mặt nạ cuối cùng, cũng là thời khắc quan trọng nhất trong đời Nhan Giai. Chỉ sợ dù hôm đó có là tận thế đi chăng nữa, cô cũng phải đắp mặt nạ cho bằng được. Hôm nay cô đề cử mặt nạ với câu nói là: “Mặt nạ Kracie acid uric xài tốt y như giới thiệu vậy, thần khí tuyệt vời cấp nước kịp lúc.”

Tình yêu của Nhan Giai dành cho mặt nạ cứ như có trước khi được sinh ra, là một loại tín niệm đến cổ chấp. Cô đã dùng qua rất nhiều loại mặt nạ, từ mặt nạ lột mụn, mặt nạ dưỡng ẩm, mặt nạ ngủ, cho đến mặt nạ bùn và mặt nạ tẩy da chết... Dù loại mẫu mã kiểu dáng, dùng xong cảm thấy tốt sẽ lập tức giới thiệu với bạn bè. Chính vì vậy bây giờ cô đang phân phát mặt nạ Kracie cho mọi người. Niên Khê nói, sau này nhớ lại bốn năm đại học món đồ nhận được nhiều nhất là gì, có lẽ đó chính là mặt nạ của Nhan đại gia tặng.

Nhan Giai không chỉ tặng mặt nạ, mà còn luôn miệng hỏi, mặt nạ dùng thế nào, hiệu quả cao không? Trình độ yêu thích mặt nạ đã được đẩy lên cao ngất đến nỗi có lần cô quay về Bắc Kinh trong đêm từ Hàn Quốc, đến chỗ cửa hàng miễn thuế mua không ít mặt nạ dưỡng chất óc sên It's Skin, cảm tâm can bảo bối trong tay chỉ muốn ngay lập tức dùng thử, nhưng ở trên máy bay mà đắp mặt nạ thì cũng thốn quá rồi. .

“Có liên quan gì đâu, còn có người gọi đầu trên máy bay cơ mà.” Tiểu Tiểu nói, nếu mày cảm thấy mặt nạ thì tao sẽ thêm thịt lên mặt cho mày. Cô lại hỏi Đường Hân có muốn thử không, Đường Hân nói, bọn mày cứ đi thuyết phục Khê ca đi đã, cô chèn vào cũng không muộn.

Niên Khê nhìn hai gương mặt tràn đầy mong chờ, không hề nói gì, thật sự là tìm đường chết mà... “Đối với đám con gái chuyên quấy phá như bọn mày, tao chỉ muốn nói, mang tao cùng quấy* đi.”

(*Từ gốc là Zou 作, theo tiếng lóng Thượng Hải dùng để chỉ những cô gái không an phận thủ thường, không biết lượng sức mình, tùy hứng lại còn luôn đi gây chuyện, không phải là lời khen ngợi nhưng cũng không hẳn là xấu.)

Ở bên cậu tao nhã xinh đẹp, mà ở bên cậu cũng rất động kinh rất quấy – Đây chính là khuê mật. Thế là trên máy bay bốn người nằm dài ra như xác chết đắp mặt nạ, mặc kệ các chị em tiếp viên hàng không đi qua mặt đầy dài đen, tuổi trẻ nếu không quấy thì sau này chẳng có cơ hội để quấy đâu.

Dưới sự đốc thúc của mỹ nữ ba trong một xinh đẹp skin care trang phục, độ cảm nhận với làn da, trình độ phối màu, style ăn mặc của các cô nương trong phòng ký túc xá cũng đã bay vọt lên một cấp mới. Tiểu Tiểu thường nói, nếu không gặp được Giai Giai, cô có thể vẫn còn là một cô gái lười thôi lếch thếch, cảm ơn Giai Giai đã tiến cử dùng dầu hoa anh thảo điều tiết nội tiết rất tốt, không còn phải kháng chiến trường kỳ với lũ mụn thích khám phá thế giới nữa.

Trong những buổi hội nghị bàn tròn, thường Nhan Giai sẽ chia sẻ áo quần giày dép với trang sức của cô, mỗi lần đi du lịch nước ngoài về đều chia cho mọi người mỹ phẩm chăm sóc da mới nhất, đi ra ngoài dạo phố tìm Nhan Giai cô sẽ đồng ý không do dự, tận tâm tận lực tư vấn.

Tiểu Tiểu nói Nhan Giai mãi mãi là nữ thần của phòng 218, cũng là khuê mật xinh đẹp tri kỷ nhất của cô. Sau khi gặp được Nhan Giai mới biết thì ra trên thế gian này vẫn còn tồn tại kiểu con gái như thế, hoàn hảo đến độ muốn người ta bắc thang lên ép ông trời, cầu ông nhất định phải đối tốt với cô.

“Ông trời đối với Giai Giai tốt quá rồi, tốt đến mức tao phải ghen tị với nó, cho đến bây giờ chưa từng nổi mụn, ăn nhiều cũng không mập, da trắng như trứng gà bóc, da mặt bóng loáng sáng sủa nhìn không thấy chút lỗ chân lông nào... Hâm mộ quá đi.” Đường Hân đang tháo mặt nạ Nhan Giai tặng cô lần trước xuống nên lúc nói có hơi ập ụp.

Bạn đang đọc truyện *Từ Nay Về Sau, Cùng Anh Lưu Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Tôi Nghĩ Em Thật Gây 2

Edit: Qín

Beta: Sabj

Kèm theo tiếng nói chuyện của Niên Khê và Tiểu Tiểu một giọng nói buồn bực mà không giận nổi vang lên- đến lúc mọi người cùng nhau đắp mặt nạ rồi. Nhan Giai thân là kẻ cuồng mặt nạ, nhắc nhở mọi người không được nói chuyện, cẩn thận có nếp nhăn đấy.

Cái miệng của Tiểu Tiểu mãi chẳng thể nào quản nổi. “Giai Giai, sau này mày nhất định sẽ tìm được một anh người yêu rất tốt, nếu không phải là Cố nam thần thì cũng là một chàng trai tuyệt vời. Ông trời nhất định sẽ vô cùng tốt với mày.”

Tốt vô cùng? Nhan Giai im lặng trong chốc lát, “Nhưng có đôi khi tao cảm thấy ông trời đối tốt với tao như thế, vậy tao nên báo đáp lại như thế nào cho ông ấy đây?”

“Báo đáp tốt nhất chính là sống thật tốt với lòng biết ơn.” Nữ hoàng Đường Hân chúc Tiểu Nhan của cô cả đời này luôn luôn xinh đẹp.

Niên Khê thờ dài, “Bọn mày đúng là đồ lập dị...”

“Lập dị thì sao chứ. Giống tao đây, như tao đây, sống với tâm hồn chỉ hướng về ăn uống thôi.” Ninh Tiểu Tiểu nói, tao là ăn vặt tao kiêu ngạo.

Đường Hân bắt đầu đi nói, “Tiểu Tiểu mày có thể có tiền đồ hơn nữa được không?”

Ninh Tiểu Tiểu ai da lác đầu, “Ba tình yêu lớn nhất của đời tao chính là đồ ngon rượu ngon và Hà Vũ Triết. Hạnh phúc lớn nhất của tao đó chính là cắn rộp một phát vào đồ ăn, tràn đầy khoang miệng, lướt qua đường ruột, cuối cùng biến thành shi, ha ha ha ha ha, thời gian dễ chịu nhất trong ngày chính là sau khi đi ị liền mở cửa sổ đón ánh nắng vào phòng, a là là là la~.”

“Nghe mày miêu tả thật đúng buồn nôn.” Cả người Niên Khê nổi da gà.

Đường Hân trợn mắt, “Hết thấy đói luôn...”

Nhan Giai cũng đồng ý, “Tao cũng không đói...”

Ba người đối với đợt tấn công bản thủ của Ninh Tiểu Tiển đều giơ tay xin hàng, bọn tao không ai đói bụng hết...

“Này, bọn mày...” Tiểu Tiểu đang nói thì điện thoại của Nhan Giai vang lên, thúc giục Giai Giai mau đi xuống nghe điện thoại. Nhan Giai nấn nỉ, cô đang đắp mặt nạ mà, lát nữa đắp xong cô gọi lại cho người ta là được chứ gì?

Một lát sau, điện thoại lại vang lên.

“Giai Giai!!! Đã ba lần rồi đấy!!! Nếu không nghe điện thoại thì Niên Khê sẽ vật vai mày đấy!!!” Tập thể 218 điên cuồng hét lên.

Nhan Giai đành phải đi xuống nghe điện thoại, mang theo vẻ mệt mỏi nhấc máy, không ngờ ở đầu dây lại như suối núi gió mát, là giọng của anh, “Alo, tôi đã đến dưới ký túc xá của em rồi, em xuống nhận cơm đi.”

“Cái gì? Cố Hàng anh ở đâu?” Nhan Giai không tin chạy vọt đến trước cửa sổ, kéo rèm che cửa ra, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy một chiếc xe thể thao màu trắng dừng dưới đèn đường, anh đứng bên cạnh xe, cầm điện thoại vẫy vẫy với cô.

Thì ra là cửa sổ thứ ba ở tầng hai. Ánh mắt Cố Hàng dừng trên cửa sổ lộ ra ánh đèn ấm áp, đứng nơi đây là cô với mái tóc dài xõa xuống vai, anh khẽ cười, chào buổi tối, khách VIP của anh.

Lúc này trong phòng 218 đều phát ra tiếng kêu sợ hãi, Giai Giai!!! Nam thần như thế mày gả cho anh ấy đi!!!

Tiểu Tiểu lại càng kích động bỏ dậy, lên đến sau Giai Giai nhìn bóng dáng nam thần ở dưới, woa nhỏ vào! Đại soái ca chân dài hợp với xe thể thao, máu mũi ối máu mũi, Khê ca mau đưa khăn cho tao lau máu mũi cái coi...

Đường Hân từ từ đưa mắt nhìn Tiểu Tiểu, “Đừng diễn nữa Tiểu Tiểu, hôm qua mày còn nói với tao, mặt bên của Vũ Triết nhà mày còn đẹp hơn Đại Vệ...”

“Phụt...” Niên Khê không phúc hậu cười thành tiếng.

Tiểu Tiểu trừng mắt nhìn hai đứa này, dồn hết khí lực đẩy Nhan Giai ra khỏi cửa, “Mặc kệ mặt nạ của mày đi, nhanh xuống lấy pizza coi, tao đói lắm rồi Giai Giai!!!”

“Còn chưa đến giờ mà...” Nhan Giai với tấm lòng son sắt chỉ vào mặt nạ trên mặt.

Đối với con gái mà nói, không thể dứt bỏ tình yêu được, mặt nạ còn chưa đắp đủ năm phút mà.

Nhan Giai áp ứng giải thích với Cố Hàng ở đầu dây, “Xin lỗi anh... Mặt nạ của tôi còn phải mười phút nữa mới đủ... Anh có thể đợi mười phút nữa không, xin lỗi, tôi không muốn rửa mặt, thời gian vẫn chưa đủ... Rất rất... rất xin lỗi...”

Đầu bên kia im lặng không lên tiếng, Nhan Giai nghĩ, “Nếu không để Tiểu Tiểu xuống lấy nhé, là nó đặt, mặt nạ của nó...” Liếc nhìn Tiểu Tiểu một cái, “Ờ, nó cũng chưa rửa mặt, à Niên Khê xong rồi nè, nếu không để Niên Khê xuống lấy nhé?”

“...”

Cho nên mà nói, thế giới của con gái anh không bao giờ hiểu nổi. Cố Hàng nghe thấy âm thanh cãi nhau ầm ĩ ở bên kia, bất đắc dĩ đưa tay cào mớ tóc trước trán, để lộ ra cái trán anh tuấn, “Tôi không để ý nếu em đem theo mặt nạ xuống gặp anh đâu.”

“...” Nhưng mà tôi để ý đấy!!! Nhan Giai đâu muốn nửa đêm ra ngoài giả vờ làm nữ quý chứ.

“Giai Giai! Mày cứ tiếp tục khó chịu rồi quái gở như vậy nữa đi! Mặt nạ chỉ là cái có, thật ra mày đang xấu hổ chứ gì!” Ninh Tiểu Tiểu vì bữa ăn đêm của cô đành tung ra đủ loại thủ đoạn vừa đâm vừa xoa, nhất định phải ép Giai Giai đi xuống lấy pizza.

Nhan Giai nhìn Niên Khê cầu cứu, nhưng Niên Khê lại gạt lên, “Mày muốn để nam thần dùng pizza dán lên mặt tao sao? Người anh ấy muốn gặp chính là mày đấy!!!”

“Chep, không có việc gì mà buổi tối khuya thế rồi còn lái xe đường dài đến đây đưa đồ ăn cho mày, mày cho là nam thần chấp mặt sao? Cứ xem là nam thần chấp mặt đi, nhưng người như thế cũng là vì mày, nên anh ấy mới có thể như thế! Có thể tùy hứng!” Đường Hân cực không bình tĩnh đề đầu Nhan Giai xuống, “Mày đứng là đứa ngu ngốc, đồ đầu gỗ!”

Nhan Giai sờ đầu bị đề, cầu xin tha thứ nói, được được được, tao đi xuống là được chứ gì.

Vội vàng xỏ dép lê đi ra ngoài, lại loẹt quẹt quay về, lầm bầm nói ‘còn chưa rửa sạch mặt nạ nữa’, thế là vội chạy đi rửa rồi lao ra ngoài... Nhưng rồi lại quay trở lại, đối mặt với ba khuôn mặt tựa diêm la trong phòng, lại lầm bầm nói, “Áo khoác, tao lấy áo khoác.”

Đường Hân cầm lấy áo khoác denim Only của Tiểu Tiểu ném cho cô để áo gió BF choàng lên áo ngủ hình gấu con, Nhan Giai cứ thế mà vác mặt mộc

mới đắp mặt nạ có được nửa thời gian đi xuống...

“Này, nó ngốc như thế, xuống dưới không có việc gì đấy chứ?” Niên Khê quay đầu lo lắng hỏi.

Đường Hân đột nhiên mỉm cười tà ác, “Đương nhiên có việc là hay nhất.”

“Chúc Giai Giai đêm nay không trở lại nhé.” Tiểu Tiểu vừa nói xong liền bị Niên Khê phi nhỏ, nó không về, pizza làm sao đến lượt chúng ta ăn đây?!

“Giai Giai! Vậy mày mau quay về nhanh đây! Đói quá đi!!!”

Trong tòa nhà cứ quanh quẩn tiếng kêu thảm thiết như lợn chọc tiết của Ninh Tiểu Tiểu, Nhan Giai đứng dưới lầu cẩn thận gài lại cúc áo khoác, có tật giật mình né tránh tầm mắt của di quản lý ký túc xá, lén lút chuồn ra ngoài. Chứa tôi lớn thế này rồi mà đây vẫn là lần đầu tiên cô đi gặp con trai vào giữa đêm khuya khoắt. Trong lòng cô đập thình thịch, vừa hồi hộp lại vừa chờ mong.

Thế là Cố Hằng đứng dưới ký túc xá thấy cảnh tượng như thế này, vấy ngửi rộng thùng thình bọc lấy đôi chân nhỏ của cô gái, mép váy bị gió thổi lên, mái tóc dường như mới gội xong, ở dưới ánh sáng đèn đường hắt lên một tầng sáng dịu dàng, nếu cô không làm bộ dạng như trộm xuất hiện trước mặt anh thì còn tốt hơn.

Cố Hằng không tự giác nhếch khóe môi, anh không phải người thích cười, có khi sẽ bị bạn bè nói là lạnh lùng, nhưng mỗi lần trông thấy dáng vẻ của cô không hiểu sao lại cứ bật cười. Có lẽ chỉ riêng đối với cô, anh không thể lạnh lùng được...

“Mặt nạ xong rồi?” Nhìn chằm chằm mấy giọt nước còn đọng trên mặt cô, Cố Hằng giơ tay lên, lấy tay dè chặt sống mũi, giống như muốn nhìn kĩ dáng vẻ bây giờ của cô.

Nhan Giai phát hiện anh nhìn thẳng mình như vậy khiến cô mất tự nhiên ôm mặt lại, sao lại kỳ quái thế chứ? Không lẽ bây giờ xấu lắm sao? Sở hữu khuôn mặt được khen nhiều năm qua lần đầu tiên cô cảm thấy không tự tin. Cô cúi thấp đầu, lặng lẽ vuốt lại mớ tóc mái, cực lực muốn che khuất khuôn mặt mình đi.

Cố Hằng im lặng, thản nhiên nhìn cô không được tự nhiên như thế...

Trong chớp mắt phá tan bầu không khí im lặng là tiếng rọt rọt từ bụng người nào đó phát ra. Cố Hằng buồn cười hỏi, “Em đói bụng bao lâu rồi? Chưa ăn trưa sao?”

“Mới ăn sô cô la M&M của anh thôi.” Nhan Giai mấp máy miệng, nhận lấy pizza trong tay Cố Hằng, đồ uống, khoai tây lưới, khoai tây nghiền... Còn cả cánh gà nướng than, kem bơ phủ dâu tây, sandwich thịt hun khói, năm ly sữa chua... “À, còn cả Applepai nữa, vị cũng không tệ đâu, là đầu bếp Matt của Ý mới nghiên cứu, còn chưa tung ra thị trường đâu, em là người đầu tiên ăn thử đây...”

Anh cúi đầu, chuyên tâm nhét thức ăn vào tay cô không ngừng. Nhan Giai không ngừng nói, cảm ơn, đủ rồi anh, cảm ơn nhé, a còn nữa sao? Cảm ơn, đủ rồi đủ rồi... Thật là. “Một mình tôi không cảm nhận nổi thế này đâu.”

“Là là là, còn có tao giúp mày cầm nha~” Đột nhiên Ninh Tiểu Tiểu từ phía sau Nhan Giai xông lên, cũng mở miệng chào hỏi đại khái, “Hi, em là bạn cùng phòng của Giai Giai, Tiểu Tiểu.”

Cố Hằng à một tiếng, trong chớp mắt lạnh đi tám độ nói, “Xin chào.”

Không nói gì nữa... Ờ... Nhan Giai với Tiểu Tiểu đồng thời cảm thấy không khí đông cứng xấu hổ.

Nhưng đối với Ninh Tiểu Tiểu luôn thân thiết với người khác thì lại không hề thấy áp lực gì. Cô giúp Nhan Giai cầm lấy đồ ăn, lại cười hi hi hỏi Cố Hằng, “Nếu em cho anh biết một bí mật quan trọng nhất của Nhan Giai, sau này em đến quán của anh có thể được ưu đãi hai mươi phần trăm không?”

Trong đôi mắt lạnh lùng bỗng chợt lóe, Cố Hằng gật đầu, “Có thể cân nhắc.”

Đột nhiên Nhan Giai cảm thấy lo lắng, cầu mong Tiểu Tiểu không có nói bậy. Ninh Tiểu Tiểu khuyên cô bình tĩnh, cô chỉ nói sự thật thôi. “Mỗi lần Giai Giai tắm xong đều không mặc bra đâu, mà tối nay nó vừa tắm xong...” Nói xong lại nở nụ cười thâm ý “anh biết đấy” với người nào đó.

“Tiểu Tiểu!” Nhan Giai xấu hổ mặt đỏ bừng, lại không dám nhìn xem tầm mắt của ai đó rồi cuộc đang nhìn đến đâu.

Việc còn con này đôi lấy giảm giá hai mươi phần trăm luôn đó~ Ninh Tiểu Tiểu đặc biệt vô tình đẩy Nhan Giai một phát, Nhan Giai còn chưa kịp phản ứng thì cả người đã bỏ nhào về phía trước, còn đối phương cũng bất ngờ mà đón lấy cô, bộ ngực mềm mại phía trước cứ vậy mà dán sát vào người anh...

Một mùi hương hoa xông vào mũi, là mùi cô vừa tắm xong. Mùi sữa tắm nhàn nhạt, Cố Hằng khẽ ngửi lấy mùi hương tỏa ra trên tác da thịt của cô, một lúc lâu sau mới biết đó là mùi Jill Stuart hoa trắng, mang theo hơi thở tươi mát như nàng công chúa trong mộng ảo, sự thanh tĩnh đẹp đẽ ấy im lặng bao lấy anh, mái tóc dài mềm mượt của cô khẽ lướt qua cánh tay anh, khiến anh rung động trong chớp mắt.

Tim của anh, rối loạn rồi.

Rối loạn rối loạn, nhịp tim của cô đập thình thịch như có chú nai nhỏ chạy loạn trong đó, gần như chạm đến cả cổ họng. Tay cũng không biết phải nắm

thứ gì, Nhan Giai đem mặt chôn trong tóc, mặt nóng đến nỗi không dám ngẩng đầu lên, miệng chỉ lo lặp đi lặp lại một từ: Rất xin lỗi rất xin lỗi rất xin lỗi...

“Em xin lỗi tôi cái gì?” Ho nhẹ một tiếng, anh cười mà không nói.

“Hà?” Nhan Giai hoảng hốt ngẩng đầu lên, phát hiện mình đang nắm chặt áo của Cố Hàng, vội vàng lấy tay che hai má, mặt nhát định đỏ như đất khi rồi. Bỗng có chút ừ rừ lại thẹn thùng không biết nói gì, ông trời ơi, cứu mạng với, xấu hổ đến nỗi muốn chui xuống đất rồi.

“Đừng nghe Tiểu Tiểu nói bậy... Tôi...” Chuyện có mặt bra hay không, cô cúi đầu nói không nên lời.

“Cô ấy không nói bậy.”

“Gi cơ?”

“Sự thật là thế mà.” Ngữ khí khẳng định, người nào đó lơ đãng đâm dao đến, vừa rồi đã tự mình kiểm tra qua rồi.

“...” Nhan Giai đã xấu hổ đến mức muốn xui trong hố dưới đất.

Về mặt Cố Hàng quan tâm, như có suy nghĩ nói, “Tôi thấy em thật gầy.”

Lại tiếp tục đâm thêm nhát nữa. Nhan Giai đã bỏ mình, đầu vẫn cúi thấp, không dám nhúc nhích.

“Em cúi đầu tìm gì thế?” Chiếc bóng của chàng trai bị ánh đèn kéo dài, nơi đó cất giấu tiểu quái thú sao?

“Không, không có gì hết... Thật có lỗi vừa rồi...” Nhan Giai nhìn chằm chằm hai đầu ngón chân của mình, muốn giải thích rõ ràng, lại chột nghe giọng nói dịu dàng của anh, “... Em không cần xin lỗi.”

“Ho?” Cô giật mình ngẩng đầu, hai mắt anh cũng đúng lúc đang tìm kiếm mắt cô, bốn mắt nhìn nhau, như cá gặp hồ nước, khẽ nhìn thoáng qua, là gọn sóng trong suốt.

Bùm.

Bùm.

Tiếng tim đập liên hồi.

Nảy lên.

Lại nảy xuống.

Cô hoảng hốt cúi đầu, anh im lặng chuyển tầm mắt, gió đêm thổi bay mép váy cô, anh đang nhìn những ngôi sao nhỏ, cô ngưng ngưng tựa như đóa hoa, ánh mắt của anh lại giống đã thú dịu dàng, trong suốt mà cố chấp.

Mười nghìn hành tinh nhấp nháy trong vũ trụ, trên tầng khí quyển cao chín mươi nghìn feet vẽ ra hình dạng đám mây, mà trái tim của ai đó đang vẽ nơi mặt trăng chân trời, nụ cười khẽ nhếch lên.

Không cần giải thích với anh, đồ ngốc.

Mẫu truyện nhỏ:

Đường Hân: 34D quả nhiên không phải là độn...

Niên Khê: Giờ thi thành đơn đặt hàng miễn phí rồi ha.

Nhan Giai: Lòng tự trọng chúng mày đâu mất rồi hả?

Tiểu Tiểu: Lòng tự trọng có ăn được không?

Bạn đang đọc truyện *Từ Nay Về Sau, Cùng Anh Lưu Luyến* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Tối Nay Chúng Ta Cùng Đi Ăn Nhé, Được Không?

Edit: Bống Sabj

Beta: Qin

Ninh Tiểu Tiểu cầm Pizza trở về, cười như tên trộm miêu tả lại tình huống hai người gặp mặt cho lũ cùng phòng nghe, có triển vọng có triển vọng, hai người này có triển vọng. Ba cô gái im lặng trao đổi ánh mắt, sau đó đồng loạt nở nụ cười xảo trá, hồ hồ, lấy ngực báo đáp, một phát bắn trúng bia!

Vỗ tay vỗ tay, Tiểu Tiểu thật giỏi. Ba người hưng phấn xắn tay áo gặm cánh gà, uống nước trái cây, nhở xương gà càn quét khoai lười càn quét món điểm tâm ngọt, phát hiện hương vị ngon đến mức muốn bùng cháy thì lại nhanh chóng mò đi động post weibo quảng cáo cho bạn bè:

–“Pizza tuyệt quá trời, cánh gà nướng ngon không cần bàn, khiến một người yêu ăn uống như tôi hạnh phúc muốn khóc QAQ”

–“Cho hẳn 5 sao luôn, anh ship hàng đẹp trai đến mức nứt cả hình*.”

(*vào một ngày đẹp trời, QQ bên Trung Quốc đột nhiên không thể gửi được hình ảnh mà chỉ hiện một tấm hình bị nứt. Từ đó trên Weibo có câu chào quen thuộc: “Hôm nay bạn bị nứt hình nào?”)

–“Ngon cực.”

Sau khi càn quét đồng đồ ăn, ba vị bạn cùng phòng kiêm khuê mật cho Cố nam thần 80 điểm, 20 điểm còn lại, phụ thuộc vào cảm nghĩ sau này của Giai Giai về phurong diện nào đó của anh chứ còn gì nữa.

“Mẹ Giai Giai chọn được con rể quá chuẩn, đáng tiếc với sợi thần kinh còn to hơn cả chân của Giai Giai, chờ nó thông suốt không biết đến đời nào.” Đường Hân vớt tờ khăn giấy xuống vỗ bàn một cái, “Giai Giai không có kinh nghiệm, nhưng Giai Giai có chúng ta.”

Niên Khê chùi vết mỡ dính bên miệng, “Ồi chào! Hân mama mày định làm tổ trưởng đội bảo vệ tình yêu cho Giai Giai đấy à?”

Chuyên gia tình yêu phòng 218, nữ hoàng đại nhân Đường Hân tạo dáng ‘Bàn cung ra tay là gạo xay ra cám’, rồi vèo một cái biến ra một cái bảng đen và một cái thước dài, đường hoàng bước lên bục giảng như chị đại. Chương trình Voice* bắt đầu, chủ đề hôm nay là phải làm sao để giúp đỡ nam thần ốm được Giai Giai về nhà.

(*Voice (tên tiếng Trung 开讲啦) là chương trình lớp học mở đầu tiên của Trung Quốc do kênh CCTV1 và Focus Media đồng sản xuất. Mỗi số phát sóng sẽ mời một người nổi tiếng chia sẻ những câu chuyện về cuộc sống và tình cảm, đồng thời cũng thảo luận những vấn đề của thanh niên Trung Quốc.)

Đầu tiên! Phải để Giai Giai nhớ kỹ nam thần! Chúng ta phải không ngừng lái nhái bên tai Giai Giai rằng Cố nam thần tốt như thế nào, thứ nhất để nó có ấn tượng tốt, thứ hai, để nó coi đó là chuẩn mực so sánh. Mau liệt kê mấy tên con trai mà ngày trước Giai Giai cảm thấy được hay có gì mờ ám ra. Cho mấy vật hi sinh đó thành cặn bã hết đi, tất cả trần duyên gì đó, cắt hết, không thể để họ chiếm một vị trí nào trong lòng Giai Giai được.

Ba người cẩn thận tra xét những thanh niên từng mờ ám với Nhan Giai, hoặc đối tượng xem mắt cô từng nhắc đến. Kết quả, chẳng có gì. Đường Hân như bị phang cho một nhát dao trúng đầu, vì sao nữ thần ngay cả một cái lớp dự phòng cũng không có vậy? Giai Giai của chúng ta có phải là nữ thần không vậy?

Niên Khê đẩy kính mắt, “Tiểu long nữ ở trong hàm băng nhiều năm chẳng thấy mặt tên đàn ông nào nhưng vị trí nữ thần có bị lay chuyển đâu.”

“Nói như thế, Giai Giai còn khó theo đuổi hơn cả tiểu long nữ?” Ninh Tiểu Tiểu tổng kết.

Đúng! Đường Hân cầm thước gõ lên bảng đen, bắt đầu phân tích Giai Giai như sau: Xinh đẹp, tính cách tốt, hướng nội lại hồ hững, không thiếu vàng không thiếu bạc, vật chất đối với nó chỉ là mây bay, cái nó muốn là phurong diện tinh thần, là cảm giác thích, feel rung động, à lát sô? Một cô gái như vậy nếu không thích chú, vậy thì chú mau hết hi vọng đi, nhưng một khi đã thu phục được nàng thì sẽ chung thủy một lòng.

“Cái này gọi là gì ý nhỉ? Tóm lại cô gái như vậy – muốn nó làm em gái còn khó!” Đường Hân gõ ba lần thước lên bảng, giờ một ngón tay chỉ Niên Khê, “Khê ca, số liệu!”

Đã hiểu! Niên Khê bồng lờ ra cái màn chiếu, căn cứ vào bảng báo cáo số liệu ta thấy, sự bùng nổ của mạng xã hội SNS và Internet đã mang đến sự thay đổi vô cùng trọng đại trong network của mọi người: Xác suất kết bạn khác phái thông qua Internet mà trở thành người yêu cao tới 30%... “Tiểu Tiểu, đến đây.”

Đã rồi! Tổng đà chủ hội gossip Ninh Tiểu Tiểu trong mắt lóe lên ánh sáng, tài khoản mạng xã hội của nam thần ở trong tay cô hết! Với hội lệch mũi giờ* thì cư trú trên Ins, FB, còn dân bản xứ thì cấm rẽ Weibo Wechat, cô phải làm cô gái mở đường cho Giai Giai tiếp cận bạn bè của anh!

(*Ý chỉ những thanh niên xuất ngoại.)

Tiếp theo, cũng là điểm mấu chốt nhất. Chúng ta phải hoàn toàn vứt bỏ Giai Giai! Đường Hân gõ thật mạnh lên bảng, nhìn đi, chúng mày nhìn đi, trong ba năm nay, nó tiếp xúc với ai nhiều nhất. Mây mây mây, chính mây, Ninh Tiểu Tiểu, có đi tiểu mây cũng phải kéo Giai Giai cùng vào WC, thật không có tiền đồ! Còn mây mây mây, Khê ca! Ở nơi đất khách quê người đơn côi lẻ bóng nên coi Giai Giai làm lớp dự phòng phải không? Còn nữa... “Sau này

đi dạo phố bà đây không bao giờ tìm Giai Giai nữa!”

Cuối cùng biến thành cảnh tượng quen thuộc của mama Bách Hoa Lầu, Đường Hân cầm khăn tay chấm chấm nước mắt, ai ~~~ con gái lớn không thể giữ mà. Sau đó quay mặt một tay chống nạnh, lớn tiếng hỏi, các chị em, mục tiêu của chúng ta là gì?

Một, không nữ phụ không nam phụ, chúng ta phải cho tất cả sinh vật có từ phụ trở về với cát bụi hết!

Hai, bán Giai Giai đổi lấy thần khí thẻ thông hành!

Cùng cố gắng nào cùng cố gắng, ghi nhớ nào ghi nhớ. Ba người chấp tay thờ dài, xưa có phi tử bị gói thành cái bánh tét đưa đến tẩm cung hoàng đế, nay có nữ thần bị khuê mật hiến dâng cho nam thần xoi, Giai Giai nên trao cho chúng ta bằng hiệu: Khuê mật có tâm nhất Trung Quốc.

Ba người diễn vô cùng sâu, đến khi Nhan Giai xuất hiện ở cửa chỉ thấy biểu tình của ba cô gái đột nhiên thay đổi, từ đáng vẻ ‘Từ nay về sau sẽ bán mỳ đi’ đến giật mình nói, “Giai Giai sao mỳ về sớm thế? Lấy quần áo cho sáng mai à?”

Nhan Giai đầy vạch đen, bắt tên đầu sỏ đầu tiên, “Tiểu Tiểu, danh dự của mỳ đâu rồi! Vừa rồi mỳ có ý, mỳ... mỳ...”

Ninh Tiểu Tiểu tội nghiệp, “Ngực tao nhỏ, tao dễ dàng ư. Tao giành giật miếng sandwich từ tay Hân mama Khê ca chỉ vì để lại cho mỳ, tao dễ dàng ư...”

Nhan Giai lại hỏi, thế sandwich đâu?

Đường Hân mặt dày nói, “À, bọn tao nghĩ nam thần bé mỳ lên xe chạy đến hotel rồi nên không để lại cho mỳ, xin lỗi mỳ nhiều, Giai Giai.”

Niên Khê đâm thêm nhát nữa: “Buổi tối ăn nhiều sẽ béo, chúng tao đều muốn tốt cho mỳ đó. Giai Giai.”

Nhan Giai không rên một tiếng bò đi đánh răng, đánh được một nửa miệng đầy bọt lại lao ra kháng nghị, chúng mỳ là lũ vô lương tâm! Tình bạn chấm dứt tình bạn chấm dứt! Ba người còn lại trao đổi ánh mắt: Ồ ~ Giai Giai muốn vứt bỏ chúng ta để nhào vào vòng tay nam thần ~ tình bạn đã chết, tình bạn muôn năm \\\(≥ ∇ ≤)/~

***

Tại tòa nhà tạp chí thời trang BI, vào giờ nghỉ trưa, Nhan Giai đang tự hỏi một vấn đề vô cùng trầm trọng.

Từ ngày ăn Pizza của người nào đó xong, Nhan Giai phát hiện bạn cùng phòng của cô rất không bình thường. Buổi sáng Đường Hân không gọi cô mà lái xe đi trước, không còn cách nào khác cô đành tự bắt xe đi đến chỗ thực tập. Tiểu Tiểu cũng không để phần bánh mì nướng cho cô, mà vào lúc tự học buổi tối Niên Khê cũng không giúp cô giữ chỗ trong thư viện nữa.

Rốt cuộc thì Pizza hôm đó là thứ quái gì mà lại biến đám bạn cùng phòng của cô thành trái tim sắt đá hết thế này... Nhan Giai nghĩ mãi không ra, cũng không biết cô đã làm sai việc gì mà bị lạnh nhạt, chẳng lẽ do cô bảo cắt đứt tình bạn vài lần nên tin luôn sao... Nhan Giai đang thất thần, đột nhiên nhận được điện thoại từ trợ lý Rebecca của Dung ma ma, nhiệm vụ của cô không phải tìm đạo cụ, mà là lấy một chai nước Voss tinh khiết.

Sự tình là trong khi đặt hàng Rebecca đã ghi nhầm thời gian làm cho hôm nay Dung ma ma không có nước uống. Nước tinh khiết từ Na Uy nghe nói là nguồn nước tốt nhất thế giới, hình dáng chai được đích thân cựu tổng thanh tra của CK thiết kế, là nhãn hiệu nước rất được người trong giới thời trang yêu thích. Tất nhiên Cốc Dung cũng không ngoại lệ, ngoài nó ra những nhãn hiệu khác chị ta nhất quyết không uống.

Rebecca vô cùng hối lỗi giải thích với Nhan Giai, sau đó đưa cho cô thời gian biểu ‘lối sống đơn giản khỏe mạnh’ của Dung ma ma: 10 giờ, sữa hữu cơ + táo hữu cơ. 3 giờ, nước Voss tinh khiết + khăn mặt nóng + sữa chua hữu cơ. 5 giờ, nho hữu cơ + nước cà rốt hữu cơ.

Bởi vì Rebecca có một nhiệm vụ vô cùng quan trọng cần tới khách sạn Hilton ngay lập tức, vinh quang hoàn thành việc này rơi xuống đầu Nhan Giai, thoát nhiệm vụ chẳng có gì to tát, nhưng Dung ma ma luôn miệng thúc giục, “Nước của tôi đâu, tôi muốn uống nước, vui lòng đưa chai nước đó đến trước mặt tôi, lập tức, ngay bây giờ, now!”

Trong lòng Nhan Giai hò hét ‘Tôi là biên tập, không phải bảo mẫu nhà chị’, mặc dù vậy hành động không thể không nghe theo. Bắt đầu từ ngày tìm lông vũ, cô đã lãnh hội chiêu thức tổ chuyên đề khảo nghiệm thực tập sinh, tựa như dùng hết mọi thủ đoạn trong cung đấu, tôi không tin không ép chết được cô. Nhưng Nhan Giai cứ cố tình sống nhăn nhó đến cuối cùng đây, từ tìm lông vũ đến khăn lụa rồi lại bóng rổ... bây giờ tìm có một chai nước thì có là gì!

Nước tinh khiết Voss tự do kiêu ngạo, chưa bao giờ bày bán ở các cửa hàng tiện lợi hay siêu thị, chỉ có thể tìm thấy hoặc đặt hàng trong các nhà ăn, khách sạn cao cấp, câu lạc bộ tư nhân, trang web phục vụ cá nhân. May mắn Nhan Giai đã từng nhìn thấy nhãn hiệu này khi ăn cơm ở một nhà hàng sang trọng, thiết kế thủy tinh trong suốt của nó khiến cô ấn tượng. Tuy nhiên Nhan Giai đột nhiên không thể nhớ ra nổi tên của nhà hàng đó, chỉ nhớ bữa ăn đó kỷ niệm ngày kết hôn của ba mẹ.

Cô gọi điện thoại hỏi ba, chưa kịp nói hai câu điện thoại đã bị mẹ cô giật lấy, “Giai Giai mỳ càng lớn càng quẩn ba là thế nào, mẹ gọi cho mỳ nhiều như vậy mà mỳ không thèm quan tâm, được lắm, bây giờ mỳ lại chủ động gọi điện tìm ba mỳ. Nói đi, mỳ và Cổ Hằng đến bước nào rồi, thần thần bí bí không tiết lộ cho trường bối gì hết, Giai Giai mỳ có để mẹ mỳ vào mắt hay không hả...”

Mẹ Nhan Giai phát tiết toàn bộ oán hận đã dồn tụ mấy ngày ra, lời nhai liên tục như nước lũ mùa mưa làm Nhan Giai đau hết cả tai. Chờ đến lúc mẹ cô

nghe để thờ, cô tranh thủ hỏi tên nhà hàng nhưng mẹ cô cứ hỏi trái Cỏ Hàng, phải Cỏ Hàng, Nhan Giai bắt đầu đi đành kêu, “Mẹ! Cỏ Hàng muốn mời con ăn cơm, con đang chọn nhà hàng đó!”

Trong điện thoại chỉ còn tiếng cười như vỡ cả màn hình của mẹ cô.

“Được được được, mấy đứa biết đi ăn cơm với nhau là tốt. Cái gì, muốn đến nhà hàng lần trước ba con đặt hả? Được được được, để mẹ hỏi ba, ba đang ở ngay bên cạnh đây.” Vương Ngọc Vi phấn khởi nói tên nhà hàng cho Nhan Giai, sau đó còn post tin tức hai người định hẹn hò lên mạng: Con gái bảo bối của tôi cuối cùng cũng đi ăn bữa cơm hẹn hò với một chàng trai rồi, địa điểm còn ở nơi chúng tôi kỷ niệm ngày kết hôn nữa, thật xúc động...

Vừa post xong đã có người vào bình luận, Vương Ngọc Vi nhìn avatar, yo, là mẹ Cỏ Hàng, Diệp Mỹ Vân phu nhân, Diệp phu nhân mặt trái xoan thật to, không khó để nhìn ra hồi trẻ cũng là một mỹ nữ.

Nhan Giai thấy mẹ cô post trạng thái kia lên thì đành im lặng, nhưng để nhanh chóng có được tên của nhà hàng kia, cô không còn cách nào khác. Ba mẹ không biết chuyện cô đi thực tập, họ chỉ có một tâm nguyện, con gái trong nhà không cần phải lăn lộn ngoài xã hội, trong nhà lại không thiếu ăn thiếu mặc, kiếm đủ tiêu là được, sớm tìm được một tấm chồng tốt để gả đi mới là việc đúng đắn, mẹ cô yên tâm bảo bối trong nhà có người chăm sóc, ba cô lại càng thoải mái việc kinh doanh sau này có người tiếp quản, cho nên hai người chọn lựa con rể tương lai vô cùng thận trọng.

Đối với mong ước của ba mẹ, Nhan Giai cũng có thể lý giải, bởi một ngày nào đó cô cũng phải làm mẹ, cũng phải quan tâm suy nghĩ cho con mình, cô nghĩ vào lúc đó sẽ hiểu được tâm trạng của mẹ cô bây giờ. Vì vậy mấy yêu cầu xem mắt của mẹ cô đều ngoan ngoãn nghe theo, nhưng mà thực tập lại khác, có lẽ công việc sau này sẽ không được lựa chọn, nhưng thực tập nhất định phải tìm việc mình thích.

Nhan Giai cho rằng thực tập chính là trải nghiệm đầu tiên sau khi bước chân khỏi tháp ngà voi. Bạn bè, trường học, tình yêu rất đẹp, thực tập, tốt nghiệp, công việc cũng tốt đẹp, mặc dù khắc nghiệt, nhưng phải có khắc nghiệt mới có vinh quang. Tựa như Đường Hân nói, trưởng thành là chuyện tàn nhẫn nhất, cho dù như vậy vẫn phải lớn lên, bây giờ không phải mày đang hưởng thụ giấc mộng đi giày cao gót trang điểm xinh đẹp của tuổi mười sáu hay sao? Vì sao lại muốn ăn khổ khi còn có thể hưởng thụ? Trưởng thành cũng là hạnh phúc, hạnh phúc tàn nhẫn khắc nghiệt.

Nếu sau này không thể tự do không thể dừng cảm, như vậy ít nhất có thể vào thời khắc này hưởng thụ cảm giác cố gắng. Nhan Giai đứng trên tầng cao nhất của nhà hàng cao cấp ngắm nhìn thành phố Bắc Kinh, luồng xe qua lại ở vành đai hai phía Đông, một dòng sông phát sáng, giống như bầu trời đầy sao mà cô đã ngắm khi ngồi trong lòng ba mẹ như cô công chúa nhỏ hồi bé, hiện tại cô phải dấn thân vào dòng sông kia, chạy trốn khỏi giấc mơ của mình bằng cách cầm bình nước lao ra đường cái, giữa dòng người đến rồi lại đi, cô bỗng nhiên nghĩ, Tiểu Tiểu đang làm gì? Niên Khê đang làm gì? Đường Hân đang ở đâu?

Ba giờ chiều không khí khô hanh, cả cuộc đời đã bước vào những tháng ngày đầu tiên của tuổi hai mươi hai, những cô gái có cùng độ tuổi trên thế giới này đều muốn hình muốn vẽ, trầm ngâm suy nghĩ ở thư viện, vác máy ảnh DSLR* vì vu tán bộ ở Thổ Nhĩ Kỳ, nhâm nhi tách hồng trà earl grey** trong khi tám chuyện với hội chị em bạn đi, đứng trước gương cửa hàng thử một chiếc váy màu hồng, đắm chìm trong trò chơi trên Internet, ôm chó đến tiệm làm móng... hoặc như Nhan Giai cầm một chai nước chạy như điên trên đường, chân giẫm lên giấc mộng đi giày cao gót của tuổi mười sáu, trải nghiệm tuổi hai mươi hai không nuối tiếc.

(*một dòng máy ảnh của Nikon.

**Một loại trà bá tước Anh quốc.)

Không cần tình yêu tình báo, năm nay đã đủ tuyệt vời rồi.

Nhan Giai vốn nghĩ vậy, nhưng cho đến khi nhận được điện thoại của người nào đó cô mới biết, thì ra suy nghĩ vẫn chỉ là ‘suy nghĩ’.

Bạn đang đọc truyện *Từ Nay Về Sau, Cùng Anh Lưu Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Tối Nay Chúng Ta Cùng Đi Ăn Nhé, Được Không? 2

Edit: Bống Sabj

Beta: Qin

Nhận được điện thoại của anh, tâm trạng không hiểu sao đột nhiên tốt hẳn lên, thấy xe taxi bị cướp cũng không quá thất vọng, mùa hè cũng không nóng khiến người ta khó chịu.

“Nghe mẹ tôi nói tôi và em hẹn nhau đi ăn cơm, vì sao tôi lại không biết chuyện này nhỉ? Hừm?” Lời nói mang theo ý trêu chọc, Cỏ Hàng đang trong phòng làm việc làm luận án gần như có thể tưởng tượng được bộ mặt 囧囧 của người nào đó.

Chỉ cần khuôn mặt của cô xuất hiện trong trí óc, khóe miệng sẽ vô thức nở nụ cười, vẻ mặt này đập vào mắt người vừa bước vào cửa – đồng chí An Duy khiến anh vô cùn buồn bực, mà nó chứ làm luận án này cũng say được hả!?

Nhan Giai bên này đúng là 囧 ba giây không biết nên nói thế nào, chắc chắn đây là công lao của mẹ cô rồi, “Xin lỗi là tôi nói dối mẹ tôi đó, anh chỉ cần nói với mẹ anh là chúng ta có hẹn là được...”

Tiếng ô tô quen thuộc trong điện thoại khiến Cố Hàng nhanh chóng nghĩ ra, “Lại đang ở ngoài tìm đồ sao?”

“Tôi đi mua nước, tôi đang tập thể dục.”

“Tập thể dục trên đường?”

“...”

“Em đang ở đâu?”

“Tôi đang thực tập.”

“Thế trâu có cần ăn cỏ không?”

Nhan Giai mỉm cười, đúng lúc này vẫy được một chiếc taxi, cô vội vàng nói địa chỉ cho tài xế nên không nghe rõ lời anh nói, “Tôi nay chúng ta cùng đi ăn nhé, được không?” Mẹ của người nào đó đã sung sướng tới mức thay con trai chọn lựa âu phục.

“Há? Xin lỗi, anh vừa nói gì thế?”

“Tôi nay em định làm gì?”

Nhan Giai nói đương nhiên là muốn viết mở đầu báo cáo luận văn tốt nghiệp rồi, gần đây cô vội vàng thực tập nên đã hoàn toàn vứt nó sang một bên, nói chung số phận của sinh viên năm ba đã định là bị thực tập và luận văn hành hạ.

Cố Hàng im lặng, lúc này An Duy đang một tay cầm keo UV, định gọi anh về hộ một đường thẳng nằm ngang thì lại nghe thấy tên vốn chuẩn bị dán mô hình lại đột nhiên nói phải về trường học.

“Vây người anh em của mày phải làm sao!? Mày lừa tao đến đây sửa mô hình, còn mày thì cấp mông về trường hả?” An Duy hai tay ôm đầu, cào cào tóc như núi lửa sắp phun trào đến nơi. Tên này không chỉ về trường mà còn muốn mượn xe của anh nữa chỉ vì không thể lái xe của mình, “Hôm nay mày định lại giờ trò gì thế?”

Cố Hàng lạnh lùng nghiêng đầu chỉ ra cửa, có đi không thì bảo?

“Mày về trường làm gì? Giờ ăn thì cũng qua rồi, giờ mày đến canteen đuổi ruồi chấy?” An Duy hoàn toàn không thể hiểu nổi thằng bạn anh dạo này bị làm sao, nghe chú Lưu nói đêm hôm khuya khoắt đột nhiên dắt xe thể thao ra đi ship hàng, dờ chừng đóng vai anh nhà giàu đẹp trai trong phim thần tượng làm mấy cô nàng đều mơ tưởng chỉ cần là VIP thì 15 km cũng ship, nộp hẳn một cục năm nghìn, tổ sư, fan của quán chúng ta thật không phải dạng vừa đâu. . . “Bố tổ sư, mà nó chứ không phải các chị gái lắm RMB thì cũng là các em Lolita phơi phới, tao nói này Hàng soái, cái cô nàng đặt đồ ăn hôm nọ tròn méo thế nào? Định dùng mặt mày để quẹt thế thật đấy à?”

Hoàn toàn không thèm quan tâm người nào đó đang lái nhái, Cố Hàng tìm chìa khóa xe trên bàn, thuận miệng giải thích muốn về viết mở đầu luận văn.

“Nhỏ vào nhé! Mày mà chưa viết mở bài luận văn ư, mày định lừa tao chắc, học bá* mà cũng chưa viết!? Nếu tao là mày thì tao xấu hổ chết mất, mấy nghìn chữ đó tao viết xong từ đời tám hoánh rồi cơ...”

(*học bá: Học Bá) là một từ trên mạng, dùng để chỉ người vừa thông minh, vừa chăm chỉ và có thành tích học tập vô cùng xuất sắc.)

Cố Hàng im lặng nhìn anh, mày có đi hay không, mày có đi hay không? Lắm mồm thế!

“Được được được, tao chịu mày rồi, tao sẽ đi lái xe ngay đây.” An Duy mặc kệ mái tóc như cái chuông gà, dù gì nó cũng không làm giảm bớt chút nào vẻ đẹp trai của anh, thân hình cao một mét tám ba, chân dài sải bước, áo T shirt đen của Harajuku* bị gió thổi bay bay, ngoại hình giống chàng trai xã hội đen có vài phần côn đồ, tuy nhiên đôi mắt lại vô cùng trong suốt.

(*Harajuku là tên thường gọi chỉ khu vực gần Harajuku Station, trên tuyến Yamanote, thuộc quận Shibuya ở thành phố Tokyo Nhật bản, khu phố này nổi tiếng là nơi tập trung những người teen trẻ tuổi với những style quần áo hết sức lạ lùng.)

Bạn cùng phòng kiêm bạn cùng lớp sáu năm, cùng nhau trải qua những tháng ngày thanh xuân tươi đẹp, cùng nhau phản nghịch cũng cùng nhau trưởng thành, Cố Tiểu Hàng ngày nào giờ đây đã trở nên trưởng thành chín chắn, trong khi An Duy vẫn như một đứa trẻ, đeo chiếc gối chữ U hình con vịt vào cổ, nghe thấy cô gái nào đó gọi mình là ‘nam thần’ thì da gà da vịt tự động nổi đầu tiên, không phải quá buồn nôn hay sao...

“Cổ vẫn đau à?” Cố Hàng nhìn gối con vịt trên cổ người nào đó, bởi thường xuyên phải cúi đầu thiết kế đồ họa, hơn nữa lại mê chơi game trên di động nên xương cổ của cậu chàng hay tái phát cơn đau.

“Ài không sao, ba tao tìm được một thầy thuốc Đông y được lắm, ông ấy châm cứu mấy lần đỡ nhiều rồi. Tao thích con vịt này bởi vì mỗi lần đeo nó lên lại cảm thấy giọng tao hay hơn.” An Duy cười hi hi xoay xoay cổ, sau đó mở nhạc lên, nói với Cố Hàng, không tin cho mày nghe thử.

Mấy vạch đen trên đầu Cổ Hàng lập tức rơi xuống, bạn tốt của anh từ bé đã thích hát hò, vấn đề là đã hát không hay nhưng còn hay hát, chơi game trên di động cũng phải hừ hừ theo tiếng nhạc. Giống như bây giờ, trong xe âm nhạc vừa vang lên, An Duy lập tức hát vang bài ca ‘oh baby baby baby, oh my baby*’ đến đoạn highnote ở điệp khúc đột nhiên lắc đầu, á một tiếng lại lắc eo, lắc trái lắc phải y như tên thần kinh, đến bài của Lady Gaga lại càng không thể ngăn được virus con bệnh, hoa chân múa tay vui sướng, về mặt khi thì vận vẹo cười to khi thì thâm tình chân thành, có khi còn tặng cho người ngồi ghế phó lái một cái hôn gió...

(*Đây là bài Tuyệt Đối Không Thể Đánh Mất Em – OST Vườn Sao Băng phiên bản Đài Loan.)

Bạn bè đều nói: Ngồi xe An Duy lần nào là có xúc động muốn đập người lái xe xuống đường lần đó. Cổ Hàng đã quen với việc cứ lên xe là An Duy lại phát bệnh, mà bệnh này có khả năng lây xuyên biên giới. Mùa hè năm ấy ở Mỹ hai người lái xe đến bãi biển lướt sóng, trên đường An Duy hú hét ‘o ho ho ho~~I love the beach’ làm cho mấy cô nàng đi hóng gió chửi vào mặt anh ‘*!!!’ An Duy vô cùng khó hiểu hỏi Cổ Hàng, mấy em gái ngoại quốc nói gì thế? Cổ Hàng nâng tay che mặt, có đi ra biển thôi hết cái gì mà hết, mà có hết cũng không được hết beach chứ! Đồ ngốc này! [Lời tác giả: beach cùng bitch đồng âm.]

Một khi virus bệnh thần kinh của An Duy phát tác, chỉ có cách chờ đến lúc xe dừng lại thì lổ tai mới được yên tĩnh. Đi qua cửa đông bắc của đại học D, An Duy ngoan ngoãn xuống xe, đưa thẻ sinh viên cho bảo vệ, rồi quay lại bắt lực nhìn Cổ Hàng. ‘Hôm nào cho anh em mượn thẻ thông hành vài ngày dùng đi, cái máy cho tao làm mất là lỗi của tao, đúng, đúng, việc này là lỗi của An Duy tao, nhưng không có nó bất tiện lắm ý, mỗi lần phải chịu đựng cái trùng mắt của ông bảo vệ mặt gây kia tao lại bị đau con mẹ nó trướng, mà nó chứ tao lái xe vào trường có gì sai, xe tao nghiền nát con kiến chắc!? Trùng cái đầu ông ta!’

Cổ Hàng giả điên. Hồi khai giảng anh phải tốn bao nhiêu nước miếng mới thuyết phục được mẹ xin cho hai cái thẻ thông hành, dặn đi dặn lại An Duy không được vứt lung tung, kết quả vẫn bị tên dờ hơi cầu thả này làm mất khiến anh tiếc đứt cả ruột.

An Duy kể lể nỗi bất tiện khi không có thẻ thông hành, đặc biệt vào những ngày mây mù mưa tuôn tuyết đổ mà phải bước xuống xe trình thẻ sinh viên mới khổ làm sao, Cổ đại soái ca, Cổ đại thiện nhân, Cổ đại mỹ nhân... ‘Oh my nam thần! Xin đi cho tao tờ khác, được không?’

‘Dừng xe, tao xuống ở đây.’ Không nhìn người nào đó đang có tỏ ra đáng yêu, Cổ Hàng nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

‘Tổ sư, mày muốn đến thư viện của khoa mỹ thuật á!’ An Duy vốn định đến thư viện tổng hợp, nhưng nghĩ tới nghĩ lui, đậu xanh rau má, khoa mỹ thuật đó, khoa mỹ thuật là nơi nào chứ. Là cái nôi nuôi dưỡng mỹ nữ cho đại học D, là nơi tụ tập nữ thần của đại học D, nhìn không ra thằng nhóc này... ‘Hừ! Tuồng mày vội vội vàng vàng thế đi đâu, thì ra là về trường tán gái, Cổ Hàng này suy nghĩ của mày rất bitch đấy!’

Nói lắm! Cổ Hàng đánh một phát lên mặt tên ngớ ngẩn kia, biến đi.

***

Khi Nhan Giai đi taxi về trường đã là chạng vạng, cô ôm laptop từ cửa đông bắc muốn đến thư viện khoa mỹ thuật tự học, như vậy thì lát nữa về ký túc xá cũng tiện đường.

Bận rộn thực tập cả ngày, từ lúc bước chân xuống khỏi xe taxi Nhan Giai đã ngáp lên ngáp xuống, vì thế cô đến khu buôn bán ở tầng hai tòa nhà A khoa mỹ thuật mua một cốc Vanilla latte. Ở đây đồ ăn thức uống quanh năm đều có đủ. Không chỉ vậy, cà phê xay hoặc sữa chua có thể chọn bỏ thêm ngũ cốc và hoa quả, kiến trúc được thiết kế theo phong cách sang trọng tao nhã của khoa mỹ thuật, hơn nữa còn dựng một ván gỗ ghi chữ ‘Dù trời có sập xuống cũng chẳng sao’.

Đối với sinh viên khoa mỹ thuật phải thức thâu đêm suốt sáng nghĩ ý tưởng, đói bụng đương nhiên phải kiếm đồ ăn. Bình tĩnh nhàn tản chính là phong cách của sinh viên theo ngành nghệ thuật, mà thư viện khoa mỹ thuật lại không giống thư viện tổng hợp không cho phép mang đồ ăn vào. Có lẽ là nghệ thuật chính là tự do nên đồ ăn của khu buôn bán có thể xuất hiện trong thư viện. Cảm giác thoải mái này là nguyên nhân Nhan Giai thích nơi đây.

Theo cầu thang cong đi lên phòng tự học tầng hai, Nhan Giai đến vài gian đều đã có người ngồi, còn một gian trống duy nhất trên bàn lại đặt một cốc cà phê, cô nghĩ chắc không có ai nên tạm thời chọn chỗ này.

Mỗi gian trong thư viện thường vừa cho bốn người tự học, tuy nhiên gian nào có cặp đôi thì gian đó chỉ có hai người, căn bản không ai muốn làm bóng đèn.

Hôm nay Nhan Giai cầm Macbook đến công ty để tranh thủ lúc rảnh rồi viết mở đầu luận văn, đáng tiếc Dung ma ma không chịu tha cho cô. Bây giờ là bảy rưỡi, mở đầu cần phải viết bằng tiếng Anh, chưa kể còn phải phiên dịch, cô dự định hoàn thành trước 10 giờ khi thư viện đóng cửa, nếu không lại phải ôm Macbook ra McDonald ở cửa đông ngồi cả đêm... Mà ở đó là căn cứ địa làm luận văn của sinh viên đại học D.

Kế hoạch luôn hoàn mỹ, nhưng thực tế thì tàn khốc. Nhan Giai chưa viết được năm trăm chữ đã gục xuống bàn ngủ lăn quay.

Trước khu buôn bán một chàng trai mặc áo somi caro đang đứng, cô bé bồi bàn đang pha cà phê cũng không nhận được nhìn lên anh vài lần, rồi quay sang nói với cô bé khác, thấy chưa, anh chàng vừa đến đây mua cà phê ý, đẹp trai không chịu nổi luôn.

Chẳng lẽ sinh viên khoa mỹ thuật? Hình như chưa thấy bao giờ. Cô bé bồi bàn vốn đã miễn nhiễm với trai xinh gái đẹp, nhưng anh chàng đẹp trai trước mắt này có khí chất y như công tử trong tiểu thuyết, đặc biệt khi cúi đầu lông mi vô cùng dài, ánh mắt rất thâm thúy... Cô bé mê trai gợi ý cho anh hương vị Vanilla latte, hương vị thuần khiết rất thích hợp với việc đọc sách.

Cố Hàng ngẩng đầu, liếc nhìn menu cà phê trên tấm bảng đen, “Được, Vanilla latte.”

Nam thần!!! >////

Cố Hàng sai bước trên cầu thang cong, anh chỉ để một cốc cà phê rỗng ở phòng tự học kia đặt chỗ, thăm nghĩ rất có thể đã bị người khác chiếm mất rồi, nhưng trong khoảnh khắc mở tấm kính mờ ra, mùi nước hoa quen thuộc xông vào mũi. . .

Là... Nhan Giai? Tầm mắt dừng ở cô gái đang ngủ say, trái tim anh đập mạnh. Bước chân đột nhiên cũng trở nên nhẹ nhàng, nhìn cô yên bình ngủ ở đó, một bên mặt bị tóc che khuất, trên áo voan màu xám nhạt lộ ra hình xương cánh bướm, cô có vẻ thật gầy.

Anh lặng lẽ đến gần cô, cúi người xuống nhìn khuôn mặt bị giấu trong tóc, đúng vậy, đúng là cô. Anh vốn định lập tức tách ra, nhưng đột nhiên dừng lại, dưới ánh đèn lân da cô mịn màng như em bé, còn có cánh mũi chuyển động khi hô hấp... Anh nhấp môi, yết hầu khẽ nhúc nhích, trái tim giống như có đàn cá đang quẫy đuôi bơi ra.

Đầu cô bỗng nhiên nhúc nhích, anh vội vàng chuyển mắt, khẽ thở ra một hơi, nhẹ nhàng kéo một chiếc ghế ra ngồi đối diện cô, chống cằm nhìn màn đêm ngoài cửa sổ, cửa kính phản chiếu mái tóc đen và một bên mặt của anh, kèm theo nụ cười vui thích.

Không biết đã ngủ bao lâu, Nhan Giai mơ mơ màng màng tỉnh lại, mí mắt nhấc lên, trí nhớ mơ hồ đã mua cốc cà phê, cộng thêm trong lòng đang hồi hận vụn vặt vì ngủ quên, cô cầm cốc cà phê định uống hết trong vòng một nốt nhạc!

Bỗng nhiên nghe thấy một giọng nói trầm thấp, “... Cốc em uống là của tôi.”

“Ồ?” Nhan Giai sững sốt, phát hiện gương mặt đẹp trai phía đối diện, trong nháy mắt cà phê phun thẳng ra ngoài. . .

Bạn đang đọc truyện *Từ Nay Về Sau, Cùng Anh Lưu Luyến* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Tôi Viết Của Tôi, Anh Ăn Của Anh

Edit: Qin

Beta: Sabj

Nhan Giai nhìn cốc cà phê đã uống hơn nửa trong tay, rồi lại nhìn cốc của mình đang đặt bên tay trái, đích thị là cô nghĩ sai rồi, “Ngại quá, tôi ngủ nhiều quá hóa lú lẫn rồi, để tôi đi mua cốc khác cho anh.”

Cố Hàng tỏ vẻ không cần, anh cũng không để ý. Anh rút từ trong hộp giấy winnie the pooh ra một tờ đưa cô để lau nước còn đọng bên khóe miệng, “Cẩn thận cà phê rơi lên áo.”

Nhan Giai lấy giấy lau qua loa, cô chấp muốn đền lại cho anh một cốc cà phê khác. Kết quả do gấp gáp quá nên không để ý giẫm phải dây sạc ở bên chân khiến chút nữa Macbook rơi xuống khỏi bàn, cô vội vàng chạy lại, cúi người xuống đỡ lấy laptop, Nhan Giai nhẹ nhàng thở ra, hồn phách cũng được một phen đi dạo trên tám tầng mây rồi.

Tuy nhiên chuyện này đâu chỉ là nỗi khiếp sợ với mỗi mình cô, bởi vì cúi người mà cổ áo cô mở rộng ngay dưới tầm mắt anh, trong lúc vô tình lộ ra cảnh xuân nhưng tuyệt nhiên cô không hề phát hiện, chỉ lo cúi đầu kiểm tra xem laptop có bị va chạm hay không, trong đó còn đề cương báo cáo cực kỳ quan trọng của cô, giờ mà phải viết lại chắc khóc một dòng sông.

Khụ – trong phòng tự học bỗng chàng trai cất tiếng ho khan.

Nhan Giai ngẩng đầu lên nhìn Cố Hàng, nhưng anh lại nhanh chóng dời tầm mắt sang chỗ khác, sau đấy lại ho thêm phát nữa.

Cô hỏi anh muốn cà phê vị gì? Cà phê đen? Latte? Hay là Capuchino?

“Có đá thôi.” Cố Hàng đột nhiên ngừng lại, bỗng nhiên nhận thấy dưới cổ truyền đến luồng khí nóng, anh lập tức đứng dậy, vào khoảnh khắc Nhan Giai vừa mở cửa, một cánh tay lướt qua khóe mắt cô rồi đặt bên mép cửa... Cô đột nhiên đứng hình, ngẩng đầu nhìn chàng trai một mét tám lăm cứ như vậy nhẹ nhàng đẩy cô vào trong phạm vi của anh, khiến cô không thể di chuyển được.

Thật gần! Cô nhìn gương mặt của anh với khoảng cách khoảng hai mươi cen-ti-mét, ba triệu tia bức xạ đẹp trai chết người bắn đến hai mắt cô, cool ngầu đến mức cô không tự chủ được mà lui về sau – má ơi đẹp trai chết con rồi.

“Làm, làm gì thế?” Trong lòng ngực tim đập thình thịch, Nhan Giai không biết anh đến gần như thế để làm gì nên sợ hãi mở to mắt.

“Đề tôi đi mua.” Cố Hàng nắm lấy cánh tay nhỏ gầy của cô đẩy cô sang một bên, anh muốn ra ngoài hít thở không khí.

Nhan Giai nhìn bóng lưng nhanh chóng khuất dạng của anh, trái tim vừa đập liên hồi cũng thoáng bình phục lại, trước kia không biết khuôn mặt đó đẹp trai đến cỡ nào là do chưa từng nhìn kỹ ư? Cô cũng không phải là thành viên của hội nhìn mặt mà ăn, điều cô coi trọng chính là cảm giác ở bên nhau. Nếu như vừa mới bắt đầu chính là xấu hổ, vậy bây giờ chính là không được tự nhiên, cảm giác quen thuộc này tựa như hôm ở dưới ký túc xá.

Đề lên tim đập ở lồng ngực, bởi vì đột nhiên thêm một người nên không thể nhàn nhả như khi tự học một mình, nhưng mà vừa này... Hồi hộp chết mất! Tâm tình của Nhan Giai bị cuộc gặp gỡ tình cờ này làm cho nhiễu loạn. Nghe lũ quý cùng phòng ngày nào cũng phổ biến tin tức của anh, rồi giờ lại trông thấy bản gốc xuất hiện ở trước mắt, nhưng cũng phải, đều là sinh viên đại học D, gặp nhau ở thư viện thật ra cũng bình thường...

Cô thử dồn hết sự chú ý đi viết mở bài luận văn, nhưng rồi chốc chốc lại nhìn ra ngoài lớp kính mờ, khi thấy bóng dáng mơ hồ đến gần trái tim lại không tự chủ được đập thình thịch, ngón tay đặt trên bàn phím đột nhiên dừng lại.

Khoảnh khắc đáng đáp anh tuần xuất hiện ở cửa, mái tóc anh khẽ lay động, “Cà phê lần trước em uống không tốt cho dạ dày nên tôi đã đổi thứ khác giúp em rồi.” Sau đó đưa cho cô một chai nước nhỏ Thống Nhất.

Nghĩ đến tình trạng khá là 囧 khi lần đầu gặp mặt, Nhan Giai thầm cảm ơn anh đã suy nghĩ giúp cô. Nhưng lần đó là do cô không ăn gì lại liên tục uống mấy ly cà phê đá cho nên mới tiêu chảy mà. Bình thường để ý ăn uống thì sẽ không bị như vậy.

“Vốn định mua trà sữa lần trước em uống, nhưng mà không thấy đâu cả.” Đôi mắt trầm tĩnh nhìn thẳng vào cô, trong mắt mang theo tia sáng dịu dàng.

Phát hiện tầm mắt anh không hề dịch chuyển Nhan Giai đành cúi đầu sửa tóc, nghĩ thầm may mà hôm nay gội đầu rồi... Trong lòng cảm thấy may mắn, đèn trong phòng tự học sáng vô cùng, bao nhiêu bóng mượt của tóc được phản chiếu ra hết.

Tiếp đó lại để ý đến váy mặc hôm nay, may mà không quá ngắn. Hôm nay cô mặc áo voan xám kết hợp với váy chữ A màu khói, giày cao gót màu be phối với tất trắng, trong tào nhã lại có cảm giác sạch sẽ vui vẻ, mái tóc xoắn dài khẽ xòa trên cánh tay, má hồng dịu dàng cộng với kẻ mắt màu ngọc trai, cô gái xinh đẹp đáng yêu như thế ngồi đối diện bạn, cái này gọi là: Cảnh đẹp ý vui.

Cố Hằng không tự chủ mà đưa mắt nhìn lên người đại mỹ nữ, phát hiện hôm nay cô trang điểm không giống lần trước, nhìn thoáng qua thì lần nào cũng đều đẹp, nhưng nếu cẩn thận nhìn kĩ thì lại có chút khác biệt. Sau này anh mới biết, Nhan Giai sẽ dựa vào quần áo cùng ngày mà trang điểm cho phù hợp, làm thế để có cảm giác thị giác toàn diện hơn.

Mắt anh nhìn thẳng không chút che giấu, nhưng không phải ánh mắt khiêu khích mà là tán thưởng tôn trọng. Thịnh thoảng Nhan Giai ngẩng đầu lên bắt gặp ánh mắt anh thì lại vội vàng né tránh, trong không gian im ắng chật hẹp này, chỉ trao đổi ánh mắt thôi cũng có thể khiến cô khẩn trương đến khó hiểu. Thế là đành lặng lẽ dựng thẳng màn hình laptop lên, đầu trốn ở phía sau, vất hết óc để viết mở bài báo cáo.

Nhưng mà... Căn bản là không thể nào học nổi.

Nhan Giai bị cảm xúc không tên cuốn lấy, không thể nào bỏ qua sự tồn tại của anh được, cào cào tóc, rồi lại mài mài bàn, hai tay chống má, cuối cùng gục xuống bàn thờ dài, trên đỉnh đầu nổi lên những bong bóng màu xám... Cô thật sự hối hận khi đã đến đây tự học.

Mấy động tác này đã sớm bị người nào đó nhận ra, “Em... khó chịu ở đâu à?”

Cô gái đang nằm gục trên bàn lắc đầu, mái tóc dài rối tung khê ánh lên, gương mặt xinh đẹp chôn vùi sau mái tóc, “Anh ngồi ở đó, ngay cả thả rắm tôi cũng không dám thả thì nói gì tự học chứ.”

“Phụt...” Cà phê trong miệng Cố Hằng khê phun ra, anh cười đến mức nằm gục xuống không dậy nổi.

Cái gọi là định lực, hình tượng lạnh lùng của nam thần giờ phút này đã sụp đổ toàn bộ, mà anh chỉ thường ở trước mặt tên An Duy mới cười to mất hình tượng mà thôi. Bây giờ mỗi một hành động mỗi một câu nói của cô cũng đều có thể khiến khê miệng anh cong lên, trong đầu cô ngốc thì ra đang nghĩ vậy ư?

“Cho nên tôi đến đây là đã quấy rầy việc học của em phải không?” Anh khê ngưng cười, nghiêng đầu chỉ ra ngoài, “Tôi ra bên ngoài nhé?”

Nhan Giai vô lực thổi bay tóc mái, giống như đang nói ‘đúng thế, bây giờ tôi không được tự nhiên, đều là do anh tặng cả đây.’ Nhưng phòng tự học là nơi công cộng, cô đâu có quyền bảo anh đi ra ngoài chứ. Còn anh thì chống cằm, vè mặt mang theo vài phần cưng chiều tựa như đang nhìn con husky nhà mình, nhin không được muốn sờ đầu cô, làm cho cô đừng có nhìn anh với ánh mắt như có thâm thù đại hận như thế nữa.

Nhan Giai xấu hổ đến mức lập tức vùi đầu vào khuỷu tay, xin anh đừng có nhìn cô như vậy nữa mà, muốn chết mất thôi, trên mặt cô có cái gì đâu cơ chứ. Đột nhiên nhớ lại cảnh cô nhào vào lồng ngực anh đêm ấy, sau đó đến tận khuya cô cũng không ngủ nổi, vất vả lắm mới làm phai nhạt đoạn trí nhớ đó đi thì bây giờ lại như có một con gió đầu hè thổi đến mở toang cửa sổ trái tim cô, làm đồ tung bình kẹo trên kệ cửa.

Tung tóc trên mặt đất là đủ loại kẹo ngọt lịm thơm ngát.

Làm sao để đặt nó vào chỗ cũ gọn gàng đây? Lại phải mất cả đêm tìm đập rồi loạn cùng suy nghĩ miên man rồi. Nhan Giai cào cào mái tóc rối, mà người nào đó lại trưng ra vẻ mặt quan tâm không ngừng hỏi, có muốn giúp đỡ gì không? “Mở bài luận văn của tôi nộp từ lâu rồi.”

“...” Học bá viết xong là có thể đến đây gây chuyện với học tra* sao?

(*Học tra: học cho có lệ, điểm thường không cao. Trái ngược với học bá.)

Nhan Giai thăm mắng rồi nhìn mở bài báo cáo chưa đến một ngàn chữ trong Ipage, rồi lại vị học bá đang tỏa ánh hào quang nam thần không ngừng sau màn hình laptop, về mặt ung dung lại tự tin tràn đầy vào khoảnh khắc này chắc chắn là muốn khoe mẽ.

Học bá thì thần kì lắm sao? Nhan Giai ưỡ ỏi mãi miết viết tiếp luận văn, không ngờ bên cạnh đột nhiên vang lên âm thanh dịch chuyển ghế ngồi, anh cứ tự nhiên như vậy mà ngồi xuống cạnh cô, nhẹ nhàng đọc lên tiêu đề luận văn của cô.

” “Phân tích thực trạng cùng xu thế của tạp chí truyền thông trong hoàn cảnh phương tiện truyền thông hiện đại”, giới hạn của đề tài này có vẻ rộng đấy nhì.”

“Là sao? Đề tài này không dễ viết sao?” Đề tài này cô đã thảo luận qua một lần với giáo viên hướng dẫn, nhưng mở bài lại là do tổ giáo viên cùng nhau đưa ý kiến, có thể sẽ có sửa chữa.

“Nếu em đã xếp nó vào đề tài tốt thì có viết được hay không hẳn là rõ hơn anh chứ.” Đôi mắt trong vắt nhìn thẳng vào cô, ở đó phản chiếu về mặt tích tụ lúc này của cô.

Nhan Giai quay đầu im lặng gõ bàn phím, người nào đó ở bên cạnh tùy ý vấrchân, tay phải cầm lấy ly cà phê, cúi đầu im lặng đọc sách, áo sơ mi vàng nhạt làm nổi bật làn da của anh, lọn tóc sạch sẽ che phủ hàng mi anh tuấn, thoát nhìn anh như quý công tử ở trong trang sách, đường nét một bên mặt tinh tế không tầm thường, có hơi thở thần nhiên thư hương nói không nên lời.

Đây là cặp đôi có vẻ ngoài bắt mắt nhất trong phòng tự học, một người tóc dài đến eo, nước hoa thơm ngát, một người chân thẳng thon dài, sáng sủa an tĩnh. Những bạn học thỉnh thoảng ghé qua phòng tự học đều tự giác lùi về phía sau, lặng lẽ nói với chúng bạn, vừa nãy ở phòng tự học có một soái ca đẹp trai cực luôn, bạn gái cũng xinh vô cùng tận, chắc chắn, đúng là muốn giết người đây mà.

Nhưng tự bản thân cô lại thấy chẳng tự nhiên chút nào cả, chỉ cần ngẩng đầu lên là sẽ bắt gặp tầm mắt của anh, ngồi một bên khi liếc mắt nhìn qua cũng nhìn thấy anh, Nhan Giai hi vọng bản thân là ma pháp sư, biến ra một tấm rèm che từ trên trời rớt xuống, ngăn trở cảm giác tồn tại siêu cường của người nào đó ở bên cạnh.

Đáng tiếc, cô chỉ là một cô gái bình thường.

Cho đến lúc thư viện đóng cửa, mở bài luận văn của Nhan Giai cũng chưa viết xong. Trong thâm tâm cô khóc thành một dòng sông, tính ôm laptop đi ra McDonald ở cửa đông để viết báo cáo cho xong, ở đây tự tập vô số thành viên hội rùa bò chạy luận văn, khắp nơi có thể thấy được sách vở, cà phê, nhất tâm, ở đây sẽ tìm được các anh chị em đồng bào cùng giai cấp cách mạng giống như lực lượng chữa bệnh – thì ra tất cả mọi người chưa ai viết xong cả.

“Viết xong mở bài rồi à?” Trong lúc đi xuống cầu thang thư viện Cổ Hàng thuận miệng hỏi.

Chưa viết xong thật mất mặt. Nhan Giai chột dạ vâng một tiếng, đương lúc xoay người đi về phía cửa đông thì nghe thấy anh ở phía sau hỏi, em không về ký túc xá sao, cô đi trước áp ứng giải thích, “Tôi đói bụng, định đến McDonald mua chút đồ ăn. Bye bye!”

“Đợi đã, tôi cũng hơi đói, vẫn chưa ăn cơm.” Người nào đó nhẹ nhàng đi đến cạnh cô, nhìn về mặt kính bạc “cái quái gì kia” của cô, trên mặt không tự giác mà xuất hiện ý cười, “Tôi không thể đến McDonald ăn sao?”

Nhan Giai còn có thể nói gì được nữa đây.

***

Tại quán McDonald ở cửa đông đại học D hằng năm lại bị sinh viên của đại học D chiếm cứ, có người đến vì hộp câu lạc bộ, có người đến vì câu wifi lên mạng, nhưng sau 11 giờ đêm sẽ là giờ cao điểm, đó chính là do anh chị em sinh viên ôm laptop cày bài tập suốt cả đêm.

Quán ăn được trang trí màu sắc rất đẹp, trên tường là đủ loại nhãn dán thanh xuân so young, nhân viên phục vụ mặc áo sơ mi màu đỏ luôn mỉm cười, bước chân vào cửa có thể ngửi được mùi thức ăn làm cho người ta thèm nhỏ dãi, mấy mùi thơm này mà ngửi vào buổi tối thì còn khiến con đói tăng gấp bội. . .

Nhan Giai tìm được chỗ trống ở phía sau, mặc kệ con xấu hổ cứ mở laptop Mac lên, giải thích là cô cần sửa lại báo cáo, thấy về mặt không rõ của Cổ Hàng, chiếc cờ nhỏ trên đỉnh đầu cô trong nháy mắt đã bị bẻ gãy.

Cổ Hàng nghiêng người nhìn hàng người đang xếp hàng lấy com bên kia, hỏi cô muốn ăn gì? Gà rán McNuggets? Khoai tây chiên? Hamburger chân gà sốt cay? Cánh gà cay thì sao? Hay là bánh dứa? Còn kem qué? “Không thể nói đại.”

“Ừm... Cứ chọn suất giống anh đi.” Nhan Giai nghĩ nhìn bảng thực đơn cả nửa ngày còn không bằng bớt một việc, vì chòm sao Thiên Yết có chứng sợ lựa chọn.

Cô ngồi tại chỗ chờ Cổ Hàng đi lấy com, có thể nhìn thấy được vóc dáng cao to của anh ở bên kia, một lát sau khi thấy anh cầm khay màu đỏ bước đến, cô lại vội vàng nhìn vào màn hình laptop.

Kết quả là Cổ Hàng đặt double phần gà McNuggets, khoai tây chiên và hamburger mà mình muốn ăn xuống, Nhan Giai mặt đầy vạch đen đặt laptop

sang một bên, nhìn một khay đầy áp đồ ăn, cô chỉ muốn hỏi ‘Cố Hàng này, bộ anh là thùng cơm hay sao thế’.

Lời đến bên miệng rồi nhưng không sao thốt ra được, Nhan Giai thì thầm một câu, “Anh... ăn khỏe quá nhỉ.”

Bạn đang đọc truyện *Từ Nay Về Sau, Cùng Anh Lưu Luyến* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Tôi Viết Của Tôi, Anh Ăn Của Anh 2

Edit: Qin

Beta: Sabj

“...” Nhan Giai tiếp tục đầu đầy vạch đen nhìn mở bài luận văn của cô, mà với đôi chân dài của người nào đó, bàn tròn nhỏ trong McDonald không thể nào vừa. Thế là đành đem chân chống lên phía đối diện, trong lúc vô ý đụng đến đầu gối cô, vậy là cô đành phải rút lại, khuỷu tay anh cũng vượt qua nửa vòng tròn trực tiếp chiếm lấy địa bàn của cô, mà cô cũng chỉ có thể im lặng coi thường.

Chen được lắm... Ý thức được vấn đề không gian, Nhan Giai rất chi là hối hận.

Đến McDonald để tự học chính là sai lầm, còn không bằng quay về ký túc xá, cho dù có bật đèn phá hồng giác ngủ của lũ kia thì Nhan Giai cũng chẳng quan tâm. Nhưng nếu giờ quay về nói không chừng cô sẽ lập tức nhảy lên giường nằm ngủ mất, thế là đành chịu ở lại đây tiếp tục tự học, bị đôi chân dài của người nào đó “vô ý” trên chọc, mặc kệ tay chân anh có đuổi thẳng đến đâu, cô cứ thế mà coi thường, tập trung toàn lực viết luận văn!!

Thật ra thì nội tâm đang gào thét – Cố Hàng anh cứ thử đụng vào tôi nữa đi, đi, đi, đi, đi đi... Hình như không thể túm lấy anh mà hỏi tại sao, cũng không thể chạy đến trước mặt mẹ anh mà lên án, sao đi có thể sinh ra đứa con trai chân dài như vậy chứ! Lúc này bỗng nhớ lại lời giới thiệu của mẹ nào là đại thiếu gia thanh cao, sinh viên tốt nghiệp nào cũng giỏi, đứa con ngoan hiếu thuận cha mẹ... Cô bỗng ngẩng đầu, đúng lúc Cố Hàng tiện tay đưa que khoai tây đến bên miệng cô, “Ăn không?”

Nhan Giai ngơ ngác, đầu óc còn đang suy nghĩ “Cái gì?” thì miệng đã không nghe lời mà mở ra, cắn khoai tây rồi nuốt xuống bụng, trong chớp mắt khiến con đói trôi dạt, đối mặt với dáng vẻ “còn muốn nữa không?” của anh, dạ dày của cô liên tục phát mệnh lệnh – mau gật đầu đi, ăn ăn ăn nào.

Một que rồi lại một que, cô vừa gõ luận văn Cố Hàng vừa dứt khoai tây chiên cho cô, mà đây là trải nghiệm đứt người ta ăn từ khi lọt lòng cho đến nay của anh, vô cùng hăng hái, dù sao cũng giống như đứt cho Husky ăn thôi, đưa tay, mở miệng, nhồm nhồm, ngoan lắm.

Sau khi ăn hết khoai tây thì đến McNuggets, Nhan Giai đã tiến vào cảnh giới suy xét luận văn, không biết được vừa rồi mình đã cắn phải McNuggets, nhưng nước chấm không phải là sốt cà chua cô thích, cuối cùng cô cũng dời tầm mắt lên mặt anh, trông thấy một tia sáng chậm rãi di chuyển ở khóe mắt anh, dịu dàng mà trong suốt, còn mang theo vài phần cưng chiều.

“Ừm?” Cố Hàng chống cằm, trưng ra bộ mặt soái ca nhìn Husky nhà mình, rồi sau đó vươn tay ra sửa lại mấy lọn tóc vênh lên của nàng cún một cách tự nhiên, đây cũng từng là động tác chỉ thuộc riêng của Hân mama.

“Sao không phải là vị sốt cà chua?” Trọng điểm của Nhan Giai không nằm ở mái tóc.

“Thích Nuggets chấm sốt cà à?”

“Sốt cà ăn ngon mà.”

Cố Hàng cúi đầu cười, nhìn từ một bên mặt, độ cong nơi khóe miệng như vương ánh mặt trời ấm áp, “Thật ra tôi cũng thích chấm sốt cà. Mỗi lần chọn Nuggets cũng đều nhắc nhân viên đừng cho sốt ăn kèm ban đầu.”

Woa! Điểm giống nhau đầu tiên nè! Hai mắt Nhan Giai sáng rực lên giống như tìm được bạn chí cốt, cô nở nụ cười rất tươi, “Tôi cũng vậy đó!”

Cố Hàng khẽ gật đầu, tiếp tục chấm sốt cà chua đưa đến bên miệng cô, lúc này Nhan Giai vừa hay nhận được điện thoại của mẹ, bởi vì trong miệng còn thức ăn nên nói chuyện không được rõ ràng, vì vậy mẹ cô nhanh chóng đã phát hiện có chỗ không đúng, địa điểm hẳn là ở nhà ăn, bây giờ... giờ này, con gái bà đang ăn cơm với ai?

Nhan Giai nói, đang ăn ở Mc Donald.

Phu nhân Vương Ngọc Vy mẹ cô nghe xong thì vô cùng kinh ngạc, tối nay con gái đã ăn tối tại nhà hàng Pháp cao cấp với Cố Hàng rồi, bây giờ lại ăn Mc Donald nữa sao. “Giờ này còn ăn Mc Donald thì liệu có tiêu được không? Không lẽ cơm tối cậu ta không để con ăn no sao? Hay là con ngại ăn cơm, chỉ ăn rau dưa salad thôi hả?”

Nhan Giai sợ mẹ hỏi chi tiết quá thì cô lại không thể giấu được, đành phải nói rõ, không có mời đi ăn cơm Pháp gì hết, mà chỉ mời... “Mc Donald.”

“Cái gì!? Mc Donald!?” Trong điện thoại mẹ cô bị kích thích không ít, dẫn con gái bà đi ăn đồ bỏ đi sao!?

Bên này Vương Ngọc Vy mới cùng Diệp Mỹ Vân tán gẫu trên Wechat, hai người đều lo lắng muốn biết đêm nay hai đứa hẹn nhau sẽ ra sao, thật hi vọng hai đứa nhỏ này có thể thân thiết với nhau, như vậy người lớn cũng không uống công vô ích.

Một giờ trước, hai bà mẹ nói chuyện như này:

Hôm nay Diệp Mỹ Vân chọn đồ Âu cho con trai rất lâu, kể từ khi đi xem mắt về bà cảm thấy anh cứ không được bình thường, “Mỗi lần đi gặp Nhan Giai toàn mặc mấy thứ đồ rách rưới đầu đầu, hồi trước mấy bộ quần áo nhãn hiệu lớn mua ở Mỹ thì không chịu mặc cái nào, có thể sợ cảm thấy nghiêm túc quá nên mới ăn mặc tùy ý một chút, mấy hãng quần áo này cũng nhiều năm rồi nó chưa mặc.”

Vương Ngọc Vy vô cùng thấu hiểu, đi Hồng Kông mua quần áo cho con gái, đến một cái Giai Giai cũng không mặc, bảo rằng cảm thấy quá hường quá bánh bèo, còn chuyển lời Đường Hân nhắn với bà, thời đại ngày nay không còn kiểu thăm mý như hồi xưa nữa, bây giờ mặc mấy màu hồng hộc này thì chỉ có các ả trà xanh thôi. “Tôi hỏi Giai Giai trà xanh nghĩa là gì, cái gì gọi là trà xanh chứ, hồng nhạt thì là hồng nhạt chứ, làm sao lại xanh được. Cách nghĩ của bọn trẻ tôi không thể hiểu nổi. Cái váy màu hồng khói ấy vẫn là do tôi cố chấp nhét vào trong vali đưa đến trường đấy, con gái đã hai mươi hai tuổi đầu rồi mà cả ngày chỉ toàn mặc đồ đen, chẳng có khí chất vui vẻ gì mà còn già dặn chết đi được, bọn trẻ bây giờ đều nghĩ như thế sao.”

“Lần đầu tiên hẹn hò lại đi ăn Mc Donald, nghĩ gì thế không biết... Nhìn hai đứa nó xem...” Vương Ngọc Vy thuật lại cho Diệp Mỹ Vân, vấn đề này giao cho chị giải quyết đây. Diệp Mỹ Vân đáp lại bằng một icon OK.

Rất nhanh sau đó, điện thoại của Cố Hằng vang lên. Người nào đó không có chút kiên nhẫn nào để nhận điện thoại của mẹ vào thời khắc riêng đôi ta* lúc này, nhấn nút tắt. Nhan Giai nghe thấy chuông điện thoại cứ vang lên liên tiếp thì nhắc anh mau chóng nghe đi. Sau vài lần như thế, Cố Hằng đành phải nghe máy, đầu dây điện thoại bên kia hét lên, “Tiểu Hằng con chẳng hiểu chuyện chút nào cả! Sao lần đầu đi hẹn hò lại mời con gái nhà người ta ăn Mc Donald chứ! Con có biết như thế là rất mất mặt nhà mình không hả, con cứ nghe ba con máng con đi, thằng con vô si này!”

(*Từ gốc là 膩歪 (nì oai) dùng để chỉ những cử chỉ thân mật giữa hai người với nhau, không chứa nghĩa xấu.)

“Mc Donald thì sao chứ?” Con cứ mời ăn đây!

Cố Hằng tắt máy cái rụp, yên lặng thăm coi thường, cái gì là thằng con vô si? Diệp phu nhân, con trai bảo bối của mẹ cả đời này ngoại trừ đút cho chó ăn thì đã từng đút cho ai chưa.

Nhan Giai cảm nhận được ánh mắt của người nào đó thì lại cúi đầu viết luận văn, tối nay bị quấy rầy liên tục mà cô vẫn viết xong ba nghìn chữ, cô thật đúng là siêu nhân. Định viết lại lần nữa nhưng bây giờ đã sắp 11 giờ rồi, còn bản tóm tắt tiếng Anh chưa viết nữa, đây là tình cảnh quyết chiến đến lúc trời sáng sao...

Nhan Giai vô cùng buồn bực gục mặt xuống bàn, người nào đó trông thấy nàng cún nhà mình mất hứng thì ân cần hỏi, “Ăn no rồi sao?”

“...” Tưởng làm ra vẻ trai đẹp bao ăn thì có thể khinh thường cô đó à? Ai nói cô là Husky chứ! Đáng tiếc em gái ngoan Nhan Giai chỉ có thể trừng to mắt liếc một cái. “Không có tâm trạng ăn, mở bài luận văn còn chưa viết xong, đang định viết lại...”

“Mở bài luận văn?” Người nào đó nhún mày, vẻ mặt như đang nói, cái này thì có khó gì chứ? Mở bài thôi mà cũng khổ sở thế kia à?

Học bá không ở cùng level với chúng ta, tất cả mọi người đều biết. Nhan Giai hút một hơi cola, không nói câu nào.

Sau đó người nào đó bày ra phong thái nam thần học bá, xách ghế dựa tới cạnh bên Nhan Giai, sau khi nghiêm túc giúp cô đọc hết mở bài luận văn đã nhanh chóng đưa ra hai đề nghị. Một, phạm vi đề tài nên thu nhỏ lại. Hai, kết cấu đề cương không chân thực lắm.

“Có bút không?” Con người đen vừa chuyển, thấy cô ngồi bên cạnh một mõi rã rồi thì cầm lấy ly cola đá chạm vào tay cô, Nhan Giai giật mình rút tay lại, trừng mắt với anh giống con cún khi bị bắt nạt, mà anh lại đang hoảng phò ra thái độ của một học bá mà nói, “Này, đừng có ngủ gục chứ.”

Nhan Giai xoa nhẹ hai mí mắt đã riu lại, đành ngoan ngoãn lấy bút vờ trong túi xách ra đưa cho anh, dưới ánh nhìn nghi ngờ chăm chú nhìn vào chiếc bút chì Frozen của mình, cô giải thích là Tiểu Tiểu đi Disneyland Hồng Kông mua tặng cô, chính là cô bạn nhỏ nhắn ngây thơ kia đó.

Xem thường cô bạn nhỏ nhắn lại phá lệ quan tâm tặng bút máy, Nhan Giai rất không khách khí cảnh cáo Cố Hằng, không được dùng sức mạnh quá, sẽ gãy đó. Cố Hằng chỉ có thể nhẹ nhàng cầm lấy bút chì, bởi vì theo thói quen phác họa khi học thiết kế kiến trúc nên trên giấy mỗi một nét đi bút đều thẳng tắp gọn gàng.

Nam thần chính là nam thần, ngón trỏ thon dài, móng tay sạch sẽ, cho dù có cầm trong tay cây bút chì chuyên dành cho các em cấp hai cũng không hề ảnh hưởng đến khí chất của anh được, ngay đến cả chữ viết cũng vô cùng rõ ràng nhân hạ tao nhĩ.

Cố Hằng cúi đầu, nghiêm túc viết ra tóm tắt đề cương trên giấy, thỉnh thoảng ngón tay lại chỉ trỏ lung tung nhưng lại chỉ đúng trọng điểm. “Thật ra mở bài luận văn vô cùng đơn giản, em chỉ cần nói cho mọi người rõ quan điểm của em là gì, cũng chính là – what. Sau đó vì sao em lại đưa ra quan điểm như vậy – why. Sau đó chỉ ra lợi ích, cũng chính là em phải làm rõ ý nghĩa của chủ đề này – thesis. Tiếp theo em làm như thế nào, phải dùng phương pháp gì để chứng minh – how. Cuối cùng chứng minh quan điểm của em có chính xác hay không, cũng chính là kết luận –”

Không phải rất đơn giản sao? Trong mắt anh chỉ viết lên một câu này.

Nhan Giai cũng hiểu được một cách kỳ diệu, sau khi sau khi được anh chỉ ra những chỗ cơ bản, ý tưởng đột nhiên nhiều lên. Sau khi suy nghĩ được khai thông, cuối cùng cô cũng có thể tập trung tinh lực để viết luận văn cho tốt, mà người nào đó bắt đầu trả lời tin nhắn thoại Wechat của mẹ với cậu bạn ném bom

“Ba anh nói nếu anh còn tiếp tục đối xử không tốt với con gái nhà người ta, thì hè nay mẹ với ba anh sẽ đi du thuyền chơi, còn anh cứ ở nhà cho chó ăn đi!” – Diệp Mỹ Vân.

“Ông đây đối muốn chết rồi đây, còn Big Mac không! Có Hàng mày còn nhớ rõ người anh em này đang nằm nhà chờ mày đem cơm về không đấy? Mày dám đêm nay không về ngủ xem! Bà nó chứ mày chết ở đâu rồi mà không chịu trả lời Wechat của tao vậy, mày có bản lĩnh thì cứ chạy trốn lên cung trăng đi, ông đây không lấy được Big Mac thì không bỏ qua... (đã lược bỏ ba nghìn kí tự)” – An Duy.

Bây giờ đã gần mười một rưỡi, đừng nói là cậu bạn không bình tĩnh, ngay cả khuê mật cũng không bình tĩnh nổi nữa rồi.

Trong ký túc xá nữ của khoa báo chí, Đường Hân đã ra ngoài hỏi mấy lần mà Giai Giai vẫn chưa thấy về, chẳng lẽ gần đây bọn cô quá đáng quá khiến Nhan Giai xì lông không muốn về ngủ rồi? Niên Khê nói cứ yên tâm đi, chắc Giai Giai về nhà ngủ thôi, lấy tính cách cả một vạn năm khó phát hỏa một lần của Nhan Giai mà nói, tuyệt đối sẽ không giận đối bọn cô đâu.

Hai người đang nghiêm túc thảo luận vấn đề an toàn của bạn cùng phòng thì đột nhiên từ đâu bay đến tiếng nũng nịu “muah muah muah, anh yêu à ~ Ngủ ngon nha ~”

Ninh Tiểu Tiểu đang nấu cháo điện thoại với bạn trai...

Trên trán Đường Hân chảy xuống mấy vạch đen, lo lắng gọi điện thoại cho Nhan Giai, vừa hỏi thì ra là đang ở Mc Donald, với tư cách là sinh viên của đại học D, ngay lập tức cô hiểu rõ ràng, “Chạy luận văn hả? Bọn tao này giờ chấp vá gom góp cũng vừa xong, ngoại trừ học bá Niên Khê không chấp.”

Bên này Nhan Giai khóc không ra nước mắt, cô nói cô nhớ học bá Khê ca, trước kia chạy luận văn đều ở bên cạnh Khê ca, vô cùng có cảm giác an toàn, tại sao lại không tìm Khê ca chứ, sẽ không cần lo lắng không viết xong bài nữa. Gần đây Niên Khê không đi ăn cơm với cô, cũng không tự học với cô, Nhan Giai trong lòng rơi lệ, “Thật nhớ những buổi tự học với Khê ca mà...” Nói xong bỗng cảm thấy một cái nhìn lạnh lẽo ở bên cạnh liếc qua, chỉ thấy người nào đó mặt đen đi, dường như đang khó chịu.

Cảm giác an toàn? Ở cùng với Khê ca thì có cảm giác an toàn!? Khuôn mặt lạnh lùng của Cố Hàng tiến sát đến Nhan Giai đang nghe điện thoại.

“Đã trễ thế này rồi mà mày còn ở một mình bên ngoài à?” Trong lòng Đường Hân đột nhiên thấy day dứt, dù sao nếu tự học với Khê ca cho dù muộn mấy cũng không cần lo, đại diện taekwondo đã đủ dọa một đám người chảy nước tiểu rồi. Nếu không phải cô thi hành kế hoạch “vứt bỏ Giai Giai” thì bây giờ cũng không bắt an như thế này. Hân mama luôn mang theo trái tim đầy quan tâm bọn trẻ, là bác gái khuôn phép nhất phòng 218.

Bên này Nhan Giai đang lén lút nhìn người nào đó, ngập ngừng ấp úng trả lời, “Một, một mình tao cũng không sao, chẳng qua là đang đợi bắt xe...”

Còn chưa nói xong, sắc mặt Cố Hàng biến đổi trong nháy mắt, trực tiếp giơ tay cướp lấy điện thoại của cô, lạnh lùng nói với người đầu dây, “Giai Giai đang ở cùng tôi, tôi sẽ chịu trách nhiệm đưa cô ấy về ký túc xá an toàn, các cô không cần lo lắng, Niên Khê cũng có thể yên tâm rồi.”

“A ——” Phòng 218 đã muốn điên rồi, thì ra nửa đêm ở cùng nam thần!!!

Đường Hân vội vàng nói, “Không lo không lo, Giai Giai ở với anh, bọn em đương nhiên không cần phải lo, anh bảo Giai Giai không cần về cũng được, đi quản lý đã đóng cửa rồi.”

“Trong phòng cũng hết nước rồi, không tắm được đâu, đến khách sạn tắm rửa rồi ngủ đi!” Niên Khê ở bên cạnh kêu lên.

Chỉ có Ninh Tiểu Tiểu là gào, “Mc Donald Mc Donald! Tao muốn ăn Mc Donald! Giai Giai giúp tao lấy về một...” Mặt bánh bao đã bị Niên Khê véo nên không thể nói hết câu.

Nhan Giai lo lắng chụp lại điện thoại về, “Bọn mày đừng làm ồn, tao ở Mc Donald làm luận văn, còn anh ta ăn cơm.”

“Bọn tao biết rồi, mày viết của mày, anh ấy ăn của anh ấy, khách sạn cứ chạy thẳng, quyết chiến đến sáng mai nhé ~” – Lời chúc phúc đến từ phòng 218, mọi người trong lòng đều rất cao hứng, cuối cùng cũng đề rồi, thẻ thông hành cũng nên vào tay thôi.

“...” Nhan Giai cúp máy trong sự lạnh giá, người nào đó bên cạnh cố ý hỏi xấu, ồn ào quá, bọn họ đang làm gì đấy?

Rốt cuộc là ai gây chuyện chứ... Nhan Giai quay qua, nhìn Cố Hàng với vẻ mặt buồn bực, “Không có gì, anh ăn của anh đi.”

Cố Hàng không nói gì, mỉm cười cời cúc áo đầu tiên trên áo sơ mi, cầm lấy hamburger cắn một miếng lớn.

Mẫu truyện nhỏ:

Đường Hân: Thật ra 34D trông có khác gì cái hamurger đâu chứ.

Niên Khê: Giai Giai mày qua đây để tao đo thử phát.

Nhan Giai: Tác giả kia nhân phẩm của bà đầu mất rồi hả?

Tiểu Tiểu: Nhân phẩm có thể làm thành hamburger ăn không?

Cố Hàng: Loại Big Mac ăn ngon lắm

An Duy: Đậu xanh rau má.

Bạn đang đọc truyện *Từ Nay Về Sau, Cùng Anh Lưu Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Gặp Một Chính Mình Hoàn Toàn Xa Lạ

Edit: Bống Sabj

Beta: Qín Zò

Đội đến khi Nhan Giai viết xong mở đầu luận văn đã là rạng sáng, bên ngoài một mảnh tối đen, chỉ thỉnh thoảng có tiếng xe ô tô qua lại. Thấy thời gian đã khuya, cô định dùng Google dịch làm nốt bản đề cương bằng tiếng Anh, dù gì thà sai ngữ pháp bị thầy cô hướng dẫn mắng còn hơn không viết chữ nào.

Lúc này Cố Hàng lại chủ động muốn giúp, “Để tôi dịch bản đề cương Tiếng Anh cho.”

Nhan Giai nhìn anh với vẻ mặt không thể tin nổi, ánh mắt này chính là ‘Chúng ta không quen cũng chẳng thân mặc dù gì anh phải giúp tôi’, cô cố chấp muốn tự viết, Cố Hàng mặc kệ cô, xoay Macbook của cô đến trước mặt, mục đích của anh rất đơn giản, chỉ là muốn tiết kiệm thời gian. Nhìn anh gõ một hàng lại một hàng chữ tiếng Anh, tốc độ dịch rõ ràng nhanh gấp ba lần cô, Nhan Giai có cảm giác tiếng Anh cấp sáu của mình đã bị uống phí.

Anh nghiêm túc dịch của anh, cô ở bên cạnh ngáp của cô, cả phê đen cũng không thể cản lại cơn buồn ngủ, dù sao hôm nay chạy thực tập cả ngày, đêm lại thức, không quá một lúc Nhan Giai nhắm mắt lại ngủ...

Bản tóm tắt hai ngàn chữ, hơn nữa còn kiểm tra cả ngữ pháp, Cố Hàng chỉ cần nửa tiếng đã hoàn thành, còn nghiêm túc nói với cô, “Lỗi ngữ pháp chắc không có, tôi cũng kiểm tra cả phần từ vựng chuyên ngành báo chí rồi, nhưng nếu rảnh mai em cứ xem lại...”

Đáp lại anh chỉ là một sự im lặng, Cố Hàng lúc này mới phát hiện người nào đó đang ngủ sau màn hình laptop, anh giơ tay quơ quơ trước mặt cô, ngủ rồi sao? Vậy thì phiền phức rồi... Anh suy nghĩ, lại thử đẩy đẩy tay cô.

Nhan Giai mắt nửa ngày mới mở mắt ra, nếu không phải vẫn nhớ chưa tẩy trang, cô rất muốn cứ như vậy mà ngủ lăn quay như lợn chết luôn. Mang lớp trang điểm đi ngủ chính là biến công sức đắp mặt nạ một tháng thành công cốc, Nhan Giai căng mắt hỏi, “Mấy giờ rồi?”

“Em nhanh một chút. Nếu em ngủ thật có lẽ tôi sẽ phải bế em về đây.” Cố Hàng nhìn màn đêm yên lặng ngoài cửa kính, thuận tiện nói.

Nhan Giai không hiểu sao mặt đỏ lên, nếu như bị anh bế về...trái tim đột nhiên đập mạnh, cô vội vàng thu dọn máy tính cùng sách vở, sốt ruột muốn đi, về quá muộn lại quấy rầy giấc ngủ của mấy cô nàng kia mất.

“Tôi đưa em về.” Rất ga lăng giúp cô cầm túi máy tính, Cố Hàng đẩy ghế về chỗ cũ, đi ra đến cửa đẩy cửa cho cô đi trước, đến trước taxi đã gọi lại giúp cô mở cửa xe... Sự ga lăng của Cố thiếu gia chính là do ba anh giáo dục từ nhỏ, lady first.

Nhan Giai buồn ngủ đến mức không còn sức để nói cảm ơn, vừa ngồi vào chỗ cô đã chìm vào giấc ngủ thứ hai, đến khi về kí túc xá, Cố Hàng gọi vài tiếng cô cũng không chịu dậy, bác tài xế ngồi nhìn cũng vui vẻ, “Chàng trai à, cậu thế là không phải rồi, bạn gái cậu muốn cậu bế xuống đó, mau mau mau, nhanh đi.”

Cố Hàng chần chờ một lát, bác lái xe nóng nảy, vỗ vỗ vai Cố Hàng, “Nhìn cơ thể rắn chắc thế này chắc ngày thường cũng tập luyện, bây giờ không dùng còn định để đến bao giờ nữa, nhanh lên, tôi còn chuyển tiếp theo nữa đó, mau ôm bạn gái cậu xuống đi.”

“Bác hiểu lầm rồi, cô ấy không phải...” Cố Hàng còn chưa giải thích xong đã bị cắt ngang. “Ài... Không cần biết có phải hay không, cậu cứ nhanh lên, cô gái xinh đẹp như vậy cậu không bế còn định để cho người khác hả.”

Tài xế Bắc Kinh một khi đã có nhã hứng tán gẫu thì nói không dứt miệng. Cố Hàng sau khi trả tiền lập tức xuống xe, đi xuống ghế sau, thấy cả người cô nằm xuống ghế dài, đôi chân thon dài xuất hiện trong tầm mắt, anh ho nhẹ một tiếng, đầu tiên xoay người nhấc cô lên ôm vào vòng tay, kết quả đột ngột cảm thấy mềm mại, cả người cô dán lên ngực anh, trong mũi quanh quẩn mùi nước hoa của cô, anh cúi xuống ngửi, dường như ngay cả tóc cũng có mùi thơm...

Để ý hôm nay cô mặc váy ngắn, sợ cô bị lộ, thế là đến học bá cũng lâm vào buồn rầu, rốt cuộc phải bế như thế nào đây, hơn hai mươi năm trong đời đây

là lần đầu tiên anh bế một cô gái, phát hiện cơ thể con gái còn mềm mại hơn so với trong sách miêu tả, hơn nữa không những mềm còn có nhiệt độ thiếu đốt toàn bộ phần da thịt từ cổ anh cho đến tai, khuôn mặt cũng nhanh chóng rịn mồ hôi, Cố Hàng lau mồ hôi trên trán, anh thả ngồi làm đề toán thi đại học còn hơn nghiên cứu ‘Làm thế nào để bế một cô gái đúng cách’ như thế này.

“Ôi trời ơi, tôi bảo này chàng trai, cậu đã từng yêu đương chưa thế?” Bác tài xế không chịu nổi nữa, lắc lắc đầu chỉ huy Cố Hàng, “Đỡ chân cô ấy, ới, đúng đúng đúng, ôm chân rồi để đầu cô ấy tựa vào vai cậu, trông thông minh thế này mà cái đó cũng không biết, ôi, nhìn cậu làm sốt cả ruột!”

Bị bác tài xế quở trách, đầu người nào đó đã đầy mồ hôi, thậm chí quần áo phía sau lưng cũng bị thấm ướt, để tránh cho cô không bị hờ, ga lăng 23 năm của Cố Hàng đã bị quăng đi theo gió, anh để Nhan Giai dán lên người mình, một tay ôm eo một tay ôm chân, người anh có mùi hương của cô, mà cô cũng bị dính mồ hôi của anh, mái tóc xòa trên cánh tay, đôi chân đặt lên trên lòng bàn tay đều đầy mồ hôi của anh.

Nhịp tim như trống, hô hấp như ngừng lại, hormone nam tính của người nào đó vào thời khắc này cấp tốc hoạt động khiến anh đành phải đánh thức cô, “Mau dậy đi nào, đến nơi rồi, Nhan Giai em dậy chưa?”

Nếu cô không dậy, anh sẽ phải xông vào ký túc xá nữ đặt cô lên giường... Đây lại là một thách thức mới trong cuộc sống của Cố Hàng.

“Giai Giai, em dậy được không?”

“Ừm...” Nhan Giai cuối cùng cũng lên tiếng, vùi đầu ở hõm vai anh giật giật, nghe thấy âm thanh đập thình thịch, cô mơ mơ màng màng nhú mày, nghĩ rằng xe dừng rồi sao, nhưng sao cảm giác tay chạm vào ghế lại cứng như vậy, cứng... Cô hoang mang mở mắt, đập vào mắt là cổ áo somi màu vàng nhạt hơi mở, thứ trên tay cô sờ là áo somi sao?

Cố Hàng để mặc cô sờ loạn trên bắp tay mình, buồn cười hỏi, “Giai Giai, em sờ đủ chưa?”

Ồ? Ai đang nói thế!? Giọng nói rất gần... Cô bối rối ngẩng đầu, nhìn thấy khuôn mặt đẹp trai gần trong gang tấc, lông mi dài, sống mũi cao thẳng, đôi mắt trong suốt dịu dàng nhìn cô...

“Á—” Cô hét lên, giờ mới phát hiện cả người mình dán lên người anh, thậm chí có thể cảm nhận được khuôn ngực anh lên xuống phập phồng, cộng với mùi hương trên áo của anh... Chúa tôi! Nhan Giai vội vàng nhảy xuống, nhanh chóng cách xa anh ba thước, hai tay che khuôn mặt đỏ bừng, a a a xấu hổ chết mất, xấu hổ chết mất!

Cố Hàng cũng thờ hồn hên, cuối cùng cũng biết ôm một cô gái không dễ dàng chút nào, thấy cô xấu hổ đến mức ngồi xổm xuống dùng tóc che khuất mặt, anh dở khóc dở cười. “Em ngồi xổm làm gì? Vừa rồi là tình huống đặc biệt nên tôi mới bế em xuống...”

Nhan Giai không hề rảnh, vùi đầu không dám nhìn anh, cô cảm thấy mặt mình chắc chắn đỏ như quả cà chua rồi!

Cố Hàng tưởng cô tức giận, dù sao anh cũng đã sờ... rất nhiều chỗ, khụ, anh đứng đó, lần đầu tiên không biết nên mở miệng thế nào, vào lúc này mọi lời giải thích đều có thể biến thành hiểu lầm không cần thiết.

Cúi đầu như một đứa trẻ mắc lỗi, “Tôi chỉ muốn đưa em về mà thôi, em... đi nghỉ sớm đi.”

Bạn đang đọc truyện *Từ Nay Về Sau, Cùng Anh Lưu Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Gặp Một Chính Mình Hoàn Toàn Xa Lạ 2

Edit: Bống Sabj

Beta: Qin Zồ

Sau khi xác định anh đã đi Nhan Giai mới ngẩng đầu lên, vừa xấu hổ lại vừa 囧, cho đến lúc vào ký túc xá đóng cửa lại, trái tim cô vẫn còn run rẩy, vừa rồi rốt cuộc là sao, thật sự... Bị anh bế hay sao? A a a, cô lại che mặt ngồi xổm xuống, cô ghét cảm xúc này, cũng ghét bản thân vừa hoảng hốt vừa sợ hãi, mà sợ hãi sẽ biến cô thành một người khác, cô nhút nhát muốn trốn tránh nó.

Bống nhiên, đèn ký túc xá sáng lên. Đường Hân híp đôi mắt ngủ đến sưng lên, thấy ở cửa ai đó đang ngồi giống Nhan Giai, cô vốn đang định đi WC, bước xuống giường phát hiện thì ra đó đúng là Nhan Giai.

“Giai Giai, mày về rồi à? Mày ngồi ở đó làm gì?” Đường Hân thấy cô hơi bất thường nên hỏi han.

“Tao, tao cũng không biết... Tao, chân tao mềm oặt rồi.” Nhan Giai che trái tim vẫn đang đập mạnh, không thể khống chế được cảm xúc hỗn loạn nơi đó, cảm thấy mình thật không có tiền đồ. Về mặt chán nản đó lần đầu tiên Đường Hân nhìn thấy khiến cô sợ tới mức vội vàng hỏi, “Sao, khó chịu ở đâu?”

“Đau bụng đến ngày à? Hay uống ít nước ấm đi?” Ở cái giường cách cô gần nhất, Tiểu Tiểu cũng dậy.

Nhan Giai lắc đầu, kể lại chuyện vừa rồi, Ninh Tiểu Tiểu không nhịn được thét chói tai, có tiến triển!!! Đến bây giờ thì Niên Khê cũng dậy luôn. Bà cô nàng đã từng có kinh nghiệm từng trường đều có chung một phản ứng: Chẹp, có gì đâu, bẻ một tí thôi mà, không ngờ Giai Giai này lại bảo thủ như vậy.

“Cũng không thể trách Giai Giai, đến tay của con trai nó còn chưa bao giờ nắm nữa là, đột nhiên bị một người bế rồi đụng chạm...” Đường Hân nhắc mấy chữ đụng chạm, mặt Nhan Giai lại đỏ. Niên Khê và Tiểu Tiểu liếc nhau, như tên trộm hỏi, “Giai Giai, không phải mày thích Cố Hàng đấy chứ?”

Nhan Giai lắc đầu, Đường Hân cũng phủ định, “Chẳng qua bởi vì anh ấy là đàn ông làm chuyện đó với mình nên Giai Giai mới xấu hổ, đây là phản ứng tự nhiên đối với người khác phái mà thôi. Tuy nhiên... Giai Giai, nếu về sau Cố Hàng hôn mày, đừng nói mày sẽ ngắt tại chỗ đấy nhé?”

Niên Khê cùng Tiểu Tiểu không phúc hậu cười lớn, Nhan Giai xấu hổ đến mức có thể nổ tung, hình ảnh đó cô không dám tưởng tượng. “Eo, ghê chết đi được... Nhờ chưa đánh răng thì sao?”

“Ha ha ha ha... Giai Giai này là cung Xử Nữ đúng không, ha ha ha.” Ninh Tiểu Tiểu cười đến đau cả bụng, đồng ý với quan điểm của Đường Hân, Giai Giai căn bản là do mày chưa thích nam thân, đợi đến lúc mày thích thật lòng rồi mày sẽ tự chấp nhận toàn bộ mọi thứ của anh thôi.

“Đến đây Giai Giai, ôm một cái, đừng sợ, Khê ca giúp mày giải độc.” Không bị anh chàng đẹp trai ôm chân ôm eo, hơn nữa Khê ca còn đẹp hơn anh một trăm lần, rất thích hợp dùng để giải độc. Niên Khê ôm Nhan Giai, an ủi cô nàng đang bị sợ hãi quá độ, cô cũng đã từng sợ đến mức suy tim như vậy, cô nhớ năm ấy vào thời điểm đang học cấp ba, cô chạy một mạch từ sân thể dục về nhà, lần đầu tiên cảm thấy toàn thể giới đều đang cười nhạo mình, tuy nhiên giờ ngẫm lại đó cũng là một hồi ức đẹp. Bây giờ tất cả những gì mày đang trải qua, bọn tao cũng đã từng trải qua, thế nên ôm một cái, chính là lời thấu hiểu nhất.

“Nghĩ như thế này đi, nếu không phải anh ấy bế mày xuống mà là ông tài xế thì còn khủng bố đến mức nào.” Niên Khê vuốt tóc cô, đột nhiên hỏi câu không liên quan, “Mày đổi dầu gội rồi à? Sao thơm thế...”

“Ừ, đổi rồi, đổi sang hãng Argelan...” Nhan Giai cũng không thấy mình thơm, ngửi thử thấy trên người chỉ có mùi mồ hôi dính dính.

“Được rồi, đi tắm rồi ngủ một giấc thật ngon đi, ngày mai Giai Giai còn phải xinh đẹp thơm tho ra chiến trường đó...” Đường Hân lại đổi sang giọng điệu mama, các chị em, tản ra đi ngủ thôi, nhân tiện trao đổi ánh mắt với hai người còn lại, hồ hồ, thể thông hành có hi vọng rồi!

Đêm nay đối Nhan Giai mà nói vô cùng khó ngủ, so với lần vô ý đụng vào anh ở dưới kí túc xá còn khó xử hơn. Trong đầu cô thoáng hiện ra rất nhiều hình ảnh của anh, lần đầu tiên gặp mặt anh im lặng cúi đầu nhìn di động, ngày hôm đó anh lái xe mô tô đứng dưới tàng cây ánh nắng chói lóa, cùng với hôm nay anh nghiêm túc cùng cô viết phần mở đầu cho luận văn...

Người chưa từng mất ngủ như cô lại vì sự xâm nhập của người nào đó mà trở nên trần trọc cả đêm, Nhan Giai nhìn trần nhà thờ dài, không chỉ gặp anh, mà còn... gặp một chính mình hoàn toàn xa lạ. Thì ra mình cũng sẽ băn khoăn không chắc chắn như bây giờ.

Tiếng tim đập giống như bông hoa nở rộ trong đêm, không khí di động, gió hè thổi qua, lần đầu tiên nghe thấy âm thanh của màn đêm, thật im lặng, im lặng đến mức không ngủ được...

Tâm trạng rối loạn như vậy không chỉ có một người. Trong ký túc xá khoa kiến trúc đại học D, chàng trai trở lại ký túc xá, đối mặt với chất vấn của bạn cùng phòng chỉ đành lực bất tòng tâm.

Sau khi An Duy biết nguyên nhân đêm nay người nào đó chạy về trường, quả thực không thể tin nổi, “Tổ sư!!! Cố Hàng này ngay cả việc điên rồ cùng con gái ngồi cả đêm viết luận văn cũng làm ra được à?”

Đây vẫn là Hàng soái tự do tự tại đến và đi như gió ư? Đến tên của lẻo tèo vài nữ sinh trong khoa kiến trúc cậu ta còn chẳng nhớ, ngày trước mỗi ngày học xong đều về phòng làm việc mờ mịt mờ mịt, sau khi từ nước ngoài trở về thì lại cùng bạn bè cẩn thận cân nhắc kế hoạch mở rộng quán ăn, khi nào muốn giải trí thì đi đánh trận bóng rổ... Cuộc sống Hàng soái của chúng ta vô cùng phong phú, phong phú đến mức không cần yêu đương.

Không chỉ không cần, mà trong mắt An Duy, trên đời không có gái nào có thể xứng đôi với bạn tốt của anh.

Cố Tiểu Hàng là ai? Là thiếu niên với khuôn mặt rám nắng bởi ánh nắng mùa hè khi cùng anh lướt sóng ở Bờ Biển Vàng, là người đàn ông nghiêm túc cùng anh tranh luận từng phương án quảng bá sản phẩm, cũng như là một thiếu gia ít nói ngồi trên ghế sa lon ôm con cún cúi đầu mỉm cười...

Anh được Thượng Đế yêu thương nhiều năm, lại không biết bị ai đó đánh cắp trái tim từ bao giờ.

“Chỉ là trùng hợp gặp cô ấy mà thôi.” Cố Hàng với mái tóc ướt đầm đi ra khỏi phòng tắm, mũi không tự giác ngửi ngửi, bỗng nhiên nhớ tới mùi nước hoa chi thuộc về cô, giống như đã xâm nhập vào khứu giác của anh, mùi hương vô cùng quyến rũ, ngay cả bản thân anh cũng cảm thấy không thể tin được, lại bắt đầu lau tóc lung tung.

“Này, cô ấy là kiểu như thế nào?”

An Duy không thể không hiếu kỳ, cô gái có thể nắm bắt trái tim Cố đại soái ca sẽ thần kỳ tới mức nào. Đêm nay là lần đầu tiên thấy dáng vẻ hối hận bối rối của cậu ta, còn tưởng cậu ta mới đốt nhà rồi về ký túc xá lánh nạn chứ!

Cố Hàng không trả lời, chỉ ném cho An Duy một câu, ngủ. Sau đó lập tức nằm xuống, mặc An Duy âm ỉ như thế nào anh cũng không hé răng.

Ngoài cửa sổ đêm đã khuya, đôi mắt của chàng trai lại sáng như những ngôi sao lấp lánh, trong đầu hiện lên một đoạn ngắn, về cô, im lặng hướng nội, có khi hơi ngu ngơ* nhưng thật ra lại rất ngoan ngoãn. Tuy nhiên vừa rồi... Nghĩ đến dáng vẻ kích động của cô, anh nâng tay che mắt, mái tóc đen rơi xuống che khuất vẻ mặt, vừa rồi đã làm điều ngu ngốc gì vậy...

(*nguyên văn: vô li đầu (无厘头): dùng để nói những việc không đầu không đuôi hết sức vô lí, cũng dùng để chỉ một người nào đó có những lời nói hay hành vi chẳng có nghĩa lý gì và ngu ngơ.)

Mẫu truyện nhỏ:

Nhan Giai: Vì sao anh không gọi tôi đây?

Cố Hằng: Tôi chưa gọi sao?

Nhan Giai:...

An Duy:Cô nương, số lượng cô gái muốn sờ bạn tôi nhiều lắm đó!

Đường Hân: Đề Giai Giai sờ thì hơn.

Tiểu Tiểu: Đề Giai Giai sờ thì hơn.

Niên Khê: Đề Giai Giai sờ thì hơn.

Cố Hằng: Được.

Bạn đang đọc truyện *Từ Nay Về Sau, Cùng Anh Lướt Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Một Hoa Mỹ Nam Đang Đến Gần...

Vài ngày sau, lúc nhận được thư ý kiến sửa chữa về mở đầu luận văn của giảng viên, Nhan Giai suýt khóc một dòng sông.

Nhưng dù sao thì thầy hướng dẫn cũng đã xem xét xong bản của mình, tiếp theo phải đợi thông qua thuyết trình PPT trực tiếp trình bày luận văn của mình với các thầy cô trong tổ nữa là xong. Tổ hướng dẫn là các giáo viên ngoài bậc phó giáo sư tạo thành, là các thầy cô hàng yêu trừ ma hỏa nhãn kim tinh, sẽ không chút lưu tình mà chỉ trích đủ lỗi vớ vẩn trong mở đề – Viết lặp rồi! Sửa! Lại lặp! Tiếp tục sửa cho tôi! Sao cứ lặp nữa thế hả!

Điều này khiến cho nửa học kì sau của toàn bộ sinh viên năm ba sứt đầu mẻ trán, đối với luận văn tốt nghiệp, ở đại học D có quy trình xét duyệt vừa nghiêm khắc lại biến thái, thuyết trình chính là cửa thử nhất của luận văn tốt nghiệp. Nếu không qua khỏi cửa này thì có viết luận văn nữa cũng chẳng có ý nghĩa gì đâu, sang năm gặp lại. Thế nên trong mấy ngày nay, sinh viên năm ba đều chuyên tâm ngồi cây PPT chuẩn bị diễn thuyết.

Phòng 218 cũng khó mà trốn được kiếp nạn này, vài vị trong hội thực tập lại càng khổ không thể nào tả nổi. Công ty yêu cầu thực tập sinh đi làm phải hơn bốn ngày một tuần. Học bá như Niên Khê cũng bị ngược đến gần chết, sáng cày Anh viết luận, tối học mẩu chỉnh PPT. Nhan Giai lại càng bận rộn từ sáng sớm đến đêm khuya, ra khỏi cửa là y như rằng chẳng biết đông tây nam bắc, Đường Hân thiếu chút nữa phải đến miếu dòi tượng thờ tát đến trước cửa phòng 218 để ngày ngày cúi lạy, cầu luận văn được thông qua.

Chỉ có Ninh Tiểu Tiểu là còn có thể viết status weibo một cách đáng khinh: Nhờ có bạn trai thân yêu đáng tin cậy, PPT này căn bản xong rồi~

Nhan Giai đang ở phim trường chụp ảnh nhân vật mặt bìa cho tạp chí BI, trông thấy weibo này thì chỉ muốn nói, ông trời cũng ban cho cô một bạn trai làm PPT đi! Đáng tiếc... Dân FA chỉ có thể tự mình tìm ví dụ tìm tài liệu, Nhan Giai đặt con Macbook lên đùi, ra ngoài thực tập vẫn phải bỏ thời gian làm PPT, trong vòng 24 giờ đều ở trong trạng thái luôn luôn đợi lệnh, ngay cả bàn để ngồi cũng chẳng có nữa.

Bên này là mảng phản quang phản chiếu màu trắng đến lóa mắt, máy ảnh của nhiếp ảnh gia liên tục kêu tách tách, các người mẫu thay đổi tạo hình liên tục, quần áo đổi từ bộ này đến bộ này, bên kia Nhan Giai ngồi xôm ở nơi góc khuất vừa làm được ba slide PPT thì nhận được nhiệm vụ.

Cái người đang mỉm cười đầy thiện ý với cô đây là nhiếp ảnh gia Hà Lan bay đến Bắc Kinh, “Please.”

Nhan Giai lập tức bỏ rơi PPT, chạy đến quán cà phê gần nhất mua cả phê xay, lúc trở lại thì trông thấy đang chụp ảnh mấy người mẫu, mấy anh đẹp trai đều được kẻ mắt đậm thêm, rất có phong cách Black Gothisc mị hoặc, vô cùng hợp với bối cảnh thời Trung Cổ phía sau.

Lần chụp hình này là ở Tido, một cửa hàng mang đậm phong cách nghệ thuật Gothic, nằm ở phố 22 quận Nghệ Thuật ở Bắc Kinh – nơi có hàng lang triển lãm tranh, buôn bán các mặt hàng nghệ thuật, cùng các gian hàng nghệ thuật với đủ loại quán ăn theo xu hướng mới, thêm cả các cửa hiệu sưu tầm đồ cổ cũng tụ tập ở đây. Năm người mẫu đứng ở bên trong các cửa hàng một cách thích thú, ống kính cứ lần lượt zoom ra xa, hình thành nên góc nhìn

thấu thị*, để đem lại cảm giác trình tự không gian mạnh mẽ hơn.

(*Kiểu biểu hiện không gian lập thể.)

Đây cũng là chuyện đề nhân vật định kỳ: ‘Trẻ trung năng động gọi cảm vô biên – đủ kiểu đàn ông’ do các người mẫu nam tuổi không quá 23 tuổi thể hiện. Mấy người mẫu nam này cũng là khuôn mặt tài năng mới trong tuần lễ thời trang thương hiệu, có thể được BI mời cũng coi là vinh hạnh của bọn họ.

Tạp chí thời trang BI được coi là một chuẩn mực, cũng như có thể đi lên với tư cách là người mẫu của tạp chí BI thì thể nào cũng có được cái mác ‘đã xác nhận gia nhập thời trang’, từ nay trở đi sẽ càng có nhiều buổi trình diễn hay các nhãn hiệu có tiếng vẫy gọi bọn họ. Bởi vậy rất nhiều người mẫu mới vào nghề mượn BI để bước một bước đầu tiên, nhưng mà một năm số người mẫu ở Bắc Kinh phải lên đến hàng vạn, con số gây sốc này mang đến kết cục là cạnh tranh vô cùng tàn khốc.

Nhan Giai nghe Quân Quân nói cho cô một tin tức nhỏ, vì sàng lọc mấy người mẫu này biên tập Hàn Đông Đông của tờ chuyên đề đã bị Dung ma ma ngược cho đến khi biến thành đóa cúc tàn phai mỏng trên đất. Mấy hôm nay trong văn phòng của Cốc Dung trần ngập mưa gió, khắp nơi đều là ảnh chụp người mẫu bị ném đi, Dung ma ma đem tất cả những tấm hình này đập vào mặt Hàn Đông Đông, ngữ khí vô cùng cay nghiệt. “Cậu tìm mấy kẻ qua đường này ở đâu đến cho tôi thể hả? Một bảng quảng cáo trên đường rơi xuống thôi cũng có thể đè chết cả đống mặt này!”

Những khuôn mặt này trong mắt Dung ma ma chỉ có chia làm hai loại: Hợp mốt hoặc không hợp mốt. Vì để chọn ra mấy người mẫu phù hợp với kỳ này, cũng là đại diện cho năng lực thẩm mỹ uy tín của BI, Hàn Đông Đông dường như đã chạy khắp các tuần lễ thiết kế thời trang xuân hạ, giữa một rừng hoa nhìn đến mức hoa mắt nhưng vẫn có thể nhớ rõ mặt, cuối cùng chọn ra năm ‘tiểu thị tươi’ là người mới trong giới người mẫu.

Nhưng mà trong mắt Nhan Giai đáng yêu thì vẻ ngoài thể nào cũng chẳng khác nhau mấy, cô nào có bản lĩnh mà đi thường thức các anh đẹp trai đủ loại trước mắt chứ, rảnh rỗi thì đương nhiên ngồi làm PPT của mình rồi, vì hôm nay Dung ma ma đang ở công ty họp với các quản lý cấp cao, nghe bảo là người ở tổng bộ New York hôm nay đến Bắc Kinh... Không có Dung ma ma giám sát, quá trình chụp ảnh chuyên đề hôm nay vô cùng tốt đẹp, thậm chí Nhan Giai còn mua cho mình một ly Latte, bình thường cô tuyệt đối không dám nhân nhả như này.

Cô chỉ muốn ở trong không gian nhỏ bé của mình làm PPT mở bài luận văn mà thôi, còn mấy bộ editorial fashion đang ào ào vũ bão ở bên kia cũng chẳng liên quan gì đến cô cả. Làm PPT một lúc, rồi lại chạy vật một chút, cứ như vậy mà giữa trưa đã trôi qua, đến lúc sắp kết thúc quá trình chụp ảnh thì Nhan Giai đã làm được mười trang PPT, mười trang còn lại định quay về trường rồi chiến tiếp. Đang lúc chuẩn bị tắt laptop thì bỗng nhiên vai phải của cô có người dựa vào!

Ai vậy!/? Cô nghiêng đầu nhìn, một gương mặt điển trai đang ngủ say đập vào mắt.

Ngũ quan tinh xảo trần ngập khí chất, tóc nâu nhạt nhỏ, làn da trắng nõn nà, mà điểm nổi bật nhất chính là hàng lông mi, trời ạ... Đó mà là lông mi của con trai sao, đến một cô gái như Nhan Giai cũng thấy thật kinh ngạc, hàng mi dày, vừa dài vừa đen cùng với viền mắt được kẻ màu vàng, cho dù là hai mắt đang nhắm nghiền.

Chàng trai này gây đến nỗi có thể nhìn thấy rõ xương quai xanh lấp ló đằng sau chiếc áo Prada màu trắng, trên nền trắng nhạt nổi lên một bông hoa hồng đang nở rộ chiếm hơn phân nửa phần áo bên phải, những cánh hoa đỏ chót vô cùng yêu dã... Mà trong khí chất của người này lại mang theo chút hơi thở yêu nghiệt, vừa khéo hợp với bộ trang phục này.

Một chàng trai cực kỳ xinh xắn.

Nhan Giai thử gọi anh ta dậy, xin chào? Hello? Ahn nyeong ha se yo? Bonjour? Konichiwa?... Chẳng biết anh ta người nước nào nữa, Nhan Giai hỏi mấy câu xin chào bằng tiếng nước ngoài, cô cũng chỉ biết mấy câu trên mà thôi. Đáng tiếc mỹ nam tựa hoa này chẳng hề có động tĩnh gì, nhưng có thể thấy anh ta mệt mỏi quá độ, còn có thể nghe thấy tiếng thở nặng nề...

Làm sao bây giờ, anh ta định ngủ đến lúc nào đây? Nhan Giai dựa vào trang phục trên người anh ta mà đoán, có lẽ là một trong những người mẫu chụp cho chuyên đề định kỳ lần này, cũng tức là sẽ trở thành tiểu thị tươi đắt giá trong giới thời trang, nhưng mà cô đâu biết cách liên lạc với người đại diện của cậu đầu chứ, Hàn Đông Đông cũng vì cuộc gọi khẩn của Dung ma ma mà đã sớm rút lui rồi, ở đây ngoại trừ mấy nhân viên đang dọn dẹp sân bãi thì cũng chỉ có hai người bọn họ.

Nhan Giai đành phải chờ anh ta tỉnh dậy vậy, mà lúc này bị lấy làm gối kê đầu, cả người cô cứng ngắc không nhúc nhích được, rất nhanh vai phải mỏi nhừ, cô nhận không được đẩy đẩy đầu của anh ta, ai ngờ vừa đụng một cú, anh ta trực tiếp trượt xuống nằm ngủ ngon lành trên đùi cô, Nhan Giai sợ tới mức giật giật, ánh tà dương vào buổi chiều muộn dừng lại trên mái tóc nâu của anh, làm ánh lên màu vàng óng ánh, bỗng nhiên chàng trai khẽ gãi đầu, từ từ mở hai mắt, yêu tinh đẹp nhất thế gian đã tỉnh rồi.

Chân trời nơi phương xa được nhuộm thành màu của một ly cocktail, sợi nắng vàng xuyên qua làn tóc gọn gàng của người con gái, khẽ quét đến đôi mắt phượng nề người mà sâu lắng của chàng trai, phác thảo theo viền mắt đầy mị hoặc, mí mắt thâm xám cùng với làn da tái nhợt, giống như người bệnh ngủ không đủ giấc, anh ta nhắm mắt nhìn Nhan Giai.

Lần đầu tiên gặp mặt này, cho tới tận nhiều năm về sau, Nhan Giai vẫn còn có thể nhớ được âm điệu nửa tỉnh nửa ngủ của anh ta, cùng với tư thế mệt mỏi không quan tâm mọi chuyện.

Về mặt của anh ta nhìn qua là biết còn ngái ngủ, đưa tay chạm vào tóc cô, đôi mắt xinh đẹp nhắm lại, miệng phát ra âm thanh trầm thấp mà cuốn hút, “... What?”

Nói tiếng Anh kia á? Nhan Giai lập tức dùng tiếng Anh giải thích rằng anh ta đã ngủ trên người cô gần hai mươi phút, nhưng cô tuyệt đối không làm gì

hết. Thực ra là cô đem mười trang PPT kia sửa rồi lại chỉnh, còn nữa... “Away, ok?” Nói xong chỉ xuống chân cô, có thể nhích ra được không vậy?

Người mẫu nam xinh đẹp không thèm để ý đến cô, vẻ mặt vẫn lạnh lùng, giọng điệu lại mang theo mấy phần ngạo mạn nói với cô, “Water.”

What? Nhan Giai sững sốt, cô lại càng muốn biết đây là thể loại gì vậy chứ, cô ngồi chờ làm PPT cho tốt, anh ta từ đâu đột ngột xuất hiện, nhìn kĩ thì... Người có khí chất con lai này, có vẻ giống mấy nhân vật quý hút máu từ truyện tranh bước ra, môi dày, gòy cảm lại yêu mị, sắc đẹp nghịch thiên.

Anh ta khẽ lắc lắc mái tóc nâu của mình, vuron hai tay ngồi dậy, xương quai xanh nơi hõm vai như ẩn như hiện, những động tác lơ đãng mặc dù tùy ý nhưng lại như của nhân vật trong một bức họa. Nhưng mà tính cách quá mức cao ngạo, anh ta hoàn toàn không thèm để ý đến Nhan Giai, thấy trong tay cô có ly cà phê thì cầm thẳng lên uống.

“Sorry, it is... (Xin lỗi, đây là của...)” Nhan Giai nghĩ người này thật chẳng có chút phép tắc nào cả, chưa hỏi xem cà phê của ai đã cầm lên uống rồi.

Nghe thấy thế, ánh mắt xinh đẹp bắn tới, phảng phất không nhìn thấy cô, tự cao tự đại, tiếp tục uống.

Nhan Giai cầm nín. Dù sao cô cũng không cần ly latte kia nữa, cô đứng dậy, gấp laptop lại, đang định rời đi thì vô tình nghe thấy anh ta nhận điện thoại, dùng tiếng Nga lẫn tiếng Đức gọi điện, cô thầm đoán, không lẽ con lai Trung Nga? Hay là lai Trung Đức nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Từ Nay Về Sau, Cùng Anh Lưu Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Một Hoa Mỹ Nam Đang Đến Gần... 2

Sau khi người mẫu có dòng máu lai nhận điện thoại xong bỗng quay đầu đánh giá Nhan Giai từ trên xuống dưới, một cô gái mặc váy màu bạc hà, là cô ta sao? Anh ta nhún mày, dáng vẻ uể oải thối mớ tóc mái, rút từ trong túi xách cầm tay màu đen ra một tờ danh thiếp rồi đưa cho Nhan Giai.

“Neil.” Thanh âm lười biếng lại trầm thấp, mang theo chút khàn khàn.

“Hả?” Nhan Giai nhận danh thiếp trong mù mờ, cô là thực tập sinh, vẫn chưa có danh thiếp. Vậy nên đành cười xấu hổ một cái.

Chàng trai tên Neil rất nhanh đã hiểu rõ vấn đề, không kìm được hai mắt tròn trắng, gờ hai tay kẹp lấy tấm danh thiếp trong tay cô, đôi mắt mê người cụp xuống, đôi môi dày mở ra...

“Tôi rất đất.”

(*Chắc ý bảo đất giá, hàng hot...)

Biết nói tiếng Trung kia à? Trọng điểm của Nhan Giai là tiếng Trung, cũng không để ý đến nội dung câu nói, tấm danh thiếp đó cô cũng chẳng tha thiết gì, mỗi một lần quay chụp chuyên đề xong, bao giờ cũng trao đổi danh thiếp, rất nhiều người không biết cô là thực tập sinh nên cũng đưa cho cô.

Nhưng mấy thứ đó cô không có hứng thú, cô nhanh chóng dọn đồ đạc rồi đi, đúng lúc này một người đàn ông thấp lùn vội vàng xông vào Tido, vừa vào đã ngay lập tức xin lỗi cậu người mẫu kia, “Ôi giờ à, là Miranda nghĩ sai rồi ~ Hòa Dã cậu đừng tức giận nhé ~”

Giọng của người đàn ông này khiến Nhan Giai nhớ lại mấy vị thái giám trong cung, chất giọng chói tai đuổi theo sau cậu con lai xinh đẹp, “Hòa Dã, Hòa Dã, cậu chờ tôi với mà...”

Mà tên kia chỉ đuổi lưng một cái, ngẩng đầu nhìn bầu trời, đưa mắt nhìn ánh sáng xám bạc.

***

Nhan Giai vừa ra khỏi Tido thì nhận được điện thoại của mẹ, bảo cô lập tức đến sảnh ăn Mío Italy ở tầng 3 trong khách sạn Bốn Mùa, bác Tạ mới từ Thụy Sĩ về, đặt một bàn hải sản ở khách sạn đối com.

Ngay cả con gái mặc cái gì Vương Ngọc Vi đều nhớ rất kĩ, dặn Nhan Giai đổi bộ lễ phục màu rượu kia rồi đến, “Nhớ đúng 7 giờ phải có mặt, mẹ mặc kệ con tối nay có chuyện to nhỏ gì, Giai Giai con nhất định phải đến cho mẹ!”

Nhan Giai rầu rĩ, “Mẹ, con không muốn đi đâu, tối nay con còn phải làm PPT nữa, sáng mai trong khoa đã bắt đầu bảo vệ đề tài rồi mà PPT con còn chưa làm xong” Mặc dù cô biết bữa tiệc này của bác Tạ vô cùng quan trọng, cũng đã lâu rồi gặp bác Tạ, về tình về lý thì phải nên đi.

Nhắc đến đây, bác Tạ là quý nhân của ba Nhan Giai, từng giúp đỡ ba Nhan trong công việc làm ăn. Tính tình của bác Tạ khá là khảng khái, khí chất nho nhã, chính là thổ hào danh xưng với thực, thậm chí có khi rất đáng yêu, là một trưởng bối vừa tiến bộ lại rất mát trong những người bạn làm ăn với ba.

Nhan Giai nhớ rõ có lần mấy người bạn của ba tụ họp thì các trưởng bối đều mặc âu phục chính thức, riêng bác Tạ thì mặc chiếc double-breasted trench

coat mà con trai mua ở Tokyo cho ông, đội trên đầu chiếc mũ nỉ màu lá cọ trông rất giống nhà nghệ thuật thời xưa. Mọi người mời ông lên sân khấu phát biểu, tất cả đều im lặng chờ ông khăng khải cất giọng, ai ngờ lúc mở bài phát biểu chuẩn bị sẵn ra thì câu đầu tiên là, “Ồi, sao chữ nhỏ thế này...” Câu nói thu vào micro nên toàn hội trường đều nghe thấy, kết quả cười ầm cả căn phòng.

Sau đó bác Tạ đi Thụy Sĩ, cũng đã lâu lắm rồi! Nhan Giai không gặp lại vị trưởng bối thú vị này, thật ra cô cũng có chút nhớ bác Tạ, đương lúc còn đang xoắn xýt thì mẹ cô khuyên, muốn làm bài tập thì cứ mang laptop đến đây, “Mẹ tìm một chỗ cho con viết được không, bác Tạ chỉ là muốn gặp con một chút thôi mà, nghe lời đi Giai Giai, nhớ mặc cái váy rượu đỏ kia đấy, con mặc vào nhìn đẹp lắm, à nhớ phải đến salon Thịnh Mỹ nữa đấy, để anh Tiểu Ngô giúp con làm kiểu tóc đẹp chút...”

Phu nhân Vương Ngọc Vi lấy ‘phụ trách xinh đẹp như hoa’ làm nhiệm vụ của mình, trải rộng cái đẹp khắp kinh đô, Nhan Giai có thể hưởng phúc lợi to lớn của mẹ, nhưng không thể nào lay chuyển được cường thế của bà nên cuối cùng vẫn phải đồng ý. Cô chạy về nhà lục tìm bộ lễ phục trong tủ quần áo, ở vạt áo còn có hình bông hoa hồng được tạo từ vải chéo go, chính là cái váy mẹ cô để ý nhất hôm đi dạo quảng trường Thái Cổ ở Hồng Kông.

Nhan Giai thay chiếc váy kia, dáng vẻ cả người lập tức trở nên gọn gàng tinh xảo, đặc biệt đường nét nơi bộ ngực vô cùng xinh đẹp, hơn nữa màu da trắng nõn được màu rượu đỏ làm nổi bật lên, rất có phong thái tao nhã của quý tộc ngày xưa.

Nếu không có chiếc cặp laptop màu trắng trong tay thì sẽ càng tao nhã hơn nữa. Anh Mike Ngô giúp cô làm tóc cũng nói thế, “Tiểu mỹ nhân Giai Giai, để nghị em đổi chiếc cặp nàoblingblingtốt hơn đi.”

“Cầm hai cái một lần” Ở trong gương là Nhan Giai với mái tóc được uốn xoắn tít đẹp như một nàng búp bê, cô nhún vai, dù sao bác Tạ cũng không phải trưởng bối bảo thủ. Nhìn đêm nay ăn tiệc buffet là biết, không phải kiểu tiệc tùng ngồi trên bàn tròn như kiểu Trung Quốc, như thế thì cứ thế này đi vào cũng chẳng làm sao.

Thế là cô cứ dờ dờ ương ương xuất hiện ở đại sảnh tầng trệt trong khách sạn Bốn Mùa, lúc đợi thang máy bỗng nghe thấy âm thanh quen thuộc, âm thanh trầm thấp, nội liễm lại lưu loát.

Quay đầu nhìn thì bắt gặp tổng thanh tra Laker.

Nhan Giai lập tức phản ứng kịp, lên tiếng chào “chào tổng thanh tra ạ”, mặt Laker không chút thay đổi gập đầu, hôm nay vẫn mặc âu phục như mọi hôm, dáng đứng thẳng tắp, toàn thân nghiêm túc như chiếc đồng hồ treo tường kiểu cũ trong giáo đường lạnh như băng.

Bỗng dung mặt lạnh liếc vào một phát, Nhan Giai không thể tin được Laker sẽ mở miệng nói chuyện với cô.

“Là nhân viên của BI, trong những trường hợp chính thức thì phải chú ý đến hình tượng cá nhân, ở đây cô cũng đã gọi tôi là tổng thanh tra rồi.” Laker chú ý đến cặp xách vô cùng không thích hợp trong tay người nào đó chính là nét bút hồng trong tất cả những nét bút hồng không thể chịu nổi. Nói cách khác, xin tiểu cô nương đừng để tổng thanh tra ông ta phải mất mặt chứ, cho dù cô chỉ là một thực tập sinh, nhưng một khi đã đội trên đầu cái mũ BI thì phải chú ý đến lời nói việc làm lễ nghi trang điểm

Nhan Giai đến làm ở BI đã được một tháng, đây là lần đầu tiên Laker chủ động nói chuyện với cô, cô ngạc nhiên đến mức phải ngẩng lên xem sáng nay mình bước chân nào xuống giường trước, để vương Laker thế mà lại nhớ rõ cô làm việc ở BI đấy, loại cảm giác được công nhận một cách khó hiểu này giống như được sủng ái mà lo sợ đến mức ghen tị.

Ánh mắt dừng trên mặt cô chưa đến nửa giây thì ông đã dời tầm mắt sang chỗ khác, dường như đã phán định người trước mặt là một kẻ phạm tội khả trản*, không cần phải khai thông tiếp nữa. Đây chính là Laker, sẽ khiến bạn chỉ trong vòng mười giây là biết ngay thái độ của người ta với bạn, quyết đoán, khẳng định không nhìn trộm bạn, chính là tủy huyệt như thế đấy.

(*Phạm tội khả trản: ở bậc trung bình, không quá giỏi cũng không quá tốt.)

Nhan Giai hít sâu một hơi, có lẽ thời trang chính là lạnh lùng, kể cả tên người mẫu lai hôm nay mới gặp hay tổng thanh tra đang phát ra tín hiệu rút lui ở bên cạnh thì đều có điểm chung là kiêu căng một cách thái quá, cứ như ông trời ban cho bọn họ tài trí hơn người vậy. Nhưng mà, họ càng như thế thì càng chứng minh rằng bản thân rất cô đơn mà thôi. Bởi vì họ có con mắt nhìn đời giống nhau, tại thời điểm mọi thứ đều biến mất thì ở đó chỉ còn lại một vùng biển chết bi thương, là bến bờ không ai có thể đặt chân đến.

Ngay từ đầu Nhan Giai đã nghĩ như thế, nhưng sau này cô lại phát hiện, thì ra là cô đã khờ dại ‘nghĩ’ rồi.

Cô vẫn như một cô gái không hiểu chuyện như trước ôm laptop xuất hiện tại bữa tiệc riêng của bác Tạ, như một nàng công chúa mái tóc quấn tao nhã xõa sau bờ vai, đôi chân thon dài, mang giày thủy tinh, giọng nói ngọt ngào lại dịu dàng. Bác Tạ nói cô vẫn như cô bé của mùa hè năm ấy, một mình ngồi ở đó ăn kem ly, không thèm để ý đến đề tài của mọi người. Nhưng mà cô cũng dần phát hiện, từ khi cô lớn lên, cô cũng đã trở thành đề tài của bọn họ.

“Giai Giai vẫn chưa có bạn trai sao? Thời đại này nên yêu sớm một chút thì hơn, đừng có như người già chúng ta, bây giờ cũng không còn sớm đâu, nếu không yêu là sau này sẽ thành góa ế đó, haha.” Bác Tạ vẫn đáng yêu như trước, lúc cười phá lên rất giống Lão Ngoan Đồng tỉnh quái, còn lên nói cho cô hay, tiệc riêng hôm nay đều có mấy ông bạn già thân thiết đến dự, rất nhiều người dẫn con theo, “Đều là mấy tiểu tử xuất sắc hết, Giai Giai cháu nhớ để ý cho kỹ.”

Điều mà các trưởng bối quan tâm mãi vẫn là chuyện này. Nhan Giai cười híp mắt cảm ơn ông đã quan tâm, rồi vội vàng nháy mắt với mẹ nhằm xin giúp đỡ, nếu không bác Tạ không để cô viết PPT xong mất.

Vương Ngọc Vi vội kéo ông Tạ nói sang chuyện khác, sau đó giúp Nhan Giai gấp mì spaghetti cô thích để cô bụng đến bên bàn trống đằng kia, đổi

xử với cô vẫn như lúc trước, biết cô không thích mấy trường hợp giao tiếp như thế này nên để cô tùy ý một mình ngồi ăn.

“Con xem, mẹ không lừa con đúng không, con áy, ở đây làm bài tập cũng được mà, cũng tiện ăn uống một chút, đừng có bảo là giảm béo, chừng này có đủ không, nếu không mẹ lấy thêm vài món đồ ngọt cho nhé?” Vương Ngọc Vi căn dặn vài câu, sợ Nhan Giai ăn không đủ, lại đi gấp bit tết bung sang cho cô.

Nhan Giai xua tay với mẹ, “Đủ rồi mà, mẹ cứ bận việc của mình đi, đừng quấy con làm PPT.” Nếu không tốt nghiệp được, cho mẹ mất mặt luôn đó, đừng có trách con.

Vương Ngọc Vi cũng kệ Nhan Giai thích làm gì thì làm, con gái hôm nay nghe lời mặc chiếc váy bà mua đến cũng đủ khiến bà vui vẻ rồi. Bên này Vương Ngọc Vi vừa đi Nhan Giai đã cắm đầu cắm cổ vào làm PPT, đuôi mắt phát hiện có một khay trắng đặt xuống, cô ngẩng đầu lên vừa định gọi mẹ thì... Là một chàng trai cao ráo, ít nhất cũng hơn một mét tám lăm, bên trong mặc chiếc sơ mi không cúc thắt, bên ngoài khoác áo nỉ nghiêm chỉnh, kết hợp với đôi giày thể thao cao cổ trắng, vừa nhìn là biết thiếu gia nhà giàu không màng thể sự, mặc vội bộ đồ âu phục đến đây cho có.

Cũng xách túi laptop Kair chẳng ra thể thống gì giống cô, vừa đặt lap lên bàn anh ta đã hỏi cô, “Không có ai đúng không?” Nhan Giai gật đầu. Thế là anh ta đem đôi chân dài gác lên, mở laptop lên gõ gõ bàn phím, về mặt kia y như quyết chiến một hồi sống còn.

Một lúc sau, một người đàn ông trung niên bụng khay thịt bò bit tết đến, chàng trai này lập tức dựng lông tóc nhảy dựng lên, Ba! Ba không thấy con đang làm PPT à? Xin ba đó, ba ra chỗ khác có được không? Cứ nói chuyện buôn bán của ba đi, ba bảo con ra ngoài lại còn không cho con làm PPT, con không tốt nghiệp được mất, vinh quang ba đời sẽ bị hủy ở trong tay con đây ba biết không!”

“Nếu đói thì cứ bảo ba.” Ba anh ta ném lại câu này rồi quay người tiếp tục nói chuyện với mấy ông bạn.

An Duy cào cào móng tóc, làm ra tư thế a di đà phật, lại cắm cúi làm PPT tiếp, lúc này bỗng để ý phía đối diện cũng có chiếc Macbook, thế là anh rướn cổ lên nhìn cô gái sau laptop đó... Oa, ngực lớn thiệt đó.

Bạn đang đọc truyện *Từ Nay Về Sau, Cùng Anh Lưu Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Không Phải Tao, Là Ba Tao Có Ý Với Nó

Với sinh viên năm ba đại học D bây giờ, làm PPT cho mở đầu luận văn là việc vô cùng cấp thiết. Nhan Giai vô cùng chăm chú nhìn thẳng vào màn hình laptop điên cuồng paste ảnh, An Duy đối diện cũng tập trung sửa ảnh gõ chữ. Bên kia các trường bối chuyện trò vui vẻ, bên này hai văn bối mặc lễ phục chính thức giành giật từng giây làm PPT, hai người không hên mà cùng vuron tay lấy đồ ăn trong đĩa, ăn ăn, chẳng có gì dễ ăn.

Ố? Miếng bit tết mẹ lấy cho cô đâu? Thịt đâu? Thịt đâu mất rồi? Nhan Giai tìm khắp nơi miếng bit tết của cô nhưng nó đã không cánh mà bay, chỉ đành trơ mắt nhìn tên con trai đối diện thân thiết xiên vào miếng bit tết cuối cùng trên bàn, rồi lại thân thiết* hỏi cô, “Này, cô có thấy miếng bit tết này hơi mặn hay không?”

(*nguyên văn: Tự lai thực(自来熟): chỉ hai người lần đầu tiên gặp mặt đã nói chuyện tự nhiên, thân mật như bằng hữu lâu năm | chỉ một người rất thoải mái, nhiệt tình; không sợ lạ; | có khi cũng để ám chỉ người nhiều chuyện; xơi lời)

Nhan Giai không cảm thấy, An Duy cũng chẳng có ý định chờ cô trả lời, một mình tiếp tục ăn, ăn xong lại thân thiết hỏi cô, “Này, vì sao lúc lấy trái cây cô không lấy dứa?”

Nhan Giai sững sốt, “Ồ... Đây là mẹ tôi lấy cho tôi mà.” Ngụ ý chính là anh muốn ăn dứa thì tự đi mà lấy, đáng tiếc An Duy bỏ qua hàm ý của cô nói tiếp, “Dứa hầu cũng không lấy nhiều nữa.”

Nhan Giai im lặng, lấy một muôi mì spaghetti ngao sốt cà chua, đang muốn lấy muôi thứ hai đột nhiên thấy trong đĩa xuất hiện thêm một cái đĩa, An Duy tự nhiên như ruồi cũng mức một muôi rồi xì xụp hai hơi hết sạch, ăn xong lắc đầu, trung ra vẻ mặt phê bình, “Mì spaghetti chán chết.”

Vậy ai bắt anh ta ăn mì trong đĩa của cô, Nhan Giai tiếp tục im lặng. Hiện tại trên bàn tổng cộng có bốn cái đĩa. Ba cái do mẹ cô lấy, lần lượt là mì ống bit tết, hoa quả cùng món trắng miệng. Còn cái đĩa không kia lúc trước đựng bit tết do ba An Duy lấy...

An Duy ăn mấy miếng hoa quả, không thấy vừa lòng lại lăm bằm, “Ăn thử món trắng miệng xem sao.” Rồi lại vuron tay đến bánh cheesecake trà xanh của Nhan Giai, nhưng Nhan Giai cũng muốn ăn cái đó, cô lập tức dùng đĩa chặn tay anh, “Đây là của tôi.”

“Chep, đợi lát nữa tôi lấy cho cô cái khác, ok?” An Duy nhìn vẻ mặt nghiêm túc của cô, đôi lông mày đen dày nhướng lên, yên tâm đi, anh đây sẽ không lừa cô em. Nhóm trường bối đều đang tập trung ăn ở bên kia, vừa rồi đi qua phải chào chào hỏi hỏi, ăn có một bữa cơm mà mệt chết đi được.

“Cô đợi một lát, lát nữa tôi qua kia lấy cho.” An Duy quay mặt lại, đôi mắt lạnh lợi đảo qua đảo lại, thuận lợi cướp được bánh ngọt của Nhan Giai.

Nhan Giai không thèm đếm xỉa tới anh ta, cô ăn vài miếng bánh socola hạt phi rồi quay trở lại trạng thái điên cuồng làm PPT. Một lát sau, An Duy chính

lại bộ vest đứng dậy hỏi cô, “Này, muốn ăn gì? Tôi đi lấy giúp cô.”

“Tôi muốn hoa quả, nhớ lấy nhiều dâu tây và nho đỏ chút. Món tráng miệng thì lấy tiramisu hạt phỉ, còn cả một phần ravioli nhân tôm với sò điệp nữa.” Nhan Giai đầu cũng không nâng, mắt nhìn chăm chăm vào trang PPT thứ 7 không ngừng điền số liệu.

“Được rồi! Cứ để tôi!” An Duy như một trận gió lướt đi, rồi lại như một trận gió quay về. Tay phải cầm chiếc đĩa đựng đầy thức ăn, giữa ngón áp út và ngón giữa tay trái kẹp hai cái ly. “Bít tết mà kết hợp với rượu amarone ý, tôi nói cho cô biết, ngon hết xẩy, nào, làm một ly.” An Duy thân thiết rót rượu rồi nâng ly với cô.

Nhan Giai cũng không biết mình ăn nhầm thuốc gì mà lại nhận ly rượu chạm cốc với An Duy, cô nhấp một ngụm nhỏ, rồi uống một hơi cạn sạch, thoải mái thật.

“Đúng không, vị rất được đúng không?” An Duy vô cùng đắc ý nhưn mày, đôi mắt to đảo quanh, lại càng vui vẻ làm nhiệm vụ bưng bê đồ ăn.

Không lâu sau, bàn của hai người đã biến thành bữa đại tiệc, tất cả món ăn của khu tiệc đứng đều bị càn quét tới đây, đôi tuần nam mỹ nữ gấp hai đĩa mỹ Ý rồi lại gỡ hai dòng PPT, thỉnh thoảng gât gù với nhau hương vị thật ngon, lát nữa phải đi lấy thêm, món tráng miệng kia được đó, lát nữa cũng lấy luôn.

Hai người vừa ăn vừa làm PPT, không hẹn mà cùng đưa ra một chân lý: Ăn no mới có sức làm PPT, mới có sức tốt nghiệp đại học D, mới có sức không để gia đình mất mặt, mới có sức đến mấy bữa tiệc như thế này xin một chân ăn chưa được.

Bên này hai người trẻ tuổi cố gắng vì danh dự gia tộc, bên kia ba của người nào đó thăm dò ông Tạ, cô bé mặc váy đỏ đằng kia được đó, đáng vẻ đẹp mắt, lại còn trò chuyện vui vẻ với con trai ông, không bằng ông Tạ giới thiệu để quen biết một chút.

“Thằng nhóc An Từ này không biết bình thường nó bận rộn cái gì, không yêu đương mà cũng không tập trung học hành, không tìm một cô gái quản nó thì không được, tôi ưng cô bé váy đỏ kia rồi đó, ăn cơm cũng không quên bài tập. Cô bé này, rất được.” Ba của An Duy An Quốc Nghĩa liếc mắt một cái đã nhắm trúng cô bé váy đỏ.

An Quốc Nghĩa năm xưa cũng là đối tác làm ăn với ông Tạ, sau đó dần dần trở thành bạn thân. Hôm nay là lần đầu tiên gặp mặt với ba Nhan Giai nhưng hai thương nhân đã nhanh chóng tìm ra đề tài nói chuyện. Vòng tròn quan hệ này nói lớn cũng không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, ‘tham dự’ những buổi tiệc xã giao như thế này, một khi đã nhất kiến chung tình, rất nhiều chuyện sẽ nước chảy thành sông.

Trong khi các trưởng bối trò chuyện hòa hợp, hai văn bối vẫn hồn nhiên không biết gì tiếp tục kể vai sát cánh chiến đấu với PPT, loại chuyện khiến người ta phát điên như thế này nếu không có đồ ăn ngon xoa dịu tâm hồn, chắc chắn sẽ không thể cầm cự hơi thở đến giây phút này. Nhan Giai dành ra một tiếng nữa để giải quyết hết đồng PPT, cô mệt mỏi đóng laptop, lại phát hiện anh chàng đối diện giống như không còn sức lực cũng đang tắt laptop.

Cô hiểu ý cười với anh, chính là nụ cười của tình đồng chí bền chặt mà sâu sắc. An Duy xấu hổ quay đầu, liếc mắt nhìn trần nhà, cười cái cái gì mà cười, ông đây mệt sắp chết rồi!

Lúc này, Vương Ngọc Vi đến tìm con gái, “Giai Giai, bác Tạ nói muốn giới thiệu mọi người với nhau, con mau tới đây.” Sau đó quay mặt nói với An Duy, “Tiểu Duy, ba cháu vừa nhờ cô gọi cả cháu luôn, đi thôi, đi chụp ảnh.”

An Duy nghe thấy hai chữ Tiểu Duy thì thiếu chút nữa ói tại trận, vội vàng chấp tay thi lễ với mẹ Nhan Giai, “Cháu chào cô, cô đừng gọi cháu như vậy được không? Cháu không phải con gái, tên đó nghe ông ọ ọ lắm.” Nói xong phát hiện Nhan Giai đang không ngừng cười trộm thì bắn cho cô một ánh mắt hình viên đạn, cười cái gì mà cười, cô em ngọc lớn!

“Được rồi được rồi, đừng làm nhảm nữa, An đại thiếu gia, còn có Nhan đại tiểu thư nhà chúng ta lại đây hết, qua chụp cái ảnh rồi làm quen với nhau, bác Tạ vung một đồng tiền lớn như vậy cho mấy đứa ăn uống no say mà giờ bảo nề mặt chụp cái ảnh cũng không muốn thì sao có thể chấp nhận được, nào nào, một đứa xinh xắn một đứa đẹp trai, bác Tạ của mấy đứa thích nhất là được chụp ảnh với mấy đứa thanh niên đó.” Vương Ngọc Vi nói xong một tay dắt Nhan Giai một tay kéo An Duy đi chụp ảnh, hình ảnh này rơi vào mắt An Quốc Nghĩa đứng đằng xa, ông nói với ông Tạ, ngài nhìn xem hai đứa này xứng đôi không.

Ông Tạ cười đến mắt hí thành một đường chỉ, lúc sắp xếp đội hình chụp ảnh cố tình để Nhan Giai và An Duy đứng cạnh nhau, chẳng qua cho đến bây giờ hai đương sự vẫn chưa biết đối phương tên tuổi là gì, mà cũng chẳng muốn nhớ. Chụp ảnh kết thúc hai người tự tách ra tìm Macbook của mình, tựa như đường ai nấy đi, không còn qua lại.

Chín giờ bữa tiệc kết thúc, Nhan Giai theo cha mẹ chuẩn bị về nhà, khi đang chờ thang máy ở tầng ba, cô phát hiện Laker cùng giám đốc điều hành của mấy công ty khác đang đứng ở phía trong, ngoài ra còn có Dung ma ma và tổng biên tập Tô San. Nhan Giai kinh ngạc, sau đó nhớ ra hôm nay có cán bộ cấp cao của trụ sở chính ở New York đến công ty... Nói như vậy, chẳng lẽ công ty mời khách tại khách sạn Bốn Mùa này sao?

Ba mẹ Nhan Giai đều đã vào thang máy, Vương Ngọc Vi thấy con gái vẫn đứng im tại chỗ thì cất tiếng gọi, “Giai Giai, mau vào đây.”

Cả người Nhan Giai cứng đờ, nếu bây giờ mà vào chắc chắn sẽ phải chào hỏi Laker, tổng biên tập và tổ trưởng Cốc Dung, như vậy chuyện cô lên đi thực tập chắc chắn bị phát hiện, nhưng nếu không chào hỏi thì lại không lễ phép. Cô lâm vào bối rối, cảm giác đối diện có ánh mắt quét đến, tất nhiên chính là ánh mắt lạnh lùng của Laker, anh vô cùng bình tĩnh nhìn cô, sau đó ấn nút đóng cửa thang máy, vứt bỏ cô ở tầng ba...

Nhan Giai: ...

Khi cô xuống đến đại sảnh tầng một mẹ cô đã đứng chờ ở đó, về việc không thể đi xuống cùng mẹ cô lấy lý do đột nhiên muốn vào WC làm cái cớ. Vương Ngọc Vi cũng chẳng hỏi nhiều, chỉ kể lại khi thấy Giai Giai vẫn còn ở ngoài thang máy bà đã định ấn nút mở cửa, chẳng qua có người lên tiếng.

“Người đàn ông đó nói, xin lỗi, chúng tôi đang vội. Ăn nói thì rất lịch sự, tạm thời không bàn đến khí chất và khuôn mặt, nhưng chỉ với thái độ kiêu ngạo kia... cứ như mình là hoàng đế không bằng, chẹp chẹp, mà nói đi cũng phải nói lại, cứ đặt được phòng VIP ở tầng trên đã là đại gia rồi...” Vương Ngọc Vi lắc đầu than thở vài câu, nếu con gái nhà bà có thể gả vào nhà giàu như thế này, bà sẽ phi về Chiết Giang Hàng Châu té bái phần mộ tổ tiên ngay lập tức.

Nhan Giai vạch đen đầy đầu, nói thầm trong lòng, đó là CEO của chúng con đó, là người có giá trị con người hơn một trăm triệu đó, là nhà tư bản mà ngày nào con gái của mẹ cũng phải bán máu bán sức cho đó. Mẹ đã thấy trong xã hội bóc lột thời xưa nhân dân lao động gả được cho nhà tư bản chưa?

Cô tựa vào vai mẹ, “Mẹ, gả vào nhà giàu chưa chắc đã hạnh phúc đâu, mẹ đừng lo, sau này chỉ cần có người thương con, biết chăm sóc cho con là con đã thỏa mãn rồi.”

Wương Ngọc Vi chỉnh lại khăn choàng cho Nhan Giai, càng nhìn càng thấy con gái bà hôm nay thật sự xinh đẹp, “Vâng vâng vâng, phải yêu con mới là quan trọng nhất chứ gì, ông ngoại con nói rất đúng, làm người phải biết thỏa mãn với những gì mình đang có, gia đình chúng ta giai cấp nào thì tìm người ở giai cấp đó thôi, tuy nhiên... không thể tìm quá kém như em họ của con được.” Ân oán giữa những người phụ nữ đã có chồng thường bắt đầu từ thời con gái, sau đó chấm dứt khi cùng nhau nhảy múa trên quảng trường*.

(*Nhảy múa trên quảng trường: nguyên văn 跳广场舞 là một hiện tượng ở Trung Quốc khi các bác gái tập trung tại một bãi đất trống nhảy múa. Vào mỗi buổi sáng và tối, mọi người xếp thành các hàng rồi nhảy theo nhịp điệu phát ra từ chiếc đài. Ý câu này là ân oán kéo dài đến khi họ có tuổi mới chấm dứt.)

Nhan Giai cũng bất lực với yêu hận tình thù giữa mẹ và mẹ cô, chỉ có ba cô vẫn bình tĩnh thong dong, không buồn mở miệng ngồi ở phía trước lái xe, mẹ cô ngồi bên cạnh lại chuyển chủ đề hỏi chỗ Tiểu Hằng thế nào rồi, có tiến triển gì không? Nhan Giai tựa vào ghế sau, nhìn đường vành đai thứ hai Bắc Kinh ngựa xe như nước, nghĩ lại tâm nguyện đầu năm nay của cô, thực tập thuận lợi, tốt nghiệp thuận lợi, nhưng không có một chữ nào liên quan đến đi xem mắt thuận lợi hết.

Nhớ đến PPT còn chỗ phải sửa, Nhan Giai mở laptop ra, trái tim lập tức chìm xuống. Sặc! Lấy nhầm laptop rồi!

Trên thế giới này Macbook có chiều dài 13 inch và vỏ ngoài màu bạc in logo quả táo có hàng tỷ cái, vậy nên Nhan Giai cùng An Duy lấy nhầm laptop của nhau là chuyện không quá bất ngờ. Trong đêm nay sống chết Nhan Giai cũng phải tìm được laptop của cô về, bằng không buổi bảo vệ mở đầu luận văn ngày mai sẽ chết chắc. Cô sốt ruột hỏi mẹ, số điện thoại của chàng trai lúc chụp ảnh chung, những ai có? Bác Tạ có không?

Wương Ngọc Vi nghe vậy thì sùng sốt, Giai Giai nhà bà được lắm! Bình thường yên tĩnh, mặc cái gì đến thì đến. Thiếu gia nhà họ Cố mới trò chuyện được mấy hôm mà giờ đã nhìn trúng công tử nhà An gia công tử rồi sao? Được lắm con gái, mẹ đúng là đã xem thường con. “Giai Giai, mẹ không phân đối con có nhiều đối tượng, dù sao phải có nhiều thì mới biết mình hợp với ai được, nhưng mà... không thể cùng một lúc được, không những phá hỏng truyền thống nhà chúng ta mà còn với con... Ừm... về sau bị mang tiếng không tốt.”

“Mẹ, mẹ nghĩ đi đâu thế?” Nhan Giai cắt ngang mẹ cô đang tự động bỏ não, cô chỉ muốn lấy PPT về thôi mà.

Wương Ngọc Vi đặc biệt ‘thấu hiểu’ đáng về lo lắng hiện tại của Nhan Giai, “Đừng nhắc đến PPT nữa, nghe con niệm cả đêm mẹ ong hết cả đầu rồi, ôi, ở trước mặt mẹ thì cần gì phải giả vờ, thẳng thắn vừa rồi khá đấy, cao ráo đẹp trai, ăn nói lễ phép, muốn làm quen cũng chẳng phải chuyện gì to tát, con gái ý, thoải mái thích mấy anh đẹp trai là quá bình thường luôn, mẹ cũng đã từng ở tuổi con rồi, thêm vài lựa chọn càng tốt, con đợi một lát, mẹ sẽ hỏi thăm bên bác Tạ cho.” Nói xong mặt mày hờ hờ lấy điện thoại ra.

Bạn đang đọc truyện *Từ Nay Về Sau, Cùng Anh Lưu Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Không Phải Tao, Là Ba Tao Có Ý Với Nó 2

Ba An Duy ở đầu bên kia điện thoại cũng vô cùng vui vẻ, cười cười vỗ đùi anh té một cái. “An Từ này, ba bảo, cô bé vừa rồi có ý với con đấy.”

Mẹ kiếp! An Duy lập tức nhòe mắt từ ghế sau, cột sống sau lưng toát hết mồ hôi lạnh, anh có dự cảm rất không tốt, vô cùng không tốt. Anh lắc đầu từ chối, “Con không có hứng thú với cô ta, tuyệt đối không phải gout của con, ăn cơm thì ăn đi, lại còn ôm cái laptop học bài, học bá đó... sẽ phát điên đó, kinh khủng lắm, con gái kiểu này sau này thành ma quỷ hết, tuyệt đối không thể thích.”

Ba An Duy nghe xong lại đánh vào gáy anh một phát, “Tiểu tử thôi! Cô bé kia dịu dàng lại lễ phép, coi trọng mày là phúc khí của mày! Nhớ chào hỏi cho tử tế vào, con gái người ta sốt ruột muốn nói chuyện với mày nên ba cho số mày rồi...”

“Ba! Hôm nay ba uống rượu đấy à.” An Duy sờ đầu, không nói gì trợn trắng mắt, lại bị ba anh cho một chưởng nữa xuống gáy khiến anh đau đến mức kêu oai oái, sau đó vừa chịu đau vừa nhận điện thoại của Nhan Giai, nếu không phải ba ở bên cạnh, chắc chắn anh sẽ nói thế này: Cô em, ngại quá, anh không có hứng thú với em, nhân lúc còn trẻ trung xinh đẹp nhanh chóng hót anh nào hợp mắt đi, đừng hao tâm tổn trí lên người anh nữa, không đùa,

đúng, với cô em thì chỉ có hai chữ, không đùa, à không, ba chữ, không đùa đâu...

Đến khi thốt ra miệng lại biến thành “Alo, cô tìm tôi làm gì? Cô ăn chưa no không phải việc của tôi, tôi cướp bút tét của cô chắc? Chẳng lẽ cô không gấp lại khoai lười của tôi sao, cô có ý gì...”

“...” Nhan Giai hoàn toàn không tìm thấy kẽ hở để chen vào, đành hét tên anh ta, “An Duy!”

Chàng trai bị gọi tên khịt mũi, “Chep, việc gì, cô nói đi.”

“...”

“Nói mau.” Đưa tay vuốt tóc, An Duy đang hưởng thụ tâm tình ‘Sắp được từ chối lời tỏ tình của fan’.

“Chúng ta lấy nhầm laptop rồi, anh cầm cái của tôi, còn cái của anh đang ở chỗ tôi.”

Mẹ kiếp! PPT của tôi! PPT cho buổi bảo vệ mở đầu luận văn ngày mai của tôi!!! An Duy không bình tĩnh, cực kỳ không bình tĩnh, không có nó sao anh tốt nghiệp được, việc này thật nghiêm trọng, vô cùng nghiêm trọng. Anh lập tức kêu tài xế dừng lại, ôm Macbook của Nhan Giai hoá tốc xuống xe, ba anh nhìn bóng dáng chạy như điên của anh qua cửa kính, âm thầm cổ vũ, con trai! Cố lên!

An Duy hẹn gặp Nhan Giai tại một nhà hàng Ý, chính là Kiki Pizza House mới khai trương, sau đó gửi địa chỉ qua tin nhắn cho cô. Anh vốn cũng phải đến quán ăn tìm mấy tài liệu, vừa hay cách nơi này gần nên chọn gặp ở đó.

Nhan Giai cảm thấy chỗ này hơi quen, nhưng lại nhất thời nghĩ không ra. Cô cất điện thoại vào trong túi, bắt gặp ánh mắt thân thiết của mẹ, tối nay gặp à? Gặp ở đâu? Con gái con đùa nhớ chú ý an toàn một chút. Nhan Giai cũng lười giải thích, Vương Ngọc Vi lắc đầu, “Bây giờ con còn trẻ nên bạo hơn bọn mẹ rất nhiều, nhưng mà Giai Giai, mẹ nói này, nhất kiến chung tình chưa chắc đã tốt đâu!”

Nhan Giai xuống xe đóng cửa lại, vậy năm đó ai nhất kiến chung tình với ba cô?

***

Khi An Duy chạy tới Kiki Pizza House đã hơn chín giờ, đẩy cửa đi vào bắt gặp Cố Hàng đang một mình ngồi trên sofa bên cửa sổ, trên bàn ăn cũng đặt một chiếc Macbook, anh đi qua hỏi, “Làm PPT cho buổi bảo vệ ngày mai à?”

Cố Hàng đầu cũng không thèm ngẩng lên, ánh sáng nhọt nhọt từ màn hình phản chiếu trong đôi mắt trầm tĩnh của anh, PPT phần mở đầu của học bá đã sớm hoàn thành, dạo này quán nhận được đơn đặt hàng liên tục, thời gian biểu của anh không còn tìm thấy kẽ hở nên phải sắp xếp thời gian cho thật hiệu quả.

Click chuột đóng bản thảo kế hoạch lại, rồi lại mở phông án kinh doanh take-away của Kiki Pizza House ra, “Tao vừa nói chuyện với người phụ trách của nhóm app rồi, giờ có vài ý tưởng muốn thảo luận với mày, đầu tiên phải dự tính lại chi phí cùng với mấy phông án dự toán lần trước, tiếp theo cần nhắc có nên phát triển trên Line ở giai đoạn này hay không, kế hoạch lần này chúng ta phải thảo luận cẩn thận...”

An Duy chống đầu nghiêm túc nhìn phông án kinh doanh, rõ ràng là một cậu ấm có ba làm chỗ dựa, tương lai chắc chắn sẽ đi theo con đường tư bản chủ nghĩa, nhưng vừa rồi ba lại trách móc anh không học vẫn không nghề nghiệp, anh thật sự không hiểu, An Duy anh đi theo Cố Hàng lăn lộn, lần đầu tiên có cảm giác như được thức tỉnh trong suốt hơn hai mươi năm qua, mỗi lần đếm số lợi nhuận tăng lên không ngừng trong tài khoản, cái cảm giác ấy so với khi được ba chuyển tiền vào thẻ thì thật là tự hào khó tả...

Bọn họ cùng nhau đến Mỹ với mục đích trao đổi sinh viên, trong một lần tham gia design workshop mới thấy sinh viên ở đó không chỉ vững kiến thức chuyên ngành mà còn chắc kỹ năng, hơn nữa tư duy còn lấn sang cả những ngành liên quan. Trong buổi chia sẻ, sinh viên Mỹ Peter giới thiệu phông pháp 5P trong thiết kế —, cung cấp cho sinh viên ở đó một góc độ hoàn toàn mới.

(*5P: bao gồm Product, Price, Place, Promotion và People.)

Peter chia sẻ rằng anh đã từng khởi nghiệp ở Canada một lần, bắt đầu từ nhà thiết kế nội thất nghiệp dư cho đến khi tự thành lập thương hiệu riêng của bản thân, từ lúc chỉ một mình cho đến khi có cả một hệ thống nhân sự. Đó là một bài phát biểu đầy nhiệt huyết, cũng là bài phát biểu làm dậy lên ý nghĩ khởi nghiệp trong đầu Cố Hàng. Không bao giờ An Duy có thể quên ngày đó họ đứng bên bờ biển Gold Coast California, lon bĩa trong tay còn chưa uống hết hai người đã chén choáng say, bắt đầu nói chuyện trên trời dưới đất.

Anh nhớ rõ ngày đó Cố Hàng để chân trần nằm trên bãi cát nhìn lên bầu trời đêm, gió thổi tung mái tóc khiến anh tựa như một thi nhân lưu lạc bên bờ biển đang viết bài thơ về thời niên thiếu của mình — anh nói, chúng ta cùng nhau làm chuyện trong giấc mộng của mình đi.

Lúc Cố Hàng nói lời này mới hai mươi tuổi, tràn ngập trong ánh mắt là hình ảnh một bầu trời đầy sao, trong bức tranh năm đó, anh với bàn chân hướng về phía biển, sóng biển nghịch ngợm đùa nghịch chân anh khiến anh hơi ngứa — đó là tuổi thanh xuân không hề hối tiếc. Sau này An Duy nhớ lại, dường như sóng trên đời lâu như vậy cũng chỉ vì giây phút đó gặp được anh, rồi cứ như vậy bị lừa lên thuyền, chạy đến bây giờ mới phát hiện... Ồ, cũng không tệ lắm? Bình thường nghiêm túc như thế, anh còn tưởng lần này cậu ta nói đùa chứ.

Từ đó trở đi, An Duy không còn là một cậu bé đùa giỡn cột nhà nữa, hơn một năm nay hai người thức thâu đêm suốt sáng tìm kiếm đơn đặt hàng, mùa hè chạy qua chạy lại giữa thị trường vật liệu xây dựng và công trường khiến đầu đầy mồ hôi, ánh nắng mặt trời chói chang chiếu vào bức tường trắng của tầng gác mái tạo nên một mùa hè thật nóng, cũng tạo nên những năm tháng thanh xuân nóng bỏng như nam thạch phun trào, mây mù che phủ!

Quá trình khởi nghiệp của Cố Tiểu Hàng chính là như vậy. An Duy nhìn Cố đại soái ca đang nghiêm túc làm việc, gõ gõ mặt bàn, “Này, chưa ăn tối đúng không?”

Nhìn dáng vẻ cắm đầu cắm mặt vào làm việc của anh không khó để An Duy đoán ra anh chưa ăn cơm tối. Bạn học Cố Hàng một khi đã chăm chú làm gì thì có thể mấy bữa không ăn, mấy đêm không ngủ, tuy nhiên ngày hôm sau vẫn có thể tinh thần phơi phới đại chiến đấu khẩu với mấy nhà phát triển ngu ngốc ba trăm hiệp, đến khi kết thúc còn lơ đãng ném ra một câu vô cùng mạnh mẽ — cứ như mua được mảnh đất đỏ từ tay ông ngoại vậy.

Gia tộc của Cố Hàng ngay cả An Duy cũng chưa được diện kiến hết, bởi vì Cố thị bình thường đều khiêm tốn, ba anh rất hiếm khi tham dự những hoạt động xã giao, phần lớn đều do mẹ anh ra mặt, nghe nói ông ngoại anh ở phía Nam là thân sĩ quý tộc nắm trong tay trang viên nho, năm nào cũng hái nho ở quê để ủ rượu.

Cố Hàng ừ một tiếng, nói lát nữa sẽ ăn. An Duy nhún vai, hỏi anh vì sao không nhờ thầy Lưu bếp trưởng làm đồ ăn, ông chủ mở quán ăn cuối cùng lại chịu đói trong chính quán của mình, không phải rất kì quái sao, “Nếu không tao đến phòng bếp kiểm cho mày cái gì đó lấp bụng nhé?”

Cố Hàng mặc kệ cậu ta, vẫn vui đầu tính toán chi phí, đôi lông mày xinh đẹp xoắn lại, năm đầu tiên mở cửa quán của anh chịu lỗ, anh lấy lợi nhuận của phòng làm việc bù thêm vào, quý một năm nay đã bắt đầu sinh lời, trừ đi khoản bù thêm kia thì vẫn có lãi. An Duy hết cách gián đoạn Cố Hàng làm việc, cũng đành theo anh phân tích suy nghĩ rồi đưa ra quan điểm, để giúp đỡ Cố Hàng, thậm chí anh đã tự học kinh tế học, cách phân tích như cầu thị trường và cả đường cong tiêu dùng đó...

Hai người vẫn thảo luận sôi nổi cho đến khi di động của An Duy vang lên. Đầu bên kia truyền tới giọng nói lo lắng của cô gái, “Tôi đã tìm được địa chỉ mà anh nói rồi, nhưng không phải quán ăn mà là một nhà dân, có phải anh nhầm hay không?”

Cô xác nhận lại địa chỉ với An Duy một lần nữa, An Duy nói đúng mà, sau đó hỏi lại Cố Hàng cho chắc, “Địa chỉ quán chúng ta là số 301 phố Bắc XX, đúng không?”

“Sai rồi, là 103.” Cố Hàng ném cho anh ánh mắt khinh bỉ, khi chọn địa chỉ hai người còn thảo luận vấn đề ưu thế địa lý mà bây giờ nhớ nhầm được cũng giỏi, số 300 có lẽ ở tận hang cùng ngõ hẻm xa tít bên phía đông ý chứ.

Mẹ kiếp! An Duy vỗ bàn, giọng nói đột nhiên trở nên lo lắng, sau khi nói cho cô địa chỉ chính xác lại bổ sung thêm, “À ừm... Tôi đưa laptop của cô cho bạn tôi, cậu ta ngồi ở sô pha thứ ba phía bên trái khi đi từ cửa vào, cô đưa laptop của tôi cho cậu ta là được. Tôi còn có việc khác.” Sau đó An Duy định vào phòng làm việc tìm tài liệu.

Đêm hôm tối tắm rửa con gái nhà người ta đi lạc đường, An Duy lại càng không muốn dây dưa gì thêm, dù sao cũng chỉ là đổi laptop mà thôi, anh ủy thác Cố Hàng là được, giao laptop cho cậu ta rồi dặn cậu ta để ý cửa, tuyệt đối đừng bỏ qua người ta. An Duy đối với công lực không nhìn con gái của bạn anh vô cùng hiểu biết.

“Chắc khoảng mười phút nữa cô ta sẽ đến, nhớ để ý một chút.” An Duy sau khi vớt lại lời này định bỏ của chạy lấy người.

“Đợi đã.” Cố Hàng từ một đồng con số phức tạp ngẩng đầu lên, ngăn ra một lát rồi phản ứng lại hỏi, “Con gái? Ai? Trông như thế nào?” Không thể ai là con gái tôi cũng đưa máy tính được đúng không.

An Duy suy nghĩ, “Một cô gái ngực rất lớn.”

“... Ngoài cái đó mày không để ý chỗ khác được à?” Cố Hàng rũ mắt, tiếp tục làm báo cáo dự toán của anh.

An Duy chắc như đinh đóng cột, “Lớn đến mức mày không thể dời mắt được ý, nên chỉ có thể nhìn ngực thôi... Có lẽ phải cỡ D đó, mà có khi còn E. Hôm nay cô ấy mặc một cái váy đồ, tên là...” Suy nghĩ một lát, gọi là gì ý nhỉ, anh lười gọi điện thoại hỏi lại, chỉ dặn Cố Hàng cô gái kia tính cách rất ôn hòa nên đừng có trưng ra khuôn mặt poker face* là được.

(*poker face: chỉ khuôn mặt không có cảm xúc, không vui không buồn)

“Mày... và cô ấy là...?” Cố Hàng đột nhiên tò mò, đêm nay thoát nhìn An Duy có vẻ xốc xếch lắm.

An Duy vội vàng lắc đầu, “Không phải tao, là ba tao có ý với cô ta.”

Bạn đang đọc truyện *Từ Nay Về Sau, Cùng Anh Lưu Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Hôm Nay Hình Như Gần Anh Hơn Một Chút

Thời gian đã sắp bước vào mười giờ tối, phục vụ bàn của Kiki Pizza House vẫn là Lý Tiểu Bàn như ngày thường, đang xoay tấm biển “nghỉ bán” treo ngoài cửa.

Một mảnh vườn xanh được thiết kế theo phong cách châu Âu, trên giàn hoa hàng rào treo mấy chậu nhỏ trồng hoa tường vi, mấy cái ghế mây cùng ô che nắng được bày biện ở bên ngoài cửa tiệm, hai bên đường đá được điểm xuyết bởi những ngọn đèn nhỏ như nấm, đây chính là một quán ăn đơn giản ấm áp lại tươi mát.

Nếu như không có tấm biển gỗ nghỉ bán này thì sẽ càng ấm áp hơn. Nhan Giai nhìn bốn chữ* đó mà chỉ muốn khóc một dòng sông, cô đang đi đôi giày cao gót cao 8 cm, từ số 300 quay ngược lại tìm nhà số 100. Sao bản thân hôm nay lại cố ý đi đôi giày này làm gì chứ, đáng chết, giày đẹp chỉ ngược đãi chân mà thôi, đi đến mức sức lực rã rời, ấy vậy mà quán lại còn đóng cửa...

(*Vốn trên tấm bảng là bốn chữ 停止营业: Đình chỉ buôn bán.)

Cô gọi cho An Duy mấy cuộc mà cũng không có người ra đón, nếu không phải cấp bách thì cô cũng chẳng quan tâm nhiều như vậy làm gì, vì PPT, dù lên núi đao xuống biển lửa cũng phải nhảy vào! Cô sốt ruột hỏi, “An Duy có ở trong đó không ạ? Chính là một chàng trai cầm Macbook đấy, mặc áo phục màu đen với giày thể thao màu trắng, xin hỏi cậu ấy có ở trong không?”

Cậu phục vụ Tiểu Bàn vốn muốn nói chuyện tử tế, nhưng vừa nhìn điệu bộ này của Nhan Giai là biết không phải đến dùng cơm mà là đến tìm An đại soái ca kiêm cậu chủ thứ hai của họ rồi, bây giờ mấy cô fans cuồng thiếu não kinh khủng quá, có để cho mấy ông chủ đẹp trai rặng ngời của bọn này ra khỏi cửa thế không hả! Tuần trước có một fan nữ đến làm ồn ào lên bảo muốn gặp Hàng soái, chạy vào trong nhà ăn không thấy đâu thì lại lập tức nổi điên đập bàn phá ghế, lại còn có một cô em bị ảo tưởng sức mạnh, ngày nào cũng xưng là bạn gái của An Duy, ngày ngày đợi ở ngoài cửa khiến An Duy sợ đến mức cửa chính không dám đi mà phải chuồn từ bãi đỗ xe đi ra.

“Tiểu thư, xin cô không nên ở đây quấy rối trật tự cửa hàng của chúng tôi.” Tiểu Bàn mời Nhan Giai đi ra ngoài, Nhan Giai bị đẩy ra ngoài cửa lại không cam lòng, đứng nhìn Tiểu Bàn kia đáng người nhỏ, thực ra sức lực lớn vô cùng, dù cô đẩy thế nào cửa vẫn không nhúc nhích.

Nhìn cô nàng thiếu não này, đáng vẻ đẹp trai của ông chủ đúng là nghiệp chướng mà! Lý Tiểu Bàn nhìn đáng vẻ quật cường của Nhan Giai ở khe cửa, mượn cái câu ngày hôm đó An đại soái ca từ chối con nhà người ta ‘cô gái à, đời người được mấy lần dễ dàng chứ, đừng làm khó nhau như thế, như vậy thật khó nhìn’ hay ‘mau quay về gọi đầu rồi ngủ đi!’

Nhan Giai không lấy được PPT, đừng nói là ngủ không được, ngay cả chết cũng không nhắm nổi mắt mắt! Vậy nên cô hóa thân thành nữ hán tử dùng sức đẩy cửa.

Trong phòng ăn, Cố Hàng nhìn đồng hồ thấy đã không còn sớm, người nào đó nói mười phút sau cô gái kia sẽ đến, bây giờ đã hơn nửa tiếng rồi mà cũng không thấy cô gái váy đỏ nào trong này, anh còn muốn quay về trường chuẩn bị cho lần bảo vệ mở bài ngày mai, đi tìm An Duy thì thấy thằng cha này đang phơi xác trên ghế trong phòng làm việc ngủ một giấc ngon lành. Cố Hàng thấy điện thoại cậu ta kêu mấy lần mà không thèm bắt máy, người này một khi đã ngủ, trừ bỏ ném gạch thì sẽ không tỉnh lại.

Cố Hàng cầm trong tay chiếc Macbook suy nghĩ một chút, thứ này đối với cô gái kia mà nói hẳn rất quan trọng, không có cách nào đành tiếp tục ngồi chờ, kết quả mới vừa đi lên đã trông thấy Tiểu Bàn đứng chắn trước cửa quán, anh thầm nghĩ, giờ này quán đã đóng cửa rồi mà, vì vậy không khỏi hỏi Tiểu Bàn đang làm gì?

Tiểu Bàn vừa nghe thấy giọng của sếp thì phân tâm một ít, lực đạo trên tay cũng buông lỏng, vì quán tính đột ngột mà Nhan Giai đẩy được cửa vào, hơn nữa trọng tâm không ổn định, một chân treo xuống ngã trên mặt đất... Đây hẳn là điều đau đớn nhất cuộc sống- thật mất mặt mà.

Nhưng vì PPT cũng đành liều thôi. Nhan Giai cắn chặt răng, đầu gối đau đến nửa ngày cũng không đứng dậy nổi, bỗng nhiên trên đỉnh đầu truyền đến giọng nói của một chàng trai, “Giai Giai?”

Là... anh? Thật là anh sao!? Nhan Giai hoảng sợ, trông thấy trên mặt Cố Hàng đều là vẻ lo lắng, cô vội vàng lấy tóc che mặt, không không không, tôi không phải là Giai Giai, anh nhìn lầm người rồi, thật mất thể diện, thật mất mặt...

Cố Hàng không biết cô đang trốn tránh điều gì, anh chỉ vội ngồi xổm xuống, kiểm tra khắp nơi xem cô có bị thương không, Nhan Giai nào còn lo lắng vết thương ở đâu gối, trong đầu đã bắn ra một loạt đạn xấu xí, thật là xấu mà, xấu đến phát khóc... Cô lo lắng hỏi, “Vừa nãy anh đều nhìn thấy hết rồi sao? Lúc nãy tôi ngã sอai trên đất như con cóc, cũng thấy rồi sao?...”

Nào có người đem mình so sánh với cóc chứ. Cố Hàng có chút dờ khóc dờ cười, đặt tay lên đỉnh đầu cô vỗ vỗ, “Mau đứng lên đi, để anh xem bị thương chỗ nào...”

Cô ý y lắc đầu, chỉ muốn cuộn tròn người lại, đem đầu chôn trong mái tóc xoăn của mình, xấu hổ chết mất, chết mất thôi, cô thật hi vọng thời gian có thể như cục tẩy đem tình cảnh vừa rồi trong trí nhớ anh xóa đi.

Cố Hàng cũng thấy đáng vẻ này của cô, buồn cười đặt tay lên mặt đất, vỗ xuống sàn nhà giống như vỗ một đứ con nít, “Giai Giai, em lại đây, để tôi xem mắt cá chân của em có phải bị trật khớp rồi không.” Vừa rồi cô ngã thẳm quá, anh gần như nghe thấy được tiếng vang, trong chớp mắt đó mặt cô biến đổi đủ bảy màu sắc, ấy vậy mà anh nhìn thế nào cũng cảm thấy rất buồn cười, giống như con Husky ngốc nhà anh, Kiki, nãy mau lại đây.

Lý Tiểu Bàn đứng ở bên cạnh xem đến ngu rồi, cho đến bây giờ chưa từng thấy Hàng soái cười như vậy bao giờ, nụ cười kia rất tội phạm nhé, dịu dàng như ánh dương ngày đông, ông chủ núi băng của bọn họ từ khi nào đã đi theo con đường chàng trai mùa hạ vậy... Cô gái này không đơn giản, ngay cả ngã thật cũng dám diễn, bây giờ mấy em fan mất não thật đáng sợ mà. Tiểu Bàn nhìn không được sớm rút lui, trong quán chỉ còn lại hai người là Cố Hàng với Nhan Giai.

“Đề tôi đỡ em.” Cổ Hàng đỡ lấy cánh tay cô, vẻ mặt chán nản của cô lập tức lọt vào mắt anh, rất có cảm giác đáng yêu khó hiểu, nhìn kĩ thêm vài lần nữa, tối nay mắt cô vô cùng xinh đẹp, hàng mi chớp chớp, nơi đuôi mắt còn dán hai hình giọt nước đem lại một vẻ đẹp mới mẻ.

Phối hợp với chiếc váy rượu đỏ, đặc biệt chọn phần mắt màu 876 của Dior, đánh lên sắc màu rượu ấy vừa có vẻ hoài cổ lại kinh diễm. Phần má với phần nền dạng bột đều dùng của Nars, sắc hồng nhợt nhạt tinh tế ấy cả khuôn mặt trở nên nhẹ nhàng. Nhan Giai đêm nay xinh đẹp vô cùng.

Anh còn đang thương thức mỹ nữ trước mắt, tầm mắt lơ đãng dừng ngay dưới cổ cô... Chiếc váy đỏ trĩu xuống hết như một đóa sen tĩnh lặng, mà bông sen được miêu tả sinh động đến mức khiến Cổ Hàng như bước vào cõi mộng, máu toàn thân đều dồn lên não hết, bộ ngực của con gái đều là hưng khí mà*. Anh lập tức dời mắt sang chỗ khác, hai tai bắt đầu nóng lên.

(*Tác giả chơi chữ, bộ ngực phát âm là xiōngqì, đồng âm với từ hưng khí, đồng thời trong bản thân chữ Ngực 胸 cũng có chữ Hưng 凶)

Bỗng nhiên bầu không khí im lặng trong một giây, sau đó cô gái mở miệng, “A? Hôm nay hình như tôi gần anh hơn một chút.”

Cổ Hàng bị từ “gần anh hơn” bất thành linh làm cho mù mờ, khó hiểu nhìn cô. Nhan Giai lập tức nở nụ cười, cúi đầu nhìn chân mình rồi lại nhìn đầu anh, “Hi hi, tôi phát hiện hôm nay đi đôi giày cao gót thì cao gần bằng anh rồi.” Nói xong còn đưa tay ra đo chiều cao của cả hai, “Tôi đến ngang mũi anh rồi đó.”

Cổ Hàng khẽ cười, ánh mắt dịu dàng lại mang theo vài tia cưng chiều, “Em muốn gần hơn sao?” Đột nhiên giữ chặt lấy tay cô kéo cô nhích lại gần mình hơn, cô đứng không vững suýt chút nữa ngã lên người anh, Nhan Giai trừng hai mắt, “Anh túm tay tôi làm gì thế?”

Khóe miệng lại càng cong hơn, đôi mắt trong veo của anh như cũng mỉm cười, vì sao em lại trốn anh?

“Oái! Trời ạ!” Sau khi nhớ lại cú ngã lúc nãy, chiếc Macbook của An Duy cũng bị ném văng, Nhan Giai lập tức mở nắp ra kiểm tra laptop, trong khoảnh khắc mở máy lên, Cổ Hàng đưa mắt liền đề ý ngay đến miếng dán hình Chopper trong One Piece trên bàn phím, nhớ lại trong máy của An Duy cũng có, hơn nữa... Cô đang mặc váy màu đỏ! Là cô ấy sao!?

“Em quen An Duy?” Ánh mắt chợt trở nên bén nhọn hơn, Cổ Hàng lập tức hiểu ra, cô gái đêm nay anh đang chờ là cô ư!?

Bạn đang đọc truyện *Từ Nay Về Sau, Cùng Anh Lưu Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Hôm Nay Hình Như Gần Anh Hơn Một Chút 2

Nhan Giai cũng bất ngờ, thì ra Cổ Hàng với An Duy có quen nhau, nhưng mà chung quy cô cũng chỉ muốn lấy lại Macbook của mình thôi, có lấy từ trong tay ai cũng chẳng quan trọng. Tuy nhiên người nào đó trong nháy mắt mặt đen lại, ánh mắt cũng âm trầm, “Hai người cùng nhau ăn hải sản? Lại còn cùng uống rượu? Còn làm gì nữa?”

Nhan Giai vừa định nói là còn chụp ảnh với nhau thì nghe đến Cổ Hàng hỏi một câu chẳng ra sao cả, “Không, là ba cậu ta làm gì em rồi?” Ba của An Duy chính là một quỹ phong lưu đấy!

Trong hai mắt mờ hồ có lửa giận đang bùng cháy, Cổ Hàng quét mắt qua đầu gối bị thương của cô, đôi lông mày anh tuấn khẽ nhíu lại, anh dặn cô ngồi chờ ở đó chờ có lộn xộn, nói xong liền quay đầu bước đi một cách rất bá đạo.

Một lòng muốn lấy lại PPT cho mở bài ngày mai của cô cuối cùng cũng xong rồi, căn bản không thèm chú ý đến người nào đó đã khó chịu cực kỳ, khó chịu đến mức cầm lấy Macbook trực tiếp ném lên mặt người nào đó đang say ngủ trên ghế, An Duy đang mộng đẹp tự dưng bị đập tỉnh, đau đến mức che mũi gào um lên, Cổ Hàng mày ăn trúng cái gì thế hả! Macbook là dùng để ném chắt! Ông già Steve Jobs thiết kế chức năng này là để cho mày dùng ném chiến hữu à! Ipad có thể làm bẹp mũi! Còn Macbook thì có thể biến mặt thành bánh dày!

“Đó là lap của mày đấy, tao thay Nhan Giai trả lại cho mày.” Tên khốn thói tha, dám trêu chọc cô gái của anh, đáng ăn đòn! Cổ Hàng đã hết sức không chế lửa giận nếu không bay đến tận cho tên kia một trận, từ nhỏ anh đã được ba giáo dục phải không chế cảm xúc, thậm chí là phải có năng lực kiềm chế phần nổi, đây mới là biểu hiện của một nam tử hán trưởng thành. Nhưng không thể phủ nhận rằng, lúc này anh chỉ muốn bùng cháy.

Tâm trạng trở nên buồn bực, anh không khỏi dùng cánh tay kẹp cổ An Duy, ép hỏi chuyện trong bữa tiệc, ba của mày sao lại đề ý đến một cô gái trẻ tuổi hả!?

An Duy bị kẹp đến khó thở, hai tay quơ quơ trong không khí, “Mẹ nó tối nay tao có chọc bố con thằng nào đâu chứ, tao có muốn chụp ảnh gì đâu, là ba tao muốn nhận con bé đó làm vợ tao, nhưng tao đâu thích nó, mẹ nó tao sai rồi được chưa...”

Vừa nghe xong đầu đuôi câu chuyện, Cổ Hàng lập tức buông tay ném người nào đó lên ghế rồi bắt đầu tìm hộp y tế xung quanh. Bởi vì lúc làm mô hình sẽ có lúc tay bị thương cho nên phải chuẩn bị sẵn thuốc trong phòng làm việc.

An Duy phát hiện đêm nay thằng bạn của mình có chỗ không đúng, đây là... nổi giận đúng không nhĩ?! Cho dù anh có ngu đi nữa thì cũng có thể cảm

nhận rõ... “Hai chúng mày quen nhau à? Cô ta là gì của mày thế? Vừa này là mày muốn mưu sát tao đấy à!? Có phải mày uống nhiều quá rồi không?”

“Cô ấy là người tao nhìn trúng, tự mày lo liệu đi!” Ném lại một câu lỗ mắng, Cố Hàng không quay đầu bước ra khỏi phòng làm việc.

Tao khinh! An Duy giật mình ngồi bật dậy, cô gái kia gọi là Nhan Giai... Không ngờ... Cố đại thiếu gia của chúng ta, bạn thân nhất của anh, cũng là nam thần đệ nhất trong khoa xây dựng bọn anh... lại để ý một cô gái!

***

Cố Hàng quay lại trên nhà ăn, cố gắng khôi phục cảm xúc bình tĩnh, đem tất cả nóng nảy, bất an, lo âu ướp lạnh hết, một khi lửa giận đã được châm ngòi, ngay cả chính anh cũng không biết khi mình tức giận thì sẽ ra làm sao, anh dùng lực nhéo ấn đường, sau đó thoát nhìn như không có chuyện gì xảy ra, thần sắc tự nhiên bước đến, giúp Nhan Giai xử lý vết trầy trên đầu gối.

Chỉ là vẻ mặt lạnh lùng không muốn nói chuyện.

Nhan Giai cảm thấy xước một chút cũng không sao, không cần Cố Hàng phải phiền như thế, hơn nữa một chàng trai cao như vậy đột nhiên ngồi xổm trước mặt thì cảm giác sẽ rất kỳ quái, giống như một nàng công chúa được hiệp sĩ che chở, chỉ có điều cô đã sớm qua độ tuổi mộng mơ rồi, dù ngã bị thương cũng chẳng hề gì.

“Mùa hè em chắc sẽ muốn mặc váy, để lại sẹo thì không đẹp đâu.” Anh cúi đầu, trong giọng nói chứa vẻ quan tâm, “Sẽ đau chút đấy, em cố nhịn nhé.”

Lấy ra miếng bông tẩm cồn i-ốt giúp cô khử trùng miệng vết thương, Nhan Giai hít một tiếng, anh lập tức nhẹ nhàng hơn, ánh đèn quả quyết âm áp trong phòng dùng trên vai anh, phảng phất như một chú bướm phát sáng đậu lại đó, từ chớp mũi rồi đến bờ môi anh, rồi lần xuống chiếc cằm gầy, phác theo đường nét một cách dịu dàng, vẽ nên vẻ mặt nghiêm túc của anh...

Vì hôm nay có hẹn mọi người bàn chuyện kinh doanh quán ăn nên anh mặc áo sơ mi trắng chỉnh tề thoát nhìn rất giống tình anh hàng đầu trong các văn phòng cơ quan, Nhan Giai không khỏi nghĩ đến sau này, chờ sang năm tốt nghiệp, mọi người sẽ trở thành người như thế nào đây? Liệu cô có được làm nhân viên mới ở BI hay không, còn anh sẽ là thành phần chín đến năm* ở công ty nào đây?

(*Là thời gian làm việc của nhân viên công chức, từ chín giờ sáng đến năm giờ chiều.)

Nếu như không có cuộc sắp xếp của ba mẹ ngày đó, liệu rằng em có gặp được anh như hôm nay không?

Nhan Giai chìm vào trầm tư, Cố Hàng không biết công chúa của mình lạc vào cõi tiên đến đâu nữa, anh gơ tay vẫy vẫy trước mặt cô, cẩn thận dặn cô, vết xước đã xử lý tốt rồi, không được để dính nước vào.

Cô bưng tỉnh nói một câu cảm ơn.

Cố Hàng cúi đầu vịn nắp bình thuốc đỏ, đột nhiên mở miệng, “Không cần phải khách khí với tôi như thế, chúng ta đã gặp mấy lần rồi, tuy không tính là bạn bè thân quen nhưng cũng không phải là người xa lạ gì cho cam, đúng không?”

Nhan Giai nghĩ một hồi, đúng là không phải người lạ, là kiểu đi giữa đường gặp mặt thì sẽ gật đầu chào, nhưng mà... “Nhưng mà vẫn còn nhiều chỗ không hiểu lắm.”

“Vậy em muốn hiểu cái gì?” Anh ngừng đầu, dịu dàng nhìn cô.

Nhan Giai bỗng nhớ đến cửa tiệm này thì buột miệng hỏi, “Anh đi ship hàng xong thì vẫn phải ở đây đợi quán đóng cửa kia à?”

“Bởi vì sẽ có khách quan trọng đến không biết chừng.” Cố Hàng đứng dậy đặt hộp y tế lên bàn, đáng người cao gầy dựa bên mép bàn, hai tay đan chéo, đèn treo bên trên phát những tia sáng dừng trên đầu anh, “Ví dụ như... em.”

Anh đưa mắt nhìn cô, mà cô rất nhanh đã trốn khỏi tầm mắt anh, đáng vẻ ngây ngô nhưng trong lòng lại như nở hoa.

Một cảnh này bị An Duy cách đó không xa nhìn thấy, anh như được mở rộng tầm mắt, ngay đến cả chuyện điên rồ như giúp con gái bôi thuốc mà Cố đại soái ca cũng làm được cơ à! Cả người An Duy thấy bất ổn... Anh mang theo vẻ mặt xám xịt đi qua, lập tức bị Cố Hàng lạnh lùng nhìn thẳng, mày qua đây làm quái gì? An Duy cúi đầu lên tiếng chào hỏi.

Cố Hàng cũng lười đáp lại anh, chuẩn bị đưa Nhan Giai về trường học, An Duy đi theo sau cũng muốn châm mủt đi ké xe, đáng tiếc không đợi anh mở cửa xe đã thì đã bị tay của người nào đó chụp lên mặt, trong đôi mắt lạnh lùng bắn ra lưỡi dao, mày cứ dám lên xe thử xem!

An Duy cứ thế mà vô tình bị đá bay, hai mắt đăm lẹ nhìn thẳng bạn khờ chờ con gái nhà người ta đi xa, anh lập tức vẫy một chiếc taxi, trong lòng oán giận bất bình, đồ thấy sắc khinh bạn! Không cho anh làm bóng đèn chứ gì, được lắm, anh càng muốn tia chết mấy người! Thế là lập tức báo bác tài đuổi theo chiếc Cayenne màu trắng phía trước!

Bạn đang đọc truyện *Từ Nay Về Sau, Cùng Anh Lưu Luyến* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Ước Muốn Của Em Sẽ Được Thời Gian Thực Hiện Thôi. Cố Lên, Giai Giai

Bên trong xe vương vít một mùi hoa thanh nhã.

Sau khi giúp Nhan Giai thắt dây an toàn, Cố Hàng ngửi thấy một mùi hương khác với thường lệ nên thuận miệng hỏi, “Em đổi nước hoa à?”

Nhan Giai không ngờ anh lại nhận ra, đúng là cô đã đổi sang mùi Orange Blossom của Jo Malone, “Thành phần bao gồm hương hoa huệ, ngọc lan trắng và cây dành dành, nghe nói giúp người ta bước vào thế giới phủ đầy sắc trắng của hoa, hương thơm rất tinh khiết.” Sự để ý của Cố Hàng khiến cô khó hiểu, vì vậy hỏi anh có hiểu biết về nước hoa ư.

Cố Hàng lắc đầu không phải, ngày trước mẹ anh Diệp phu nhân thường xuyên mua nước hoa anh cũng không để ý, đến khi ra nước ngoài cũng chưa từng mua hộ nước hoa mang về, bởi anh cảm thấy nhân viên khu vực miễn thuế khủng bố y như mấy bông hoa ăn thịt người ở mấy khu rừng nhiệt đới, chỉ cần thấy anh trong tầm mắt sẽ mở miệng chào hàng: Mua nước hoa tặng bạn gái là lựa chọn tốt nhất nhaaa ~

— điều này khiến con dân FA làm sao chịu nổi.

“Nhưng có lẽ sau này mình sẽ tìm hiểu một chút.” Anh tự lẩm bẩm một mình, lại nghe cô đột nhiên hỏi vì sao vừa rồi không chờ An Duy luôn, hai người không phải bạn cùng phòng sao?

Lại còn quan tâm đến tên kia...? Thấy hướng dẫn của biển báo giao thông, Cố Hàng chuyển tay lái, sau đó đổi chủ đề hỏi xem dạo này cô bận rộn việc gì. “Thực tập ở tạp chí thời trang bạn awlsm à?”

Nói đến thực tập, Nhan Giai cũng nghiêm túc trả lời, ngày mai sau khi buổi bảo vệ mở đầu luận văn kết thúc, buổi chiều cô phải phi đến BI luôn, cô đã nhận được thông báo từ Hàn Đông Đông, tối nay sau khi xem toàn bộ ảnh chụp, Dung ma ma yêu cầu chụp lại một lần nữa với lý do là bối cảnh quá sắc sỡ, muốn đổi lại phông nền đen. “Thật ra tôi chỉ là chân chạy vật mà thôi, nhưng chạy vật được một tháng coi như thông qua thử việc rồi. Sau đó có thể thực tập sáu tháng hoặc một năm, thậm chí còn có thể nhận được lời offer chính thức sau khi tốt nghiệp nữa.”

“Sau khi tốt nghiệp em muốn ở lại BI?” Anh có thể nhìn ra được sự nhiệt huyết của cô đối với công việc, anh chắc chắn, ở trong nước BI thuộc loại tạp chí hàng đầu, nền tảng vững chắc, là một nơi đáng để lưu lại. “Nếu em thật sự thích công việc này thì BI là một lựa chọn không tồi.”

Nhan Giai thở dài, tất nhiên cô muốn ở lại rồi, nhưng chỉ cần nghĩ đến ánh mắt như nhìn một đứa ngốc của Dung ma ma mỗi ngày khiến cô áp lực rất lớn. “Lần trước anh cũng thấy đó, giữa trưa mà tôi vẫn phải chạy bờ hơi ngoài đường, căn bản chính là cu li.”

“Xem ra cấp trên rất nghiêm khắc với em.” Com trưa không được ăn bị bắt đi tìm đạo cụ đã dành, lại còn bị mắng, từ lâu Cố Hàng đã biết con đường thực tập của cô không hề bằng phẳng. “Có cảm thấy tủi thân không?”

Nhan Giai không nghĩ anh sẽ hỏi vấn đề này, nhất thời im lặng.

Chú ý tới vẻ mặt mất mát của cô, Cố Hàng phóng mắt nhìn những ngọn đèn mờ hồ nơi thành phố Bắc Kinh, vào lúc mười giờ như thế này cuộc sống về đêm ở nơi đây mới chỉ bắt đầu, anh hạ cửa kính xe, bình thần nói, “Đừng quan tâm đến lời đánh giá của những người không quan trọng, bởi dù em có quan tâm thì sau này mới biết, một vài người xuất hiện ở cuộc sống của em, chính là để nhắc nhở em đừng trở thành người như vậy.”

Như bản thân anh lần đầu tiên làm thuê ở nước ngoài, chọn công việc trợ lý cho một phòng thiết kế gần trường, đó chính là văn phòng do vài kiến trúc sư nổi tiếng lập nên, trong đó một người vô cùng khó tính, đối xử với cấp dưới cực kỳ hà khắc, thậm chí còn sử dụng từ ngữ xúc phạm.

“Có những lúc tôi tưởng không thể chịu đựng được nữa muốn bỏ việc, nhưng bây giờ nghĩ lại, cũng không đến mức khó khăn đến thế. Những lần phải nhẫn nhịn lời nói xúc phạm của anh ta tôi đã nghĩ, nếu sau này tôi tự mở một văn phòng, tuyệt đối sẽ không đối xử với cấp dưới như vậy.” Mà quả thực hiện tại anh đã làm được như vậy, để có thể bình tĩnh thừa nhận từng oan ức một như ngày hôm nay cũng phải ít nhiều cảm tạ quá khứ.

“Cho nên đừng vội, cũng đừng từ bỏ, ước muốn của em sẽ được thời gian thực hiện thôi. Cố lên, Giai Giai.” Giọng nói của anh cùng ngọn gió mùa hè đan vào nhau thổi tới, giống như mang đến ánh sáng rực rỡ, là chú bướm đậu trên vai anh ư? Nhan Giai kinh ngạc nhìn anh, trong ngực trái tim đập thình thịch, cảm giác khác hoàn toàn với lúc được ba đưa bạn cùng phòng cổ vũ.

Cảm giác này không phải đứng bên cạnh bạn cùng bạn sai bước, mà là ôm bạn bay lên trời cao, vui vẻ đến mức muốn bay lên. Cô phải kiên trì, có được sự công nhận của anh khiến cô xúc động khó tả, cô cười vô cùng hạnh phúc, “Chờ đến khi nào tôi được lĩnh tháng lương thực tập đầu tiên sẽ mời anh ăn đại tiệc nhé!”

“Ừ... Tôi rất mong đợi.” Ánh mắt anh lấp lánh như những vì sao.

“Tiền lương chắc được khoảng bốn ngàn, đủ để mời anh đi ăn ở Golden Jaguar này, South Beauty này, Wangsteak nữa này...” Chẳng qua Nhan Giai lại quên mất, số tiền đó cô còn phải mua quà tặng cho ba mẹ, mời bạn cùng phòng ăn cơm, chưa kể còn mua quà cho bản thân, có khi còn không đủ. Mà mấy nhà hàng cô vừa kể lại thuộc hạng cao cấp... “Nếu không Conrad, Thị trấn nhỏ Lục Cảng, Thái Hưng anh xem... có được không?”

Cố Hàng nghiêng đầu nhìn cô, một thiên kim tiểu thư có giá trị con người cộng thêm nghề nghiệp cũng phải hơn vạn tệ lại đang tính toán tỉ mỉ bốn ngàn, trong bốn ngàn đó của cô anh chiếm mấy phần, không phải chỉ đủ ăn bữa McDonald đó chứ?

“Tôi còn phải mời đám Tiểu Tiểu ăn cơm mà.” Nhan Giai thật thà bầm tấu.

“Xem ra đối với em mấy cô ấy rất quan trọng...” Cố Hàng thờ dãi, bắt đầu giảm tốc độ tiến vào khu vực đại học D, Nhan Giai nhờ anh chở đến cửa nam, cô muốn mua cho Tiểu Tiểu cánh gà nướng ở đó, bây giờ mấy cô ấy đều đang ở ký túc xá diễn tập trước cho buổi phát biểu này mai, chắc chắn bụng đã đói meo. “Tiểu Tiểu vừa post Wechat xin cánh gà nướng.” Vừa nói xong đã nghe thấy tiếng kêu từ dạ dày anh.

Nhan Giai ngạc nhiên, “Anh chưa ăn tối ư?”

“Ừ.” Cố Hàng ho nhẹ mấy tiếng.

Đằng nào Nhan Giai cũng muốn đến cửa nam mua cánh gà nướng nên thoải mái thốt ra, “Hay tôi mời anh ăn bữa khuya nhé!”

Ngay cả McDonald cũng không được chạm tới, anh đã bị giảm xuống cánh gà nướng... Cố Hàng ‘à’ một tiếng, hỏi, “VẬY... Có chỗ đỗ xe không?”

Thật ra anh rất ít ăn ở mấy quán vỉa hè, lần cuối cùng tên An Duy động kinh kia dẫn anh đi ăn thịt xiên nướng cũng đã từ hồi trung học. Nhan Giai giải thích với anh, không phải kiểu quán ngoài trời mà có cửa hàng, còn có chỗ đỗ xe miễn phí bên ngoài. Kết quả khi đến nơi mới phát hiện mọi người đỗ xe rất có nghệ thuật, xe lớn xe bé tạo thành một bức tranh trừu tượng rất Picasso, để lại cho Cố Hàng đứng một cái góc của góc.

Nhan Giai xuống xe trước nhòm nhòm vị trí, rồi chỉ huy y như cao thủ, “Lùi, lùi, lùi, lùi tiếp, chờ đã, dịch sang bên trái một chút, dừng dừng dừng...”

Cuối cùng chiếc xe an vị ở vị trí cách thân cây đúng 3cm, Nhan Giai nghĩ kì thi sát hạch loại 2* chắc chắn anh làm rất tốt, kỹ thuật đỗ xe thật giỏi! Cố Hàng thấy ánh mắt sùng bái của cô, thật lâu về sau anh tự mình dạy cô mới hiểu, dạy con gái học lái xe cũng là một môn nghệ thuật.

(*kì thi lấy bằng lái xe)

Bạn đang đọc truyện *Từ Nay Về Sau, Cùng Anh Lưu Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Ước Muốn Của Em Sẽ Được Thời Gian Thực Hiện Thôi. Cố Lên, Giai Giai 2

Hai người cùng nhau bước vào quán cánh gà nướng thơm ngào ngạt, Nhan Giai ngồi xuống quen thuộc chọn món ăn, đáng vẻ thường xuyên đến của cô khiến Cố Hàng vô cùng kinh ngạc, bởi nếu chỉ nhìn bề ngoài chẳng ai có thể đoán ra cô lại ăn ở những nơi như thế này. Nhan Giai nói, phòng ký túc xá của cô đã được Ninh Tiểu Tiểu luyện thành công lực ‘Biết ăn nhà hàng năm sao biết chén quán ăn ven đường’, ‘Chủ nghĩa ẩm thực đã mạn này đều là Tiểu Tiểu dạy đó.’

Đúng lúc đó mười xâu chân gà nướng được mang lên.

Về mặt Cố Hàng lập tức thay đổi, anh chưa bao giờ ăn món này, đến nhìn thấy còn hiếm. Nhan Giai lại mở cho anh thêm một cánh cửa bước vào thế giới mới mẻ, “Món này bổ sung nhiều collagen lắm đó, bí quyết để cung cấp thêm Q ạpan* cho làn da chính là ở đây.” Cắn xuống một miếng, cô thấy khuôn mặt của Cố Hàng cứng lại...

(*Một loại collagen)

Quá tam ba bận được chứng kiến mỹ nữ phá vỡ hình tượng, Cố Hàng đỡ trán, nể mặt ăn một miếng bánh bao nướng lại bất ngờ phát hiện, mùi vị thật ngon. Nhưng mà cả tìm gì mà nướng đen thui, lại cả món gà sụn không ra hình thù gì này nữa, hơn nữa... Cái gì tàu hũ ky* ư? Có cả món này à? Rau dưa cũng nướng được ư? Một thiếu gia từ nhỏ luôn hưởng thụ cao lương mỹ vị, trên bàn ăn lúc nào cũng đầy đủ bộ dao nĩa và để lót cốc vải ren, lần đầu tiên có cảm giác bước hụt chân.

(*tàu hũ ky: hay còn gọi là phù chúc hoặc váng đậu là một sản phẩm làm từ đậu nành).

“Anh đừng xem thường quán ăn này nha, rất nhiều cô gái Hàn Quốc với người ngoại quốc đều đến đây ăn đó, đặc biệt là chân gà nướng, ngon cực kỳ luôn, ăn một lần là yêu cả đời.” Đáng vẻ tiếp thị lúc này của Nhan Giai chính là chứa đựng một ít vẻ của Ninh Tiểu Tiểu năm đó, nhiệt tình đưa chân gà cho đối phương ăn thử.

Đánh chết cũng không dám ăn. Cả khuôn mặt Cố Hàng đã đông cứng lại, về mặt này lần đầu tiên An Duy được chứng kiến khiến anh cười phá lên không ngừng, tiếng cười to đến mức xa tí tấp cũng có thể nghe thấy, làm như chỉ sợ toàn bộ thế giới này không biết An đại soái ca anh giá lắm.

Cố Hàng khó chịu nhìn tên lên lút theo dõi, “Đêm nay mây rảnh nhỉ?”

“Chep, tao đến ăn khuya mà.” An Duy cố tình lấy một cái ghế đặt vào bàn hai người đang ngồi, thuận tiện cầm một cái chân gà, rồi lại tỏ vẻ thân thiết nói với Giai Giai, tôi cũng thích ăn chân gà ở đây, ánh mắt cô cũng được phết đó! Anh nhủ vậy, ngón tay búng tách một cái với chủ quán, “Cho mấy chai bia.”

“Hôm nay lấy nhầm máy tính, lại khiến cô bị lạc đường là lỗi của An Duy tôi, tôi kính cô một ly.” An Duy sáng khoái uống cạn một cốc bia, sau đó bảo Nhan Giai tùy ý, không cần phải uống hết.

Thấy Nhan Giai uống liền hai hộp, sắc mặt Cố Hàng tối lại, lại trưng ra bộ mặt poker face quen thuộc.

An Duy không chú ý tới hơi lạnh đang phả ra từ tòa núi băng nào đó, anh đang bận hưởng thụ bữa ăn khuya của anh, ăn đồ nướng, uống cốc bia, đại học D của tôi có đồ ăn mới ngon làm sao!

Việc càn quét bàn ăn của tên ngốc nghếch nào đó lại càng khiến Cố Hàng gia âm tình bất định, thứ nhất, anh không muốn ăn chân gà, thứ hai, anh rất ngứa mắt tên phá rối trước mặt này. Nhìn dáng vẻ cợt nhả không nghiêm túc của cậu ta Cố Hàng chỉ muốn sử dụng tất thần chưởng cho cậu ta bay đi.

Trong lúc đang ăn uống vui vẻ vô cùng, An Duy hỏi Nhan Giai, “Cô thấy bạn tôi thế nào?”

Nhan Giai bỏ xiên nướng trong tay xuống, trước mặt Cố Hàng, một câu cũng không nói nên lời.

“Thấy đẹp trai thì cô cứ khen đi không phải ngại! Cũng nhiều người khen lắm rồi, tôi ngủ với cậu ta bao nhiêu năm trời mà toàn bị vẻ đẹp của cậu ta làm cho thức giấc buổi sáng đó, không tin lần sau cô có thể thử! Bảo đảm đây thần kinh thị giác của cô sẽ co dẫn cực độ, giật tưng tưng luôn!” Miệng An Duy mở rồi lại đóng, trong lòng khen ngợi không hổ là cô gái bạn anh coi trọng, nhìn này, trên bàn đều là món bạn anh ghét nhất chân gà, chân gà, chân gà...

Nhan Giai:...

Cố Hàng:...

Nếu ai có thể kéo thẳng ngón này xuống biển làm bữa ăn cho cá mập, anh tuyệt đối không có ý kiến.

Cố Hàng quyết định phải xử lý tên này trong vòng một nốt nhạc để trả lại sự thanh tịnh cho thế giới. Anh bảo Giai Giai hãy hỏi anh một câu hỏi, sau đó anh trả lời sai, tỏ vẻ muốn xem An Duy đối đáp như thế nào. An Duy vô cùng vui vẻ, não bộ bắt đầu hoạt động.

“Hấp một cái bánh bao mất ba phút, hấp ba cái bánh bao mất bao nhiêu phút?”

“Chín phút! Phép tính tiểu học này mà cũng tính sai được hả?”

“Nhà mày hấp từng cái bánh bao một?”

“...”

Trên cơ sở đó Cố Hàng tiếp tục ra đề, “Uống hết một chai bia mất một phút, uống hết mười chai bia mất mấy phút?”

“Mười phút!” An Duy trả lời chắc nịch, muốn lừa anh tiếp ư, không có cửa đâu.

Cố Hàng không nhanh không chậm lấy mười chai bia từ trong két ra đặt trước mặt An Duy, “Được, mày uống hết trong mười phút đi.”

An Duy:...

Nhan Giai không nhịn bật cười, vội vàng ngăn An Duy không cần làm thật. Cố Hàng vẫn bình tĩnh, mặc kệ Nhan Giai thích can ngăn thế nào thì ngăn, có con gái ở bên cạnh thật tốt, đồng chí An Duy lại càng không muốn mất mặt, đặc biệt là khi được thông cảm.

“Đừng uống, thật sự không cần uống đâu, uống nhiều quá sẽ say, uống ít thì tốt hơn...” Lời này là một sự khinh bỉ quá rõ ràng.

An Duy dùng ngón tay quạt mũi, cầm một chai bia bắt đầu uống một cách mạnh mẽ, Cố Hàng nhàn nhã gõ gõ mặt bàn, một chai, hai chai, ba chai... bảy chai, An Duy đã gục.

Xong việc, tính tiền, chạy lấy người. Cố Hàng nhanh chóng thanh toán trước khi Nhan Giai kịp lấy ví, Nhan Giai đi phía sau, ngượng ngùng nói cảm ơn, vừa rồi rõ ràng đã nói cô mời khách, bây giờ lại để anh trả tiền, Cố Hàng nói lần sau cô mời anh là được, “Em đã nói sẽ mời tôi ăn tiệc mà.”

Anh ngoái đầu nghiêm túc nhìn cô, một bên mặt đẹp như hoàng tử, nhưng vị hoàng tử này lại cũng có lúc luống cuống. “Đừng mời tôi ăn chân gà là được...” Trời biết anh chỉ cần nhìn thấy chân gà đã phát điên.

Nhan Giai ngẫm nghĩ, “Đại tiệc... Có thể chờ đến khi tôi nhận được hai tháng tiền lương không?” Cô cẩn thận tính toán bao nhiêu nhân dân tệ mới đủ một bữa ‘đại tiệc’.

“... Bao lâu cũng có thể chờ.” Chờ em... Chàng trai bỗng nhiên quay đầu nên cô không nhìn thấy, ánh mắt trong suốt của anh che giấu một tia sáng, đó là ngọn sóng lặn trên mặt hồ do đóa hoa đầu xuân rơi xuống... Chờ em thích anh.

Bạn đang đọc truyện *Từ Nay Về Sau, Cùng Anh Lướt Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.